

דינים הנוהגים בערב תשעה באב, סעודת מפסקת ותשעה באב

ערב תשעה באב בשחרית אומרים "מזמור לתודה".

ברית מילה ופדיון הבן שחל בערב תשעה באב, עשוי הסעודה קודם חצות היום.

אחר חצות אין ללימוד דברי תורה רק בדברים הרעים, ומותר להורות הוראה אף שאין צריכה לו עכשו.

モותר לומר תהילים בערב תשעה באב.

מנハג העולם לאכול סעודת קבועה קודם מנחה.

מהראוי להתנות לפניו סעודת מפסקת שאיןו מקבל עליו התענית עד זמן תחילת הצום, דהיינו עד השקיעה.

נהגו לישב בשעת הסעודת מפסקת של שק או מפה, או על גבי כסא קטן.

יש להזהר שלא ישבו שלשה לאכול ביחד סעודת המפסקת כדי שלא יתחייבו לברך במזמן, ואםaira שישבו כאחד לא יzmanו.

המנาง לטבל הפת או הביצה באפר ולאכול.

מסירים הפרוכת מעל ארון הקודש ומתפללים מערב לآخر צאת הכוכבים ולא אחר פלג המנחה. אחרי "ברכו" יושבים לארץ ומתפללים מערב.

אחר ערבית קורין מגילת "איכה" ולאחריה אומרים סדר הקינות המודפסות ליל ט' באב.

בשעת הקינות לא ישיח ולא יצא לחוץ לדבר, כדי שלא יפסיק לבו מהאבלות.

אבל תוך שבעה י יצא לבית הכנסת ביום לומר הקינות ואחר הקינות תיכף יחזור לביתו. ואם מתפלל לפני התיבה, רשאי להשאר עד גמר התפילה.

אחר הקינות אומרים סדר קדושה ומתחיל מ"אותה קדוש", ואומרים קדיש בלי "תתקובל".

בשחרית, נטלים ידים ג' פעמים עד קשיי אצבעותיו, ואין צורך לצלם בדיק עד קשיי אצבעותיו. לפני הניגוב מערב האצבעות על עיניו להסיר הלפלוף מהעיניהם.

אין לשטוף את הפה בבוקר וכן אין לנוקות את השיניים עם מים,ומי שיש לו צער גדול יש להקל, אך יזהר שלא יזבו המים לתוך הגרון.

אין מטעפים בטלית ואין מניחים תפילין בתפילה שחרית אלא במנחה וכן מי שמניח תפילין דר"ת, יניחם במנחה.

בשחרית אומרים "מזמור לתודה". אין אומרים תחנון, אל ארך אפים, למנצח ולא פיטום הקטורת.

יש נוהגים במנחה להשלים "שיר של יום" ו"פיטום הקטורת".

אין היחיד אומר "עבנו" בשחרית, והספרדים נהגו לאמרו, וכן אין אומרים "נחם" בשחרית, והספרדים אומרים בכל התפילות.

קריאה התורה בשחרית "כי תולד בנים" (דברים ד'). במנחה "יחל משה" (שמות לב').

הקורא והעולה לתורה לא יתעטו בשחרית בטלית, אך לא יגלו ידיהם ורגליים.

לכתחילה לא יעלה לתורה מי שאינו מתענה.

הנועל מנעלים של עור, אין ליתן לו עליה לתורה.

אין עושים מי שבירך בשחרית אף לילדת ולרך העומד לימול, אלא במנחה, ולהולא עושים מי שבירך. מי שציר לברך ברכת הגומל, טוב שיברך במנחה.

בער שבעשה בר מצוה בתשעה באב, מהראוי להעלותו לתורה במנחה, ואז יברך האב 'ברוך שפטני'.

המגביה את ספר התורה לאחר הקRIAה, יכול לשבת על ספסל כרגיל.

לאחר קריית התורה יושבים על הארץ, או כסא נמור ואומרים סדר הקינות מתוך צער על חורבן בית המקדש והסתלקות השכינה.

הפיוט "אלי ציון ועריה", נוהגים לומר הש"ץ והקהל פיסקא ופיסקא. יש האומרים אותו בעמידה ויש האומרים בישיבה.

אחר הקינות אומרים "אשרי", ואין אומרים "למנצח יענץ" ואומרים "ובא לציון" ומדגים הפסוק "ואני זאת בריתני", ואומרים קדיש שלם ללא "תתקבל".

יש נוהגים שלא ליקח הקינות לבתיhem אחר התפילה, רק משאיירים בבית הכנסת.

חוללה שעבר ניתוח ונתרפא, אך עדין חולש הוא מאד, אין צורך להתענות.

חוללה הצירק לאכול פעם אחת, לא יאכל שני פעמיים, וכן אם די לו בשתייה, לא יאכל, ולהיפך.

מי שאוכל לחם - נוטל ידייו כדרכו עד פרק ידו, להיות והנטילה למצוה ולא לטעוג. לפני ברכת המזון - ריחוץ ידיו למים אחרים כהרגלו.

מהראוי שמי שמוכרח לאכול, שיאכל רק מיני מזונות ולא סעודת לחם.

הצריך לחתת תרופות, יקח בלי מים או שיקח מים מרימים ויבלו בדרך זו את התרופות.

קטנים מגיל תשע נוהגים לחנכם לצום לשעות, עד הגיעם לגיל י"ג שאז חובתם כגדולים.

מעוברות ומניות מתענות, אך בשעת הצורך כשותפורהת בעיה רפואי, יש להתיר להן אכילה ושתייה

במידת הצורך.

יולדת, כל שלשים يوم אינה צריכה מהדין להתענות, אך בזמןינו שהחולות מחלימות מהר מהלידה, יש להחמיר אחר שבעה ימים מהלידה, כל זמן שאינה מרגישה חולשה יתרה.

הנוסע בתשעה באב בארץ ישראל לארה"ב, צריך להמתין עד צאת הכוכבים שבמקומו החדש, ואם מרגיש חולשה יתרה, יש להקל לאכול בזמן צאת הכוכבים בארץ ישראל, בעודו במטוס, שעדין לא חלים עליו חומרי מקום שבא לשם.

מי שאוכל בתשעה באב יאמר "נחים" בברכת המזון לפני "ובנה ירושלים" בכל פעם שמברך.

נטילת ידים לפני התפילה וביציאה מבית הכסא, וההולך לבית הקברות להלויה ל"ע, או ששאה בתוך ד' אמות של המיטה, נוטל עד קשיי אכבעותיו.

בשים המתעסקות במאכל לאחר חצות היום, (12.45) רוחצת המאכל כדרך אפילו שנרחצות גם ידיהם.

モותר להסתרך במסרק, שאין זה לתעוג, וכן מותר להתיז מי בושם על הגוף מפני הדיעת.

אסור לנעל מבעל של עור וכן מבעל עץ המחותפה בעור, אלא מותר רק במבעל העשו מגומי או מבד.

מדרסים העשויים מחיפוי עור וקשה לו בלבדם, מותרים לילך עליהם.

אסור ללימוד ולהרהר בדברי תורה, בין אנשים ובין נשים, וכן אסור לישא וליתן בהלכה.

モותר למדוד דברים הרעים שבנביא ירמיה ואיוב, וכן במדרש אילכה ובאגדות החורבן. כמו כן מותר למדוד בהלכות ט' באב ובהלכות אבילות, וכן בספרי מוסר.

יש המתירים לומר תהילים למי שרגיל בכר, כל היום.

モותר לבקר את החולה, וכן מותר לנחם אבילים, ולכתחילה ינחים אחר חצות, דאז הוא זמן נחמה.

מהראוי לשנות מעט מההרגל בשינה בליל תשעה באב.

מהראוי להחמיר ולא לעשות מלאכה כל היום כדי שלא ישיח דעתו מהאבלות. נהגים שלא לפתח את החנויות לפני חצות היום, חוץ מחניות מזון המיועדות לצרכי הרבים שכיתן לפתחם אף קודם חצות.

מי שעלול להפסיד את משכוורתו אם לא יעבד בתשעה באב, מותר לו לעבוד, אך יזהר שלא לדבר אלא לצורך, כדי שיזכור אבילות היום.

אסור לשטוף הרצפה בתשעה באב, רק מקום המטבח או לצורך חוללה.

אין לשאול בשלום חברו בתשעה באב, ואם שואלו חברו לשלומו, יענה לו בשפה רפה.

בליל תשעה באב וביוםו עד לאחר חצות היום יושבים על הארץ או על גבי שרף קטן. מי שקשה עליו היישיבה, רשאי לישב על כסא רגיל, וכן היושבים באוטובוס או ברכבת יושבים כדרךם. מינקת בשעה שמינקה, מותרת לישב על הכסא כרגיל.

תפילה מנהה

לפני תפילה מנהה רוחצים ידיים עד קשרי האצבעות. מתעטפים בטלית ומניחים תפילין, ואומרים שיר של יום ומשלים אותו שאר הדברים שחששו בשחרית. קריאת התורה ב"ויחל" שבפרשת כי תשא, ולאחר קריאת מפטירים "דרשו" שבספר ישעה. בשמונה עשרה אומר כל אחד (אף מי שאינו מתענה) "נחם" בברכת "בונה ירושלים", ואף מי שאינו מתענה אומרה. שכח ולא אמר "נחם" ונזכר קודם שאמր "שמע תפילה" - יאמר שם אחר "עבנו" ויחתום "שמע תפילה", ואם נזכר קודם "על כולם" - יאמר שם, ואם סיים התפילה – אינו חוזר.

דינים הנוהגים במקרים תשעה באב

במוצאי תשעה באב לפני תפילה מעריב יטול ידיים כבדיע כיוון שכל היום נטל עד קשרי אצבעותיו. מתפללים תפילה ערבית בזמן, כדי שבשבוע שיצאו מבית הכנסת יגיע הזמן המותר באכילה. מי שחולש, יכול לטעום קצר תיכף כשיגיע הזמן, אף לפני תפילה ערבית. נוהגים לקדש הלבנה לאחר תפילה ערבית במוצאי תשעה באב.

אין אוכלים בשך ואין שותים יין וכן אין עושים שאר דברים שאסורים קודם ט' באב, עד למחירת החצות היום.

כשעושים סעודת מילה ופדיון הבן וסעודה בר מצוה במוצאי תשעה באב, מותרים הקראים בבשר ויין, וכן בסעודה שעושים לכבוד סיום מסכת.

תשעה באב - טיפול שורש פנימי וחברתי

מבוא

תשעה באב הוא אחד הימים החשובים ביותר במעגל השנה. אחד מחמשת הצומות המרכזיות של העם היהודי. באופן רשמי התענית של תשעה באב מציינת את חורבנם של שני בתיהם המקדש הראשון שנחרב בידי נבוכדנצר מלך בבל, ובית המקדש השני שנחרב בידי טיטוס הרומי. מרובה הפלא שני הבתים נחרבו לבדוק באותו התאריך. תשעה באב הוא גם השיא של תקופת בין המצרים' והוא יום של דין קשה והסתירה גדולה לעם ישראל. יש מקומות שבהם הוא נקרא יום שכולו וחושך, היום של הנחש, וכן מזח חורבן בתיהם המקדש אירעו או התחילה מאירועות קשים רבים לעם היהודי דוווקא ביום זה. علينا להבין כי בעולמנו, כל דבר מורכב מפנימיות וחיצונית, קליפה ופרי. בחיצונית, כל הדברים הנוראים

שקרו בתשעה באב, קרו כתוצאה מהחורבן של בית המקדש, אולם בפנימיות, השורש לכך עמוק הרבה יותר. עליינו לחזור לאירוע קדום יותר שהתרחש ביום זהה, חטא המרגלים. אבל גם שם לא ממש נמצא את הסיבה להיות ים זה מועד לפורענות. לשם כך, עליינו להבין את השורש הרוחני של היום הזה, במסגרת הכללית של תיקון העולם. במאמר זה ננסה להבין את הסיבות להיוותו של ט' באב ים של הסתרה כל כך גדולה ונראית כיצד הוא יכול למשהה לפוך ל מפתח תיקון וגאלה, ואיזה חלק יש לנו במהפך הרוחני של היום הזה.

טיפול שורש

הכל מתחליל באדם. בכל אדם קיימת בחינה של גידלות ובחינה של קטנות, ובכל רגע אנחנו נבחנים כיצד אנחנו אוחדים במצבים. האם ממקום של גידלות או ח"ו ממקום של קטנות וצורות. בטבעו, האדם רואה את העולם מתוך נקודת המבט הצרה שלו, איך העולם נראה לו וAir העולם משרות אותו ומספק את כל רצונותיו. צר היא מילה נרדפת לאובי. האויב הגדול ביותר שלנו הוא הצרות – צרות העין, צרות הראייה, צרות הדעת והתפיסה.

מעולם לא חסרו לנו אויבים חיוניים וגם בימינו הם רבים ומסוכנים. התורה אמנם מצוה אותנו, "אם בא להורג השכם להרוגו", אנו מוצאים להלחם באויבים החיצוניים בעת הצורך ולהגן על עצמנו. אולם, תורה הקבלה מלמדת אותנו, שעיקר המלחמה שלנו אינה באויבים החיצוניים, אלא באויבים הפנימיים. העבודה האמיתית היא תמיד בשורש הפנימי הרוחני של הדברים. אם רוצים לעקור עשבים שוטים מהגינה, לא מספיק ל Katz' אותם, צריך לעקור מהשורש, לעשות טיפול שורש, אחרת הם ישובו ויגדלו. אם אנו רוצים לצאת מהקטנות, המקומות הצרים והማיים של חיינו, אנו חייבים לעשות עבודה רוחנית בשורש ולגיען לגידלות אמיתית. השורש של כל האויבים החיצוניים נמצא תמיד בקטנות ובצורות הפנימית של כל אחד מאיתנו.

בסיס התקופה

שלושת השבועות של תקופה בין המיצרים אף פעם אינם קלילים. מעצם תוכנותה הרוחנית של תקופה זו, באופן טבעי, כולנו נוטים לראות את המציאות סביבנו כקשה ובעייתית. כדי להבין זאת צריך להתבונן בסוד החדשניים של תקופה בין המיצרים, תמוז ואב (נביא את הדברים בקצרה מפני שהם מפורטים במאמרי החודשים באתר).

ידוע כי לכל חדש ישנו צירוף שם הי-ה המיחודה לו. השם המפורש נחלק לאותיות י' ו-ו' שהן אותיות זכריות המבतאות מילוי של אור ושפע, ואותיות ה' ו-ה' שהן אותיות נקביות שמייצגות את הכליל לקבלית השפע ומשמעות את האבלת השפע. סדר ההשתלשות הנכון הוא קודם אור ואחר כך כליל, קודם השפע ואחר כך קבלה. הסדר הזה מופיע רק בחודש ניסן ויוצא מהראשי תיבות של הפסוק, "ישמחו בנסמים, ותגל פאץ'" (תהלים צ'ו י"א). הסדר הזה מצביע על שליטות מידת הרחמים בעולם. לעומת זאת, בחודש תמוז הצירוף הוא בסדר הפוך של הי-ה ויצא מסופי התיבות של הפסוק, "זה, איבטו שווה ל'", (אסתר ה' י"ג). סדר שכזה מצביע על שליטה מידת הדין בעולם, הכליל קודם לאור, החיסרונו קודם למילוי, זה סדר של דין מוחלט.

בספר היצירה כתוב גם שלכל חדש, יש תוכנה בנפש ואות מסויימת שמאפיינת אותו. תוכנות של חדש תמוז בנפש היא הראייה והאות שלוי היא האות ח'. האות ח' מופיעה לראשונה בספר בראשית במילה חושך, ואכן, מבחינת החיצונית, בתקופה בין המיצרים רואים בעיקר חושך. יצא שעיקר העבודה בחודש הזה קשורה בראייה, להוציא את האור מהחושך, לראות שהקב"ה טוב ומיטיב גם אם המיצירות לכואה מראה אחרת.

תקופה בין המיצרים ממשיכה לתוך חדש אב. תוכנות של חדש אב בנפש היא השמיעה והאות שלוי היא האות ט'. תוכנת השמיעה היא היכולת של חיבור בין דברים, השמיעה מקושרת לספרית בינה. בינה היא אחת משלוש הספריות שנקראות ראש. זהו המקום שבו אין מסכימים וגבולות, מקום שבו מתגלת האחדות.

לרוב, השמייה שלנו תלויה ברצון לשם. בקטנות, אנו יכולים להתנהג כמו ילד שכאשר אינם רוצח לשם, אוזנינו כביכול נאטמות. בגדיות, אפשר כמובן לשדרג את הרצון ולהפעיל את השמייה החיצונית והפנימית, לשם טוב.

צירוף שם הוּא של חדש אב הוא ק.ו.ק. היוצא מראשי התיבות של הפסוק, "פקחת וְשָׁמַע, יִשְׁרָאֵל, פֶּיּוּם" (דברים כ"ז ט'). חציו הראשון של החודש עד לט"ו באב, מהותו דין ולכך ה' קודם לו, כל' קודם לאור. חציו השני מהותו רחמים ולכך י' קודם לה', אור קודם לכל'. הצירוף מייצג את המעבר מהקטנות הקשה של בין המיצרים ותשעה באב לגדיות והארה של ט"ו באב, בו אנו שבים לראות ולשמעו ממקום של אחדות.

הכל' ל渴בלת האור

כתוב בספר שמות, "עֲשֵׂה לְיִשְׁרָאֵל מְקֻדָּשׁ; וְשָׁכְנָתִי בְּתוֹךְם" (שמות כ"ה ח'). לכארה יש כאן טעות דקדוקית, בעברית נcona צרי' לומר, ועשו לי מקדש ושכנת' בתוכו. על זה אומרים המפרשים, "ושכנת' בתוכם", הכוונה בתוך לם, בתוך כל אחד מהם. כשען ישראל בונים מקדש, הם בונים כל' שלם לקבלת האור האלקי, מקום להשתראת השכינה הקדושה שהיא האור של כלל NAMES ISRAEL.

במהלך מסעות בני ישראל במדבר כתוב תמיד, "וַיַּחֲנוּ וַיַּעֲשׂו", ואילו לפני מתן תורה כתוב, "יְמִין-נֶשֶׁם יִשְׁרָאֵל" (שםות י"ט ב') בלשון יחיד. רשות מפרש שם, "כִּיאֵשׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד". הכל' השלם הוא האחדות. כשען ישראל באחדות אז אפשר לקבל תורה, האור יכול להתגלות.

מדי שנה ביום היכירויות היה הכהן הגדול אומר את השם המפורש, בקול רם, בתוך קודש הקודשים. בדרך כלל אסור בתכליות להגות את השם המפורש מפני שהוא גורם לכニס'ת או גדור לכלים קטנים וגורים לשבירת הכלים. אולם בפעם היחידה הזאת בשנה, בזמן מסויים, במקום מסוים, ע"י אדם מסוים, נפתח חלון מיוחד שבו יכול האור לעبور בשלמות. لكن הכהן הגדול היה יכול להגות את השם המפורש בקול, והכל' הכללי של כלל NAMES ISRAEL היה יכול לקבל את האור בשלמות.

נאמר שברגע זה היו כל עם ישראל שעמדו צפופים בבית המקדש, משתחווים, וכל' אחד ואחד היה די מקום להשתחוות, "עומדים צפופים ומשתחווים רוחחים" (אבות ה' ד'). מתוך אחדות רוחנית שלמה, הכל' התרחב וגדל מספיק כדי לקלוט לתוכו את האור בשלמות.

בסוד חותם ונחתם

תורת הקבלה מלמדת אותנו שכל המציאות הגשמיית בעולםנו היא השתקפות של מציאות רוחנית עליונה. המציאות הגשמיית משלטת למציאות רוחנית עליונה בדרך של חותם ונחתם. זאת אומרת, כפי שיש צורה בעליונים כך ישנה צורה בגשמיות שהיא העתק מוחלט של הצורה בעליונים, רק שהיא יורדת והופכת לגשמיית יותר ויוטר מדרגה למדרגה. בתחילת היה אור אין סוף פשוט ממלא כל המציאות ולאחר מכן נבראו הульמות - עולם אדם קדמון, אצילות, בריאה, יצירה ועשיה. כל אחד מהульמות נחתם מהעולם העליון לו, והדרך שלנו ללמידה על הульמות בעליונים היא להתבונן בעולםנו.

האדם נברא בצלם אלוקים ולכן הוא השתקפות גשמיית של מציאות רוחנית שנקרעת אדם, צלם של הульמות בעליונים. בגין האדם קיימים תרי"ג אברים שהם כנגד תרי"ג אברים רוחניים בנשמה ותרי"ג צינורות של שפע שמחברים את האברים הרוחניים לגשמיים, צינורות אלה הם תרי"ג המצאות שבאמצעותן יכול האור הרוחני של הנשמה לשירות הגוף הגשמי. מבנה בית המקדש גם הוא היה העתק ממשי מדויק של המבנה הרוחני של השכינה הקדושה, וכך אפילו במבנה גשמי יכול היה לשירות האור הרוחני של השכינה הקדושה.

מסופר על אפלטון שחי בתקופת חורבן בית ראשון ו עבר ליד בית המקדש החרב. הוא ראה שם את ירמיהו הנביא מתאבל ובוכה ושאל אותו על מה הוא מתאבל כל כך, ענה לו ירמיהו, על הבית הקדוש אשר היה לשירות אש. שאל אותו אפלטון בתמייה, איך חכם כמוך בוכה על עציםوابנים? השיב לו ירמיהו בשאלת אש. האם יש לך שאלות ותשובות בפילוסופיה שעדין לא הצליח לפטור? ענה אפלטון, ודאי, והעלה

בפניו מספר בעיות בהן התלבט. מיד ענה לו ירמיהו תשובות מדויקות לכל הבעיות שהעלה. אפלטון נדham ושאל אותו מאי שabay את החכמה הזאת. ענה לו ירמיהו - את החכמה הזאת והרבה מעבר שאבתי מהעצים והאבנים שעל חורבנם אני מקונן. לא עצים ואבנים אבדו לנו, כי אם מקור חכמה וקרבת אלוקים מופלאה.

אולם גוף גשמי תקין ומقدس מפואר אינם מספיקים. כדי שהאור האלוקי يتלבש בכללי, צריך גם מידות מתוקנות, מעשים נוכנים, דיבור נכון - להשתמש בקבלה האור על מנת להשפיע אותו לאחרים. הקבלה בין מבנה העולמות העליונים, מבנה האדם ומבנה בית המקדש, בדרך של חותם ונחתם, גורמת לכך שיש לכל אחד מatanנו אחריות עצומה ושלכל פעללה ומעשה של כל אדם יהודי ישנה השפעה על אחדות השכינה ولكن גם על קיומו של בית המקדש.

שורש התיקון

נאמר, שדור שבו לא נבנה בית המקדש, כאילו נחרב בו בית המקדש. אם אנחנו עושים השתදלות מצדנו ובונם מציאות רוחנית שבה יש כליל לאור, האור מיד يتלבש בכללי. אין עיכוב על האור מצד הבורא, כגדל הכללי כך כמוות האור שתיכנס בו. لكن, כשהנראה לנו שיש מסביב אוביים שמתנכלים לנו ומאיימים להשמיד אותנו, אנו צריכים להבין שזה נובע מתוכנו, מחוסר השלימות של הכללי שלנו. ללא אחדות, אהבת חינם ובנית כליל רוחני שלם, האור ימשיך לשכנן מחזקה לנו ובית המקדש ימשיך להיחרב מדור לדור כשכחות האויבים והאיומים מסביבנו רק תגדל ח"ו. בנו תלוי הדבר! כולנו יחד ככל אחד גדול וכל אחד מatanנו, ככל קטן, בתוך הכללי הכללי, יכול להביא את השכינה לשכנן שוב בתוכנו.

חטא המרגלים

הזכרנו בהתחלה את חטא המרגלים. ידוע שברוחניות אין זמן ומקום, لكن כל מאורע שקרה, טבוע במציאות וחוזר על עצמו מדי שנה בזמן קבוע. שנה מלשון שונה, חזר על עצמו, עם האפשרות לשנות ולתקן. השורש הוא המאורע שארע פעמי אחת וממנו נגזרת הממציאות שחזרת מדי שנה בשנה ונוננת לנו את האפשרות לתקן.

השורש הנגלה של תשעה באב טמן בחטא המרגלים, באותו יום בו חזרו המרגלים משליחותם והוציאו את דיבת הארץ רעה. באותו יום כל העם בכיה על מר גורלו ורצה לחזור למצרים, חזרה אל צרות הנפש. כתוב, "תשא כל העדה ותנו את קולם ויבכו", כתוב בגרמנ, "אמר רביה אמר רב יוחנן, אותו היום ערב תשעה באב היה. אמר הקב"ה, הם בכיה של חינם, ואני אקבע להם בכיה לדורות" (סוטה ל"ה).

חטא המרגלים גרם לפגמים שורשי ועמוק ביכולת של הכללי לקבל אור והפגם הזה הפך להיות חלק מהמציאות לדורות, ביום תשעה באב. במציאות של המדבר נגמר על עם ישראל לנדוד ארבעים שנה, במקום להיכנס מיד לארץ ישראל, ולאורך ארבעים שנות הנדודים, מדי שנה בשנה בערב תשעה באב, היו בניו אותו דור חופרים קברים ונוכנים לישון בהם. בבוקר, מי שלא התעורר, כסאו אותו בחול וכך הוא נגמר והלך לעולמו. במשך ארבעים שנה הלכו לעולם כל אותו דור שבו שותפים לפגם הזה ורק אז נתאפשרה לעם ישראל הזדמנויות חדשות לבניית כלוי חדש ומתאים לכינסה לארץ ישראל.

מהדברים מסתמן כי כל הפורענות של תשעה באב הן תולדות של הפגם שעשו המרגלים ואנשי אותו הדור. בקטנות שלהם, בצרות נפשם, גרמו להסתלקות האור מהכללי של יום תשעה באב.

השורש של חטא המרגלים גרם לתוכאה של יום, שאין בו אפשרות לתקן, עד גמר התיקון. זהו היום היחידי בשנה שבו אסור ללימוד תורה, מכיוון שאי אפשר להעלות בו ניצוצות. לדור המדבר הייתה אפשרות להיכנס מיידית למקום אוור גדול, לארץ זבת חלב ודבש. אבל ההסתירה והצרות שהם כפו על המציאות, גרמה להם לראות את האור הגדול כחוושך גדול. צריך להבין להבין, שמלול כל אחת ממש מאות אלף הנשומות שיצאו מנשחת אדם הראשון לאחר שבירת הכלים, ישנה אותן אחת בתורה. אם רק אחת בספר תורה פגמתה, כל הספר פסול. האור האלוקי אינו יכול לשכנן בתוכנו אם כלל נשמות ישראל הן בפיירוד. כך גם עלייתו הרוחנית של כל אדם נמדדת באחדות הרצונות שבתוכו, כשהכל הכוחות והרצונות מופנים למטרה

רוחנית ממקדמת, לאחדות ודבקות בקב"ה, האור יכול לשכן בתוכו ואז הוא נמצא בקדושה ולמעשה בנה בתוכו את בית המקדש הפנימי שלו. בית לשכינה הקדושה לשכן בתוכו.

אולם, כפי שאמרנו בהתחלה, השורש הרוחני לנפילת אותו הדור דוקא בתשעה באב הוא עמוק יותר מזה. חטא המרגלים קרה בתשעה באב מפני شيء זה היה מועד לפורענות עוד מבריאות העולם, מעצם טבעו הרוחני. זהו יום של חסרון גדול ولكن יום שיכול לגלות אור גדול, או ח"ו, לגרום לנפילה גדולה, כפי שקרה בחטא המרגלים.

היום של הנחש

על מנת להבין את טבעו הרוחני של יום תשעה באב, علينا ראשית להתבונן בסדר המופתי אשר עליינו מושחתת כל הבריאה. ישנו שלוש מאות שנים וחמשה ימים בשנה, כנגדם יש שס"ה (365) מוצות' לא תעשה, וכנגדן יש שס"ה גידים בגוף האדם. ככל גיד בגוף שלנו הוא כנגד מוצות' לא תעשה' וכנגד יום בשנה. חכמי הסוד יודעים את כל הקשרים על פרטיהם. אנו יודעים בודאות רק על קשר אחד, החשוב מאוד לעיניינו של תשעה באב.

בספר בראשית מתואר מאבק אימתי שנאבק יעקב אבינו במלך מסתורי, "יעקב עילך, לבדך; ייאבק איש עמו, עד עלוות ה'שקר" (בראשית ל"ב כ"ה). בהמשך כתוב, "ירא, כי לא יכול לו, ייגע, בקף-ירכו; ותקע בקף-ירכו יעקב, בהאבקו עמו" (שם). יעקב מנצח את המלך ומלך מברך אותו, אבל הפגיעה שפגע בו המלך בכך ירכו נשארת וייעקב יוצא בשם צולע. אז אומרת התורה, "על-כן לא-זאכלו בני-ישראל את-גיד הבשלה, אשר על-כף פירך, עד, פיום פעה: כי נגע בקף-ירכו יעקב, בגין בlashah" (שם).

בראה איך זה בדיקון קשור לעיניינו. אומרים המפרשים, שהוא מלאך היה שהרוחני של עשו, היצר הרע בעצמו. גם אמרו, שככל אבריו של יעקב, נלחמו במלך אותו הלילה, חוץ מגיד אחד, גיד הנsha. ידוע מתורת הקבלה, שדומה מתחבר עם דומה. גיד הנsha הוא הגיד היחיד בגופנו ששירץ ליצר הרע ולכן רק שם היה לאותו מלאך אחיזה. על כן אנו מצוינים במצב החמורה, שלא לאכול את גיד הנsha והוא אפילו אסור בהנאה כלשהי ואסור אפילו לתת אותו למאכל כלב. הכל כדי להרחקינו, ממקום החיבור, לכך הרוחני שהוא מיצג.

כנגד גיד הנsha, עומדת הימים של תשעה באב בשנה. הוא נקרא גם גם הימים של הנחש - יצר הרע. למדנו כבר שרש זה ראשי תיבות רצון עצמי, הכה המשחית של הרצון לקבל המוקלקל, האגוואיזם שעסוק רק בעצמו. מההכח הזה וכל מה שמייצג אותו אנו מצוינים להתרחק כמו מהש. لكن גם כתוב בהלכה שככל מי שאוכל בתשעה באב כאלו אכל את גיד הנsha. הינו, שהכניס לתוכו את התמצית המרוכצת שרק מחזקת את כוחו של היצר הרע ומרחיקה אותנו עוד מהתכלית של חי השפה.

הענן הוא ש'נחש' בgmtaria שווה 'משיח'. דוקא המקום של הסתירה ה'ci גדול', דוקא ביום של הנחש, יכול להיוולד משיח. כגודל הפרי, כר עובי הקליפה. כגודל ההסתירה, כר עוצמת האור הטמון בתוכה. אלה הם החוקים הרוחניים של הבריאה, בסוד, הקליפה קדמה לפרוי.

החוּרבָן

מסופר בגדמרא (גיטין), על סעודה שערכ אדר מחשובי ירושלים בתקופת בית שני. הוא ביקש מmarshtato להזמין לסעודה את חברו הטוב, קמצא. המשרה הלק לחש את קמצא ובטעות הזמן את בר-קמצא שהוא אויבו של בעל הסעודה. במהלך הסעודה ראה בעל הסעודה את בר קמצא יושב בין האורחים הנכבדים. הוא ניגש אליו ורצה לסלקו מהסעודה. אמר לו בר קמצא, אל תביש אותי, אני אשלם עבור מה שאוכל ואשתה. אולם בעל השמחה התעקש לסלקו. בר קמצא המבושש ניסה שוב והציג לשלם את עלות הסעודה כולה, אך בעל הסעודה התעקש וגרש אותו משם. באירוע נכחו ראשי החכמים של ירושלים. כולם היו עדים לתקירת אבל אף אחד מהם לא עשה דבר בכך לפרש בין השניים ולהציל את בובדו של בר-קמצא.

באותה תקופה עם ישראל כבר היה במצוות רוחנית קרובה לשבייה, אבל עדיין אייכשהו הצליחו להכיל

את האור האלוקי ששם בבית המקדש. המאורע זהה, שבו הייתה שנהת חנים כל כך גדולה, בנוכחות חכמים שלא מחראו, היה למשעה הקש שSeparator את המזיאות הרוחנית השברירית של אותה תקופה. חכמי הדור אמרו ליהיות עיני הדור ולהיות במקום של גדלות ולהוביל את העם לכך, ומכיון שגם אצלם הופיעה צרות ראה, נשבר הכללי והסתלקה שכינה עם ישראל.

פתח לשכינה

אולם השכינה לעולם לא מסתלקת לנצח. יש תמיד חלק אלוק ממעל, שמחיה כל דבר שקיים בעולם. קר הכותל המערבי, השריד האחרון של בית המקדש, עומד על כנו לאורך כל שנות הגלות. למשעה, מהו סדק לשכינה להמשיך ולהציג בנו ולודוא לנו מתקדים בדרך הנכונה. נאמר בשיר השירים, "...הגיה-זה עוזם, אפר קתלנו-משגים מון-הפלנות, מציז מון-הפרקאים" (שה"ש ב' ט'), זהו הכותל שלא הסתלקה ממנו שכינה מעולם.

אמרנו שעיל פי ספרי הסוד, דווקא יום תשעה באב הוא שורש התיקון שלנו ובו ייולד משיח צדקנו! ולמה? מכיוון שגודל החושר, קר גודל ההשתוקות, הכתת הכל. لكن חשוב ביום תשעה באב להתאחד לחסרון ביהם"ק בrama הפנימית העמוקה ביותר, להשתוקך לאור וללבנות רצון אמיתי לקבלה הארץ ע"י אהבת חנים, שאותה מגיד "בעל הסולם", כנתינה והשפעה, ללא קבלת שכר או טובת הנאה, אלא רק לשם שמים. ע"י קר יפהוק הסדק לכלי שלם וגדול.

זכרון נצחתי

נאמר בגמרה (ברכות ל"ב), שמיום שררב בית המקדש נגעלו שעריו תפילה, אך שעריו דמעה לא נגעלו. מסופר על נפוליאון שהגיע במסעותיו לעיר אחת כדי לבדוק בעבר תשעה באב. בעוברו ליד בית הכנסת גדול שמע קול בכיכר עולה מתוכו, הציג פנימה וראה את כל המתפללים יושבים על הרצפה מרקרים בבכי וקוראים קינות. הוא שאל את עוזריו, האם קרה איזה אסון ליוזדים שכחה הם בוכים והם ענו לו שהיהודים מתאבלים עכשו עלי מקדש שנחרב. שאל, متى נחרב? ענו לו, לפני כ-2000 שנה. נפוליאון מאד התפעל מכך ואמר לפמלייתו, עם שכחה בוכה על ביתו שנחרב לפני 2000 שנה, עתיד ביתו להיבנות מחדש.

נבואת העתיד

כתבו, שני שמצטרע בצער הציבור, שמח בשמחת הצבא, כי קר הוא מעורר רחמי שמיים וمبיא אור ושמחה לעולם. כפי ששנאנת חנים גרמה לחורבונו של בית המקדש, קר אהבת חנים תבנה את בית המקדש ותשעה באב ותקופת בין המיצרים יפהקו מתקופה של אבל למקור של שמחה גדולה. מסופר בגמרה (מכות כ"ד), מעשה ברבי עקיבא וחכמים שעלו לאחר החורבן לירושלים, כשהגיעו להר הצופים קראו את בגדייהם. כשה הגיעו להר הבית ראו שועל יוצא מבית קודש הקודשים. התחלו החכמים לבכות ורבי עקיבא צחק. שאלו אותו מדוע הוא צוחק, השיב להם, מודיע אתם בוכים? אמרו לו, מקום שנאמר בו, "וַיַּפְּתַּחַר פְּקֻרָב, יוֹמָת" (במדבר א' ב"א), עכשו שועלים מהלכים בו, ולא נבכה? ענה להם שלא הוא צוחק, שעכשו שנטקיימה נבאותו של מיכה, "לֹכֶן, בְּגַלְלֵיכֶם, אַיִוֹן, שְׂדָה תִּפְרַשׁ..." (מיכה ג' י"ח), זהה הוכחה גמורה שככל הנבאות עתידות להתגשם. כולל נבאותו של זכריה, "... עד ישבו זקנים זקנים, ברחבות ירושלים... ורחבות העיר ימלאו, יילדים וילדות, משפיקים, בקחבתם... כה אמר ה' אֱלֹהִים-בָּאָמֶת, מושיע את-עמֵי... והבאתי אֲתֶם, ושכטו בתוכך ירושלים; וּבִי-לִי לְעָם, זאַבְנִי אֲתָה לְהָם לְאֱלֹהִים-בָּאָמֶת, וּבָצְקָה" (זכריה ח'). נבאותו של זכריה שרירה ותתקיים, לנו יותר רק לזרץ את בואה במעשים הנכונים.

ביום תשעה באב הקרוב, מעבר לצומח הכלול חמישה איסורים: אכילה ושתייה, רחיצה, סיכה, ביהה, ונעלית הסנדל, מעבר לכל ההלכות של יום זה, רצוי שנתקבל כלנו על עצמנו, להתבונן בעמקות, בפנימיות של היום זהה. שנעצור לרגע ממ咒 החים המתווך ונתבונן באממת בחסרון הנורא, שאין לנו בית מקדש

שהשכינה בגלות. מתוך כך, תעלה שועעטנו ותפילתנו השמיימה וב"ה נזכה לאולה מידית ובנין הבית השלישי לנצח נצחים.

דינים הנוהגים מראש חדש עד תשעה באב

משנכנס אב ממעטין בשמחה, ויש להוסיף בימים אלו בענייני שמחה המותרים כלימוד תורה ושמחה של מצוה.

כל הדברים האסורים מראש חדש עד תשעה באב, אסורים מתחילה השקיעה בראש חדש.

לאשכנזים, אסור ללבוש בגדים חדשים מראש אב, ויש מתירין אם לבשן פעם אחת לפני ראש חדש.

אסור לקנות בגדים אפילו כדי ללבשן אחר ט' באב.

יש מתירין לקנות بد לעשות ממנו מלבושים.

מי שאין לו נعلي ט' באב, רשאי לקנותם אחר ראש חדש.

בעלי ברית אסורים ללבוש בגדים חדשים, אך מותר לקנות בגדים חדשים כדי להלביש את התינוק בשעת המילאה, וכן כדי להלביש את התינוק בשעת פדיון הבן.

בחור שנעשה בר מצוה, אסור לו ללבוש בגדים חדשים, ואם אין לו בגדים אחרים, מותר ללבוש חדשים. העשה בר מצוה בשבת, מותר לו ללבוש בגד חדש של שבת.

מי שהזמין חוץ חשוב או בגד חדש והביאו לו בדואר אחר ראש חדש, רשאי לקבלו, אך אין לחדרו או להשתמש בו עד אחר ט' באב.

מותר להחליף בימים אלו בגדים הצמודים לגוף וכן מותר להחליף חולצה ומכנסיים אם היכנים לפני ראש חדש.

בחור ההולך להפגש בימים אלו לצורכי שידור, מותר לו אפילו ללבוש בגד חדש.

כבוס וגהוץ אסורים בימים אלו, ואפילו אם הפעיל את מכונת הכביסה קודם ראש חדש והכבוס ממשיר לאחר ראש חדש, יש להמנע משום מראית עין.

בגדים ילדים ותינוקות נהגו להקל ולהתיר לכביס אר' ישתדל לייבשם בתוך ביתו או במכונה לייבוש כביסה.

כשמכבס בגדי קטנים במכונת כביסה, אסור להוסיף בגדי גדולים לכביסם בבת אחת.

מותר לחתת בגדים מהמכבסה שכובשו לפני ר'ח.

מותר לנוקות שטיחים עם שואב אבק, אך לא ירחצם.

תשעה באב

אסור לתפור או לתקן בגדים חדשים וכן לגדים חדשים. אך לתפור קרעים או כפתורים בגין שאין חדש מותר ואפילו על ידי מכונת תפירה.

מותר לתפור כדי להتلמד.

אומן התופר בגדים חדשים מותר לעסוק במלاكتו, אם נתונים לו לפני ר'ח אב, עד שבוע שחיל בו ט' באב.

אסור לסיד או לצבע חדרי הבית ואפילו התחיל לפני ר'ח ראש חודש.

אין לתלות וילונות חדשים ביוםיהם אלו, על הקיר או החלון.

אסור לנטוּע אילנות וגיננות ופרחים לשם נוי, והוא הדין דאסור לפרש דשא סינטטי.

מותר להשקות את הפרחים והailנות שניטעו לפני ר'ח.

מותר לרוחץ את המכוניות ביוםיהם אלו.

מותר לתקן רהיטים שנשברו כגון כסא ושולחן.

מותר לקנות ביוםים אלו כלים הנדרכים לשימוש הבית, וכן מותר לקנות ביוםים אלו מגן וכן משחקים לתינוקות ע"מ להרגיעם.

אין לקנות ביוםים אלו מכונית חדשה, אך אם היא לצורך פרנסת, מותר.

מותר לבקר ביוםים אלו בחנויות על מנת לבדוק מחירים של כלים ובגדים האסורים לקניה, על דעת לקנותם אחר ט' באב.

אסור לאכול בשר ולשתות יין וכן מיץ ענבים מראש החדש עצמאילך, ובשבת מותר. מותר לתת לתינוקות בני שנה ושנתיים בשיר כיוון שמועל לבריאותם, ואיןם בכלל חינוך לאביבות.

מותר לבשל מאכל "פרואה" בסיר בשר ואפי' הסיר בן יומו. כמו כן מותר לאכול ביוםים אלו מאכל "פרואה" שנראה כבשר.

מעוברת או מינקת עד ל' יומ, וכן מי שמאכלו חלב מדזינים לו, יש להקל להם לאכול בשר עוף.

מותר לקנות בשר מראש חדש, על מנת לאכלו לאחר ט' באב.

מותר לטעום מתבשיל של בשר בערב שבת "חzon" לראות באם הוא מתובל היטב.

בירך על בשר ונזכר שאסור לאכלו, יטעום מהבשר כדי שלא תהא ברכתו לבטלה.

אין שוחטים ביוםים אלו, אלא לצורך מצוה, כגון: שבת, מילה או חוליה.

תשעה באב

"ש המברך עליו "שהכל", אף מערוב בשמרי יין, מותר לשות.

מצוות שלשים עם יין או מיץ ענבים, נכון ליזהר שלא לאכלם מראש חדש עד לאחר ט' באב.

ברכת המזון (שלא בסעודת מצוה) יברך בלי כוס, ואם מברך בשלשה או יותר, ניתן לקטן לברך ולשתות, ואם אין תינוק, יכול לשותה בעצמו.

יין של הבדלה – אם יש קטן מגיל שש עד תשע, נתונים לו לשותות, ואם אין – ישתה בעצמו, וכן נהגו בכוס יין של ברכה של הברית.

בסעודת מצוה כבירת מילה, פדיון הבן, בר מצוה, אם אומרים דרשה יש המתירים לכל השיעיכים לסעודה לאכול בשר ולשתות יין.

הנוהגים לעשות סעודה ביום השלישי למליה, אין לעשותה בבשר ויין.

בסעודת סיום מסכת, מותרים בבשר ויין כל השיעיכים לסעודה, וכן המחזיקים בידי הלומדים במונומן, וכן אשת בעל הסיום ובנותיו.

קינות לליל תשעה באב (א-ה)

א:

זכור עי מה היה לפניו אוי. בבייטה זראה את חרפתנו. אוי מה היה לפנו:

בצלתנו גהפקה לזרים אוי. בטינו לנטרים. אוי מה היה לפנו:

יתומים קיימו ואין אב אוי. אמותינו מקוננות בחוץ אב. אוי מה היה לפנו:

מיימינו בכסף שטינו אוי. כי נסוך הימים בזינו. אוי מה היה לפנו:

על צוארכנו ברכפנו אוי. כי שגאת חם בדקפנו. אוי מה היה לפנו:

מצחים בטעניד אוי. ואנ shores צדונו בצד. אוי מה היה לפנו:

אבלינו שטאו ואיים אוי. ואבעחנו סובלים את עונם. אוי מה היה לפנו:

עבדים ממשלו בנו אוי. כי שלוםעבדים בטלנו. אוי מה היה לפנו:

בנפישטו גביה לחמפו אוי. כי קפצטו מעביזידתו. אוי מה היה לפנו:

עוירפו בטעור בקמרו אוי. כי כבוקם בקהלון המיר. אוי מה היה לפנו:

בנשימים ביציון עפו אווי. כי איש את אנטת רעהו טמאו זעפו. אווי מה ביה לפה:
 שלרים בידם בתלו אווי. כי גזלתה העני חמסו וגוזלו. אווי מה ביה לפה:
 בחורים טחונן בשאו אווי. כי בביית זונה נמצאו. אווי מה ביה לפה:
 זקנים משער נשבתו אווי. כי משלפט יתום ואלמנה עותו. אווי מה ביה לפה:
 שבת משוש לבנו אווי. כי בגבטו עולי רגלוינו. אווי מה ביה לפה:
 נפלה עטרת ראשנו אווי. כי נשבר בית מקדשנו. אווי מה ביה לפה:
 על זה ביה דזה לבנו אווי. כי גטלו כבוד בית מאינו. אווי מה ביה לפה:
 על הר ציון נשחטם אווי. כי בנתן עליו שקווץ משומם. אווי מה ביה לפה:
 אתה שי לעוזם תנשב כסאך לדוריך:
 מה לנצח תשכחו פצעיכם לארכנים:
 נשיבתו שי אליך ונשובה פרדש ימינו בקדם:

כי אם מאסס מאססתו קצפת עליינו עד מאי:
 נשיבתו שי אליך ונשובה פרדש ימינו בקדם:

ב:

קינה ליל תשעה באב שחיל במוazi שבט:
 איך מפי בן ובת. הගות קיבים רבת. תמור שירים וחתות. ויהי נעם בשbeta. במוazi שבט:
 אווי כי בגזרה גזרה. בחרי אף וגם עברה. ואפו בנו סרה. ובערבה חמתו כלbeta. ויהי נעם בשbeta. במוazi שבט:
 אווי כי בטינו שענו. ובתולזתיו עכו. ופיגנו בשטענו. וגם השרטו כמפעבת. ויהי נעם בשbeta. במוazi שבט:
 אווי כי שדהו. וגם הפילו בנו פגרים. בבי ציון פיקרים. כי בATORSים כבבת. ויהי נעם בשbeta. במוazi שבט:
 אווי כי נפלה עטרת. וגבירה בתר סורכת. ומגדל הוד תפארת. אמן שכנן חבת. ויהי נעם בשbeta. במוazi שבט:
 אווי כי גטלה מנורה. וקטרת לבנה הטהורה. וגבירה גדיות מירקה. אכללה ארץ זבת. ויהי נעם בשbeta. במוazi שבט:

ג:

בליל זה יבקין וילילו בני. בליל זה פרב בית קדשי ונשרפו ארמוני. וכל בית ישראלי יהאו ביגוני. ייבכו את פשרפה אשר שרף עי.

בליל זה תילל מיר עביה בחרקלת. ומבית אביך במים מבצלת. יצאאה מביתון ונסגר פרקלת. ובלכה בשביה בכל פה באכלת. ביום שלפה באש בוערת ואוכלת. ואש עם גחלת. יצאאה מאת עי. בליל זה:

בליל זה הגלגל סבב החoba. ראנזון גם שבי ביתך בחוכה. ועוד לא רסמה בת השובבה. השקמה מי רוש ואת בטנה צבה. ושלפה מביתון וגם בשטה טובה. גוזלה פשנאה מאי אשר אהבה. וכאלמנות פיות כאשה בעזבה. ותאמר ציון עזבי עי. בליל זה:

בליל זה קדרתי ופשטו המאורות. לחרבן בית קדשי ובטול משמרות. בליל זה סבוי אפסובי אירות. וגם קרא מועד בדי סמש גזרות. בכיכר חם בפה ונקבע לדורות. יען כי קימה סבה מאי עי. בליל זה:

בליל זה ארעו בו סמש מאוצרות. גור על אבות בפרע פרעות. ודבקו בו צרות מצרות וגם בעות. يوم מוקה בהיה בפגע פגעות. וכאميد פאוניב והרים קול צועות. קום כי זה היום אשר אמר עי. בליל זה:

ד:

שمرון קול תפון:

"מֵאֹבוֹ עֲנוֹן! לְאָרֶץ אֲסֻרָתִי אָאוֹבִי בְּנִי!"
ואקליבה תזעק:

"בשרפו ארמוני!" ותאמר ציון: "עזבי עי!"
לא לך, אקליבה, שבח עיר בעני. הטעמישיל סלייר לשברי ולסלילו?
אבי אקללה סוכה בגדיי בסחשי, זעם עלי בחסמי ועגה בי מרהי,
ולמקצת בימים שלמתני בשעי, ותגלת פלאסר אבל את פרוי,
חמקתי פשת והציל את עדוי, ולטלחה וסבור בשא את נגב.
דמי, אקליבה, ואל תבכי בbekci! שגמיר ארכו, ולא ארכו שבוי!
משיבה אקליבה:

"אבי בן גאנשטי, ובאלוף בעורי באקללה בגדיי.
דמי, אקללה, כי יוגני זכרתי! בגדת את אפת, ורבות בגדת.
הגה, ביד הפלדים פעים בלבידת, ושביה עביה לבקל זרכתי,
ובשרף הסיכל אשר בו בלבידת, ולשבעים שבה בבל נפקדי,
ושבתי לאיזון עוד והיכל זיסדי, גם זאת הפעם מעט לא עמדתי,
עד לקמבי אדום וכמעט אבדתי, ועל כל פארצאות בפצצו קמנוי! ואהליבה:
החוומל על צל,

סמל על צלוםם, וראה שוממום וארך גלום!

אל תקצף עד מאי, וראה שפלותם,
ואל ליעד תזכיר עונם וסכלותם!
רפא גא את שבטים, ונחם אבלותם,
כי אטה שבטים ואטה אילותם!
פדרשיהם כימי קדמוני, בנאםך: "בונה ירושלים יי!"

ה:

עד אבה בכיה בזיוں ומקסיד בירושלים. תרכום ציון ותבנה חומות ירושלים:
אד בפטיאנו פרב מקדש ובענוגתו בשני היכל. בארץ חבה לה קשנה מקסיד. יצאא השמים בשאו כיינה:
עד אנה:
גם בכו במרן שבטי יעקב. אף מחלות יאלו דמעה. דגלי ישرون פפו ראותם. וכיימה וכסיל קדרו פגיהם. עד
אנה:

העתירו אבות ולא שמע אל. צעקו בניים ולא ענה אב. וקול הטור בשמע בפחים. ורואה גאון לא היטה אזן.
עד אנה:

זרע קדש לבשו שקיים. יצאא השמים גם הם שק הוושם כסותם. פוך המשמש ערם קדר. וכוכבים ומחלות
אסקו נגלהם. עד אנה:

טלה ראשון בכה במר גפש. על כי בבשוי לטבח הובל. וללה השמייש שור בפחים. כי על צוארכו ברגדפה
כלבו. עד אנה:

פוכב תאומים בראה פלאק. כי גם אחים בשוף בפחים. לארץ בקש לפל סרטן. כי נתעלפהו מפני צמא. עד
אנה:

מרום נבעת מפני אריה. כי שאגנתנו לא עלמה לפחים. גברגו בטלות וגם בחורים. כי על בן בטללה קדרה
פבייה. עד אנה:

סבב מאזינים ובקש תחנה. כי נבחר לנו מות מתים. עקרב לבש פחד ורעדה. כי בחרב וברעב שפטו צורנו.
עד אנה:

פלגי מים הורייח דמעה בנהל. כי אותן בקשת לא נתנו לנו. צפו מים על ראשינו. ובדלי מלא חכמו יבש. עד
אנה:

קרבנו קרבן ולא נתקבל. וגדי פסק שעיר מטהינו. בקמונות בשלו יולדין. ומלח זגים קאלים עיביו. עד
אנה:

שכחו שבת בלבות שובבים. שדי שפח כל אCKERתינו. תקנא לאין קבאה גדולה. ותאייר לרבתי עם מואר
בגקה:

תרכחן ציון באשר אמךף ומקונטַה פאַשֶּׁר דברת. תמהָר יְשֻׁעָה וְמִיחְיֵשׁ גָּאֵלָה וְמִשְׁׁוֹבָ לְיְהוּנְשָׁלִים בְּרַכְמִים רְבִים: פְּכַתּוֹב עַל יַד גְּבִיאָר לְכָן כִּה אָמָר יְיָ שְׁבַתִּי לְיְהוּנְשָׁלִים בְּרַכְמִים בִּיתִי יְבַהַ בָּאֵם יְיָ אֲבָאֹת וְקָדוֹם יְבַהַ עַל יְהוּנְשָׁלִים: וְבָאָמָר. עַד קְרָא לְאָמָר כִּה אָמָר יְיָ אֲבָאֹת עַד תְּפֹאָצָה עָרִי מְטוּב וְגַם יְיָ עַד אַת צַיֵּן זְכַרְךָ עַד בְּיְהוּנְשָׁלִים: וְבָאָמָר כִּי בַּסְּמִינְיָן בַּסְּמִינְיָן בְּלִ סְרְבְּטִיכָּה תִּישְׁם מְדִבְרָה בְּעַדְךָ וְעַרְבָּתָה בְּגַן יְיָ שְׁשָׁן וְשְׁמַקְה יְמַצֵּא בָּה תּוֹךְהָ וְקוֹל זְמָה:

קינות לתשעה באב ביום (ו-מה)

מחבר: רבוי אלעדר הקלייר.

שבת סורו מבו שמחעובי עזבוי (ב"א עזבוי). סחי ומאוס השימוני בעדרי חביבי. ספומה משכן מפקות דבירי. סכום והבלגו גבוני. ספקו בף ומאודו אבבי. בסלה כל אביני: בפללה עוזינו בצלול דכיה. עיבי חקמה לפקון בו ברקיה. עד פלאי גלגל סביה. עיבי מעוללת ביזית בכיה. עשה וונטם ייקרא לבכיה. גנים על אלה אני בזוכה: על פני פרת גפצו פסידיה. פלאגי סוף זכרה בערו יסודיה. פחד חטא שלילה תפכף סוזיה. פצוי סזרי יער איה פסידיה. פצוי מעשה ערבה לנכיה. פרישה ציון בזידיה: על פר ציון צהו שאובו מבדי. צפו על ראשיו זדוני. צמתו בנב לעםך זדוני. צד בצרת לעורר מבדי. צעק עמי בימי בין דיבין. צדיק הוא יי:

אתה קלים הקבידת ומאדי ערמוני. קרבת בא אלוי יטירמוני. קראתי ליאשבי גבעון עוד הם זרמוני. קולי לפשטי בעקב הגריםוני. קומי עבורי בהטל העריםוני. קראתי למאשבי המה רמנוני:

למה רום אפיקו לטבח שמרנו. באית כי כתפור עורנו במרנו. באית כי אםל וкус באויר גמרנו. בכת ביד יחזקאל לביקם כמו מרו. ראה ונכחידם מגוי אפרנו. ראה יי כי צר לי מעי קמרמןנו:

חשיבתו שיישי שמעו לגוי צאנו. שבקם רמוס צacci למדפיאננו. שפתינו משוכרי דבריך דקמו לפדאיינו. שמעת זמורות אף הסיכון לטאטאיינו. שכבו ונדו פאץ להבריאינו. שמעו כי גאנפה אבוי:

כי פטן פקח בקס אופזיב. פשיב זקם גמול קאזו קזות פזיב. טרדוף לצלמון יועז (בע) על אפזיב. תתנו לפבב נוטצי פבזיב. תקרא לשקבם כוס במוש בפזיב. טבא כל בעטם לפזיב:

תבא אל צר אשר כלו. למבוא שפת במחנה נקהלנו. עד לפלח וסבור הгалט. זקן ובחור ובטולה כבלנו. גם בט בא עטב בלהו. זכור יי מה היה לנו:

ת

מחבר: רבוי אלעדר הקלייר

איך אצת באפכ לאבד ביד אדים אמוני. ולא זכרת ברית בין הבקטרים אשר ברכבת לחוביב. זבן בטיפו. זכור יי מה היה לנו: איך גערת בערטה לגלות ביד גאים גאוליך. ולא זכרת דלית דלאג זכר אשר דלאג לדגליך. זבן דברנו. זכור יי מה היה לנו: איך פגט בעיגנונג לקדוף ביד הולדים קמוני. ולא זכרת ווועד ותק וסת אשר ועדט ליעזיך. זבן וקונטו. זכור יי מה היה לנו: איך זנחת בזעטן לזלזל ביד זרים זבולך. ולא זכרת חתון סקי חורב אשר סקקת לסתוליך. זבן חייטו. זכור יי מה היה לנו:

איך טרחת בטרחן לטרוף ביד טמאים טלאיב.
ולא זכרת יקר ידידות ישר אשר יסדק ליזעיב. זיכרני מה היה לנו:
איך פונת בעסב לבנות ביד כפירים פרמק.
ולא זכרת לא לזכות לעולם אשר למדת ללקחיב. זיכרנו לפגנו. זיכרני מה היה לנו:
איך מלחת במאסב למחות ביד מונים מבשאיב.
ולא זכרת בשיאת נצאת בשאר אשר בשאות לבושאיב. זיכרנו בהיפנו. זיכרני מה היה לנו:
איך שחת בסערב לשגר ביד שעפים סקדיב.
ולא זכרת עד עדי עדים אשר עטרת לעבדיב. זיכרנו עבינו. זיכרני מה היה לנו:
איך פאם בפחדך לפגר ביד פריצים פלאיב.
ולא זכרת צהלה אבי צדיק אשר צפנת לאבאייב. זיכרנו צעקנו. זיכרני מה היה לנו:
איך קנאת בקריאתך לknנות ביד קמים קראיב.
ולא זכרת רגש רכב רבותים אשר בזאת לרעיב. זיכרנו בגבנו. זיכרני מה היה לנו:
איך שאפת בשאפר לשלות ביד שודדים שלמייב.
ולא זכרת תקר מילטי תאר אשר תפנת לתרמייב. זיכרנו פאנטו. זכרנו בהיותך בשלהו ישבת בירוחלים. בגנתי,
פאנטו לשפוך [דמות] בפמים. על מה ביום זה בשביינו פאמים. זכרנו בהיותך בשלהו ישבת בירוחלים. בגנתי,
ועטה אאקה עד חוג שמים:

■

מחבר: רבי אלעזר הקליר
מסודר לפי אקרוסטיכון א"ת ב"ש

אאקה עד חוג שמים. אאלה אתי שמים. אאר يوم מפרקבי פאמים. אטאונו מי יתן ראי מים:
אבחין ברכי ייל מדבר. אבטנהليل מליל ומדבר מדבר. אבקה אתי עולת מדבר. אשאג מי יתגנבי במדבר:
אגדע ואבעשל בנקף זית. אגירה אתי כל בני בית. אגרם שיואמר בעל הבית. ארשה מי יתגנבי שמיר צויה:
אדווה בכל לב להמציאהו. אדעה מלין בם לאמצאהו. אדאג איה רועה ולא אמצעאהו. אקונן מי יתן ידעתי
אמקאהו:
אבקה ואתאפקה כאופן במלוי. אגהה פנים בפנים לתנות עמלוי. אקהו סקס וסהר מלבהגה למלוי. אכחתי מי
יתן אפוא ויבתבע מלוי:

אורה משפט גובבי עלי. אודיע בבאעי ומעלוי. אומללו מועלות בקרע מעלי. אפעה מי יתן שומע לי:
אזדה בהופכה האביבה. אזרכה כי כייתי מחתנה. אזיל פלאגים בברכה העלינה. אעגור מי יתן לי אחר פיוונה:
אח בפושע מקרית עד אל צר. אחו בל מים באך לעצר. אפס קמות לкрат וועלות לבצר. אשיקה מי יובילני
עיר מצור:
אטע אהלי אפדי בצלמות. אטסהה ואשכנה עד חצר מות. אטפל את המהכים למות. אבאה מי גבר יתיה
ולא יראה מות:

איילומי לעזרתי מרתוי קוזת. איימתי בכל נשה אומכת היא בשהה זאת. אידע לכל כי מועצת זאת. אם לא
כינד לי עשמה זאת:
אכף לך ראש לי חיל. אכנע לך ברכך לסתל מסל. אכתירך בשיר משיiri מחול. אפונ מי יטבך כאח לי:
אל תשכח צעקט אריאל. אלוי לאגור יהודה וישראל. אלפי שבאן אשר מסר אל. לא אמר מי יתן מציון ישועת
ישראל:
ישראל מעט בדרכי לא בכלפו. עבובי ועקבתיים ופבי מהם גהפקו. גגנתי והילلت זמי ולבוי בשפקו. איך

תפארתי מראשומי השליוכו:

ט

מחבר: רביעי אלעד הקליר, מסודר לפי תשר"ק, ובראש כל בית תיבה מפסיקו ייכה ב (שמسودרים לפי א"ב בהקדמת פ' ל-ע'), ובסוף פסוק מפרשת בחוקותי.

ייכה תפארתי מראשומי השליוכו. זכיגד כסא הכבוד אלם המליךו. בפללי תנאי אשר חוץ' במלכו. גם אם בחקמי תלכו:

למה טריבו אליו בכם. ציקו עלי' דבריכם. מידכם קימה זאת לכם: בלו' שופטי במויצות עותם. פניהם הסתר מכם כשר עותם. יימר לאבק מטרם לשביעתם. חלף גנטמי גשםיכם בעטם:

סח' יומאוס שמעני. כליה באפו' ישטמבי. בחומיו מהריה ישעשעוני: גדו' רום שרבע ואלו'ם הקציר. ובאמת סרב שעריהם הצעיר. מז' בעב עש בקציר. תמור והשיג لكم דיש את בצריך:

דבר קשותן וכלה בחרץ. וכברצל עפל שמי הארץ. פרצבי שלוש עשרה פרץ. תפחת גנטמי שלום בארכ': היה צורכם ומערכם ומשגכם. פפר לאוצר נולתם בכם. הנוצרכם רפקכם, חוותכם תעבכם. ואיה הבטחת ורפסתם את איביכם:

ڀחמס פנת אדק מלאה. כי במשפוייה מצא כל טמאה. ומבדיקך היזילך בטהה מטמאה. בשפני ורדפו מכם סמיחה מהה:

זנה עלין קנית מועדיים. והאביל שעריו חל עמידת במליכם. מי בקש זאת פ' והגלו'ם. וגמר אמר יפניתי אליכם:

ששב שנא אום לקט בשושן. ומחלב עוזליך אומה דשן. קויטור חפהה העלה בקבשן. ושהלו' איה דגן תמור ואכלתם יישן נוישן:

טבחו גבשו רובדי הזכני. בגיא סמת בנקטל מכובני. ברוי פמה שבים גלה' יסוד מוכני. וסע מתוכי אמר גנטמי משכבי:

ששבו מבכים מנאך מתייכם. בארכע מיתות הפיל מתייכם. סרב ובעב ותיה זכר שחתכם. כסר אלם פ' והתהלךתי בתוכיכם:

כלו' לשוד ברגע אהליכם. ובקם בשבעו מהוזליךם. לחיקכם בשפכו בפשות עוזליךם. במאסכם שיט אבוי אללהיכם:

לא מותם כלפוא אבא שועו. וצור למלאכיו שהח מבי' שעו. ארץ הפרמל בגאותם ישעשעו. ושבאו מוכים ולא תשמעו:

מה אעדיה, ישישיך עם גבירך בוסטו. אומרים על סוס גנוס על בן בסו. נלאיתו בשא עונותיכם בהעמסו. ואיסרכם בנטמי אם בחקמי תמאסו:

גבאייך פעו תרמית שוא חזות. ואדרש לסלם ופצתי אי' לזאת. פתייתים זכיגדי השיבו עזות. ואנפתי ושותפי:

אף אבוי אעשה זאת: ספלקו שרקו שרקו מוני. מבניים ומבחן למסmitt אמוני. כי בני זדים חללו' צפוני. לבעה ולא לטובה גם גנטמי פנוי:

פצו זדים: לפני מי תפלה? עם בבד אין פקד זילאה. לא תפכו עוד אותן מוותת צפלא. אברג בעסע ונעם ואם עד אלה:

עשה פירם קדקד בני' שאון. ודמי' שקבבי בגיא צפאון. ובקל' שגה' ושהה הוסיף גגון על און. מעת בעס ונעם

וְשִׁבְרָתִי אֶת גָּאוֹן:
 אֲזַעַק הָוֵי הָוֵי, אֲזִשְׁפְּטוּן הַרְיֵק.
 מִפְּהָ-וּמִפְּהָ הַבִּיא עַלְיָן מַעֲרִיק.
 וְבָלְעָגִי מַעֲוָג שְׁבִי אֶרְחָרְקִיק.
 וְכָלָה כְּחִי בְּנָאָם וְתִּמְמָן
 לְרִיק:
 קְוּמִי דְּפָקִי נְשֻׁעִי אֶל גָּמִי.
 וְתִּבְיַי בָּאָוב מַאֲרַץ קוֹלְקָרְזָדָמִי.
 מִי רֹוֵשׁ הַשְּׁקָבִי וְהַדָּמִי,
 וְסַעַךְ הַלּוֹכִי בְּנָאָם וְתִּלְכָּדוּ
 עַמְּמִי:
 רְאָה גּוֹלָל אֹוִית הַוּשָׁם לְרוּעִים לְעַזִּית,
 וְלִקְאָת מְדָבֵר פִּיִּתי דְּמָעִית.
 גּוֹלָה גְּנִיעִית וְסַוְרָה כְּנִיעִית.
 בְּשִׁמְעִי וְהַשְּׁלִיחִתִּי
 בְּכֶם אֶת פִּיתִּי:
 שְׁכָבוּ בְּעַלְוָף בְּתוֹא מַכְמָר וְאַיִן דּוֹלָה.
 בְּמַלְאָיִם גַּעַר וְאַיִן מַרְפָּא עַוְלָה.
 הַרְיֵי בְּפָה שְׁבִים בְּמַמְבִּי לְהַתְּפֵלָה.
 תִּקְבָּא אִיד עַוְלָת עַל אַדְמוֹנִי.
 לְסִפְפוֹ וְלְשִׁפְפוֹ שְׁבָעָתִים כְּאָוִוי.
 תְּהַם צְבִי בְּצָאת קֹול מַאֲרָמוֹנִי.
 בְּנַהֲמַמְתִּי
 בְּרִיבִי וּבְלִכְתִּי אָפִי אָנִי:
 אָפִי אָבִי לְפָד בְּיַקְשׁ שְׁבָרָן.
 עֲרָבָה שְׁמָקָה וְהַשְּׁבִית פָּרָן.
 לְאָרָץ אַשְׁבֵּב וְאַהֲגָה בְּגָרָן.
 אֵיכָה יִשְׁבָּה סְבָאָלָת
 פְּשָׂרָן:

אֵיכָה יִשְׁבָּה סְבָאָלָת פְּשָׂרָן.
 וְדָמָם רָוּ מַפִּי נְוָשָׁאִי אָרוֹן.
 וְבָעוּ מַמְשָׁמָרָמָם כְּקָנִים בְּנִי אָקוֹן.
 בְּנַמְסֵר הַבִּית
 בְּמַסְרֵבִי מַרְוָן:

בְּכוּ תְּבַכְּה מַחְמַשְׁת סְפִירִים.
 בְּנַגְּרָג כְּהָן וְגַבְּיָא בְּיָום הַכְּפּוֹרִים.
 וְעַל גָּמוֹ בְּשִׁקְטָוּ פְּרַחִים כְּאַפִּירִים.
 וְגַדְנוּ צְפּוֹרִים:

גָּלְתָה מַאֲרָצָה כָּלָה מַקְשָׁטָה.
 בְּעָזָן מַעֲשָׂרוֹת וְשִׁמְטָה.
 וּבְאַרְבָּעַת שְׁפָטִים הַשְּׁפָטָה.
 וּמַעֲדִיה הַפְּשָׁטָה.
 מַשְׁמָרָת
 מַפְּשָׁטָה:

דְּרָכֵי הַיכָּל גָּמוֹ בְּנַפְּבָץ בְּתָלוֹן.
 וּמַעֲלֵיל בְּנַקְבָּע פְּתִילָוּן.
 הַוְּכָד וְהַמְּנָר וְהַשְּׁפָל מַתְלָוּן.
 וְגַע מַשְׁתִּילָוּן.
 כְּהָן עִימָה לוֹן
 פְּנִי אַזְבִּים מַלְעִיבִים בְּלָוּמִי לְקָם.
 כְּבָטָלוּן הַלְּא פָרָס לְרַעַב לְקָם.
 וְהַרְעָבוּ וְהַצְמָאוּ מַמְפִים וּמַלְחִים.
 כְּבָטָלוּן שְׁתִּי
 פְּלָקָם.
 מַבִּית לְקָם:

יִזְאָה בְּנֵר אָמֵן בְּכָסֶף גְּחַפְתָּה.
 וְתִּמְאָרוֹן אַפְּרָעָל רְאֵשָׁה חַפְתָּה.
 וְגַרְבָּות נְכָבוּ וְמַנוּכָּה נְכָפָת.
 כְּפָשָׁעוּ בְּלָקָם וְפָתָה
 בְּלִכְדָּה יוֹדְפָתָה:

זְכָהָה זָמָן אַשְׁר בְּעָשָׂה וּבְשִׁמְעָה הַשִּׁבְיוֹן.
 וְעַתָּה עֲנֹתָ אָמֵן לֹא אָבוֹ.
 לְעַנְהָה כְּרוֹתָשׁ שְׁבָעוּ וּבָאוּ.
 וְהַקְּצָאוּ וְהַלְּעָבוּ.
 כְּקָבִי
 עַילְבוּ:

חַטָּא פְּטָאָה וְאַמְרָה לְאַלְיל "זֶה אַל".
 וְהַלְּעִיגָּה וְתַּעֲתָעָה בְּחַזְעִי אַל.
 עַבְורָן בְּנַקְבָּאה בְּמַרְגַּזִּי אַל.
 יִזְאָה מַמְעָן
 אַל. כְּפָר אָזִיאָל:

טַמְאָתָה הַמְנִיחָה תְּבָל.
 וּבְנַעַלָּה כְּבָב הַחַזְבָּל.
 וְעַנְן אַבָּק בְּגַלְיָוּן כְּאַבָּל.
 וְאַיִן מַתְכְּרָבָל.
 בְּכָבָיִן אַרְבָּל:
 יְדוֹ פְּרַשׁ אֶרְבָּל בְּבִית זְבוֹל.
 כִּי כְּלִיה מִבְּתִּי כְּדוּרְהַמְּפָוָל.
 כְּסָאוֹן הַשִּׁיט לְחַבּוֹל וּגְבוֹל.
 יִזְאָה בְּכָבָל כְּבָוָל.
 כְּהָן כְּבָבָל:

כל עיטה קובטו קיבעה. כי הטעיסו לאיל קבאה. בגוּ נְבָל אֶזְתֵּם קבאה. ונדרה מקבאה. משמרת אלקנבה:

לא לטרום עין צפת. וכסף על פרש חפת. ובחזוק מוסר הרפת. וגהנס גבלפת. כהן צפת:

מפרום השמייע גלאיתי טען. והכני בערון ובשגעון. ופקד עלי עון נוב וגבעון. ובעה ממעון. משמרת בית[1] כהן מעון:

בשקד על עון ונכאב. כהושבתי אפונה מבלי אב. ודוממתי מלצפץ במנים ועגב. ובשאה עלי קיבעה משמרת ינשאב:

סליה אביני מורי הוביה. ולא נזכר לי עקדת מורה. ומרב מרד זמרה. האזה ערום ועריה משמרת מעריה:
על גבי חורשים ואאריפו מעבית. והרlico עלי שכבר זוכית. והרבimenti צומות ומעבית. ומצרת פכנית יצאה
זונית:

פרשה ואיניד שולט. כי לא האמינה בהשכם ושלום. והשבטה ברית מלח. ואון שמן ממליח בראש מלח:
צדיק הוא כי פיו מברת. וערו ערוי עדesis בפה העכת. ותמור עזיז זמכת קיבים עליך גברת. ובקאי הארץ
בקחת משמרת בצתת:

קרוואי לזרוי וקולי לא ערב. וקונגטי בעיר בערב. וכבה נר הדולק בערב. ורים לא ערב מאכליה ערבי:
ראה כי הסערתי באביה. במתאבה ואביה. וקפל פצאן לטבח מטבח. ובעה מטבח מגעל פטבח:

שמעו כי יצאתי בשכיה. ובשרה דת מרים שבניה. והושתי לשפה וערוביה. ומתקטר טביה בדה בית
חויה:

שמעו כי בקמתי בצחנה. וסתם מכי תחנה. ולא גמן לי בקמים עטניה. ומקנית טבה בעה כפר יומנה:
תבא בעת שמומי פדמיין. ושתו שעבי שוממיין. והшиб אחר ימין. ובעון צלמיין בעה גבעון צלמיין:

תבא פMRI וטשי טזרים. וכקנשא עצמותינו תפרים. ורים בייחופנו קקדם פרים. ומשלפנבר פארים שולוי
טמת ארפים:

יא

תיקון. ירמתיה על יאנשיה:

איכה אליו קובטו מיאלוי. בן שמונה שנה החל לדרש מיאלפי. בבי שם בערכם ספו עליו. ולא הזכיר לו שפי
מפעליו:

גם בכל מלכי ישראל אשר קמו לגדוד. לא קם כמווה מימות אביגדור. ובק בו חטא ליאני פדור. אשר קמו

אפר פקלהת לסדר:

פָּאוֹכְלִים זָרָע שִׁיחָור. כַּתְמָו הַטּוֹב פָּחָמו מִשְׁחוֹר. וַיַּגְדֵּל עָזָן וְהַשִּׁיבְּצָמִין אַחֲר. וְעוֹד לֹא שְׁלַחְצִידָן מִן הַחוֹר: זְפוֹ אַמְּכִי בְּנֵם דָת לְפָקִים. בְּצָע אַמְּכָתָן בְּאֶרְחָר אֲשֶׁר לֹא יְקִים. סְנַשְׁר פְּאָרוֹ בְּנָאָצָו רְחוֹקִים. בְּבָצָע מְזָאָסִי דָת וְסִקִים:

טוֹבִים בְּעִים בְּקָרָאו בְּשְׁלָחוֹ מְלָאָר. מָה לִיְלָקָן פִּיּוֹ לְמְלָאָר. יְדִי עִם פָּאָרֶץ דָמִים בְּמְלָאָר. תְּעַבְנָש בְּבָצָע אֶת פְּלָאָר:

כָּלָה קְמֻנוּ לְכָת אַרְם בְּהָבִים. לְמַעַן לֹא תְּעַבְרָר חָרָב כֵל שָׁהָא בְּאָפְרִים. וְלֹא שְׁמַע לְחָזָה לְשָׁבוֹ אַחֲרִים. כִּי גְּזָה בְּגָזָה לְסִבְסָר מְצָבִים בְּמְאָכִים: מְחַטְתָת סְתִיבָת מְדוֹזָות. קְדוֹן עַבְתָתִי הַחְלָל לְבָזָות. בָּעוֹ עַגְמִים לְחוֹמוֹ לְהַבָּזָות. וְלֹא הַסְּבָב פְּנִי וְסִפְדָיו עַל זָאת: סָרוּ הַעִידָוּ עד לֹא שָׁאִיה. יְמָאָטו סָוָר וּמְטָר יְסָוד בְּשִׁيهָ. פְּנִי קָרָב בְּקָרָב וְלֹא עַלְתָה לוֹ רְטִיה. וַיָּוֹרְוּ הַמְּוֹרִים לְמָלָך וְאַנְשִׁיה:

עוֹקְבָוּ עַזְמָם עַיְנוּ בָּגָיָן נְוֹזָכִים. חַז אָפָר חַז מְוֹרִים וּלוֹזָכִים. צָדוֹהוּ וְשָׁמוֹהוּ בְּמַטְרָה לְחַצִים. בַּיְזָרְקָוּ בּוֹ שָׁלַש מְאוֹת חַצִים:

קְלִים הָטו אַפְּכִי אַדְוָן מְזָאָ פִּיהוּ. וְעַד מְצִוי גְּפָשׂ מְעַשְׂיוֹ הַפִּיהוּ. רַומְשָׁפְטִי הַפָּצָה מִפִּיהוּ. צָדִיק הָאָיִי כִּי מְרִיתִי פִּיהוּ:

שִׁישֵי נָנוֹף כִּי קְבָא זָעָם. לְשִׁלְלָם שָׁאוֹנָם בְּעָזָן בְּאָצָעָם. תִּם בְּתִמְמָה הַטּוֹב עַם זו בְּפָשָׁעָם. וַיְקַוְנֵן עַלְיוֹ כֵל אַיְכָה יוּעַם: פָּם בְּמַקְרָה אֲסָד כּוֹס קָגְדוֹ לְנַשְׁתָות. בְּמַזְעָד שְׁבַת בְּשִׁמְפָה קָבָע בְּקָהָל לְאַתָּות. מְלָה בְּעָשָׂרִים וְשָׁמִים מְקָרָס שְׁתָות. כִּי סִפְדָיו לוֹ אַיְכָה בְּעָשָׂרִים וְשָׁמִים אֲוֹתִות:

אוֹתָות קִינּוֹת לְבָטָה מְחוֹלָי. עַת כִּי שְׁבָחָתִי מְחוֹלָלִי. זְמוֹתִי כִּי לְעַד יְאֵהָיִלִי. רְשָׁעָתִי וְגַסְעָתִי וְגַטְשִׁש אַחֲלִי:

יב

אַחֲלִי אֲשֶׁר פָּאַבְתָּ עד לֹא בְּרָאָשִׁית עַם כְּסָא כְּבָוד לְאַרְפָּוּ. לְמָה לְגַצְחָ שְׁכָד בַּיְד שְׁזַדִּים. וְגַהְיִת בְּרוּעָה בְּעָטִיה וּבְעָשָׂת וּבְגַנְתָּה. וְעַתָּה מָה לֵי פָה:

אַחֲלִי אֲשֶׁר קְוֹמָמָת לְאַיְטָבִי אַרְצִ בְּשִׁרְבָּת מֵ אָפָוָ. לְמָה לְגַצְחָ אַפְתָת בַּיְד אַרְלִים. וְגַהְיִת בְּצָפָר בּוֹזָד עַל גַּג מַר צָרָם. מָה לִידִידִי פָה:

אַחֲלִי אֲשֶׁר פָּצָת לְמַעַנוּ לְצִיר. וְאַפָּה עַמְד עַמְדִי פָה. לְמָה לְגַצְחָ עַרְעָר בַּיְד עַרְלִים. וְגַהְיִת בְּשַׂוְגָּא וְצָר. וְאַיָּה אֹהֵי מַוְשָׁב פָה:

אַחֲלִי אֲשֶׁר בְּחִית בְּעָבֵנִי הַוד. לְזֹאת אֲשֶׁר יְשַׁנוּ פָה וְאֲשֶׁר אַיְגָנוּ פָה. לְמָה לְגַצְחָ מְאָס בַּיְד מְוֹרְדִים. וְגַהְיִת

כגבור לא יוכל להוושיע. מה ללב פה ומי ללב פה:

אָחִילִי אֲשֶׁר כוֹנְגַת מָולֵךְ מִכּוֹן לְשִׁבְטָה לְחוֹפֵף לְחוֹפֵן. לְמִהּ לְבָצָח יָעָה בַּיּוֹד יְהִירִים. וּגְהִיָּת כְּטַס בְּחִילָל וְאַיִן עוֹד בְּבָיא. וּגְמַת פָּאִין פָּה:

אָחִילִי אֲשֶׁר סְבִית מִאַז בְּמַאי מִפְּהָ וּמִפְּהָ. לְמִהּ לְבָצָח זְבוֹחַ בַּיּוֹד זְרוּם. וּגְהִיָּת כּוֹתִיק יוֹצָא חֹזֶה. וְלֹא עַבְרָ פָה:
אָחִילִי אֲשֶׁר הַכְּנִתָּה לְפִשְׁלִיר בּוֹ לְפִגְעָ גּוֹלֵל פָה. לְמִהּ לְבָצָח דְּקָה בַּיּוֹד זְמִים. וּגְהִיָּת כָּגָר בְּאֶרְצָ. וּגְמַת כֵּי לֹא בְּסֻוב עַד בְּזָאוֹ פָה:

אָחִילִי אֲשֶׁר בְּעָזָן בְּצָעִי חָשְׁכָו כּוֹכְבִי בְּשָׁפָן. לְמִהּ לְבָצָח אָפְלָ בַּיּוֹד אַמּוֹת. וּגְהִיָּת בְּאוֹרָם בְּמַלְוָן. וְעוֹד מַי לְבָרָ פָה:
אָחִילִי אֲשֶׁר קָדָם מִפְּהָ וּמִפְּהָ. לְכָל דָּוְרָדָו נָזָע קָצָפָו וְחוֹפָן. עַל מָה מְכָל אָוָם שְׂתַּת עַלְיָ כְּפָן. זֹאת בְּעַלְיל כֵּי פִיד סְקוֹק בְּכָפָן. רְפֹאָתִי בְּטוֹקָה כֵּי רָגָע בְּאָפָן. וְעַד עַפְתָּה אַיְכָה צְעִיב בְּאָפָן:

יג

אֵי כָּה אָמָר כּוֹרֵת לְאָב בְּפִצְחָה. בְּבִרְית בֵּין הַבְּטָרִים כָּה יָהִיה לְבָצָח. וְהָעַפְתָּה בְּלָעוֹ אַעֲמִי בְּרָכָח. לְמִהּ אַלְהִים זְנַחְתָּ לְבָצָח:

אֵי כָּה גַּשׁ כְּשָׁה לְעוֹלָה לְרַבְצָמָה. נְלָכָה עַד כָּה פְּטוּ בְּעַדְמִיבָּ. וְהָעַפְתָּה ذְּקָרוֹ בְּפִלְחָ בְּעַיְמָבָּ. יְעַשֵּׂן אָפְרָ בְּצָאן מְרַעִיתָבָּ:

אֵי כָּה הַבְּטָחָת עַקְדִּים בְּקָדִים בְּמִשְׁאוֹתָ. אִם כָּה יָמָר כָּה יְמַשֵּׁשׁ אֹתָהּ. וְהָעַפְתָּה וְפִחְתָּ עִיר מְלָאָה תְּשָׁאוֹתָ. בְּרִימָה פְּעַמִּיבָּ לְמִשְׁאוֹתָ:

אֵי כָּה זָם וּבְנָגָמָצָרִי בְּגַן בְּעוֹלָה בְּקָדָשָׁ. יְחִין כָּה חִכָּה חִתָּם בְּעַנְתָּ קָדָשָׁ. וְהָעַפְתָּה סְלָקָם אֲכֵל חָדָשָׁ. בְּלַהֲרָעָ אִינְבָּ בְּקָדָשָׁ:

אֵי כָּה טָוב בְּשָׁלָחָ גָּאל עֲבָדִין. כָּה תָּאָמָר לְשָׁלָם עַמְּ לְעַבְדָּה. וְהָעַפְתָּה יְשָׁבָו בְּזָגְדִּים בְּבִית וְעוֹדָבָּ. שָׁאָתוֹ צְוֹרִיכִיבָּ בְּקָרְבָּ מַזְדִּיבָּ:

אֵי כָּה בְּרִיתוֹת סְדָשָׁות בְּרִיתוֹת. בְּכָה אָמָר בְּסִכְוֹת לְיָה בְּמוֹפְתִּי אֹתוֹתָ. וְהָעַפְתָּה לְפָקָדוּ בְּגַעֲלֵיכָם לְאֹתוֹתָ. שְׁמוֹ אֹתוֹתָם אֹתוֹתָ:

אֵי כָּה מְשֻׁמָּעָ וּמְשָׁה עַלְהָ. כָּה תָּאָמָר לְבָוטָ בֵּית מַעַלָּה. וְהָעַפְתָּה נְאֹצָה בְּבִי עַוְלָה. טְדָע בְּמַבְיאָ לְמַעַלָּה:

אֵי כָּה שִׁים נְשָׁמִים אֹתוֹתָ פְּקָדָמוֹתָ. כָּה תְּבָרְכוּ לְשָׁנִים גָּבוֹרִים דְּזָמוֹתָ. וְהָעַפְתָּה אַטְקָנוּ רְדָזָמוֹתָ. בְּקָבָר עַז סְרִיךְמוֹתָ:

אֵי כָּה פָּצָץ לְקָבָר עַם וּבָרָר עַם קְדֹושָׁבָּ. בְּשָׁבוּ וְכָה תְּבָרְרָ הַוּמָר לְקְדֹושָׁבָּ. וְהָעַפְתָּה אַרְוָעָל עַל עִיר קְדֹשָׁבָּ. שְׁלָחוֹ בְּאֶשׁ מַקְדְּשָׁבָּ:

או כי קיימת אפשרות של מילוי. מה מעשך לך לטעם לבית עוזלמג. והוא עתה בעשו והרעיון שמאפשר לארץ חילו משפטו שמאפשר:

אי כה שבעת שופרות עכז. כה מעשה נששתים להפיל חומה לארץ. והן עטה שערים טבעו בארץ. שרפוי כל מועד אל בארץ:

אי כה תשועות אסמי אוֹצָר. בכה אמר אשר לחוזים גַּזָּר. והן עתה מפחו פְּרִמִּי בְּחֵצֶר. עד מתי אלהים ייפרף
אָז:

T¹

איך את אשר בברعشו. טבע מני לגבות נשייה. אשר עד לא שפכים במתחו. בשלי רמז וארץ הימה תהה:

בלע באות ערבית ושותית. גאה מجيد מראשית אחראית. בנו וחרב ובני באחריות. ומוחובי קלקלתו הדרית:

בחרית אישן וחישר מידע. וקדמנים קזוּוּ מגdu. אֶז לְרָאֵשׁ דַּוְרָתִ נְטוֹצָזָנוּ. עַד לֹא עֲשֵׂו קְרָנוֹתָיו גָּדוּ.

גדע גביה קומת יציר צר. זה ספר לפניו הבהיר. גלמי ראו עייניך הפהיר. כהעביר לפניו כל געازר:

זכר זכר מבית האוצר. והראשו כי הmouseup קצר. זהה לבו בבט בית בניו ביד צר. ייקונן עלייו איזה באיכה בעית צר:

צורך קראה לו מה שפה. גטץ קיר גטו וגדיר הדרישה. לדורות למד בהות נבי ונביא. על שבר אשר היה:

ביה בנווער ממעזח. בין בעמרים אויזו צער. ווילאראו ארבע מלכיות ברעם ואשרה. כי טבע שער המזרחה:

וחימנס לינצל זרה. יירא השלכת גזירה, ואימה נפלת עליו כבזירה. אצדק מעת הדין באז ראה:

כאה ערם ועקרה ונאנח. ולאחריו סוד זה פענח. עשנה מкус עינו ולא בָּח. מראות גזען טוב זנחן:

ונח צפר פם במחזה. כי לא האמין בבן-אם זה. זו עיניו במקום זהה. ושר שמוות ליקונן אין זה.

שׁב שָׁבֶשׁ בְּעוֹלִים וַיּוֹרְדִים. יָבֵן כִּי בָּזֶה רֹדְדִים. חֲנִיכֵי עַל מָה בְּדִינוֹ סְרָדִים. וּמְהֵם תְּבַע זְבוֹל מָרוֹדִים:

מזרדים זבול ומאנפוני גבעו. ומקמרות בעלימו בקרקעינו קבעו. זו שאריו מבן מה בתבעו. והם טמונה בארכץ כי טבעו:

טבאו טורדים לידע זמן. כי לאלוות קץ אב זמן. טוב משלגה לו קץ מזמן. בשע והבליג וקץ גמן:

ישבו ושאלו לאב לידה. כך הפלאות מתי יתודע. יקרה ליום ישועה ולא כזע. עד כי בעתו יחיש וייתדע:

ויתודע לכך לעם בבר נסתכלו. ונכשלה מהם ולא יוכלו. רעיון מקבאתה ביתך נאכלו. וbigon פירמו כלו:

כלו בסלי איר בשליח. ועם שלח בא ביד תשלה. כי מה יצא לי להשליח. ואפסרי גלעדי ישלה:
 לא מכם לבבו עוללי סוף. אי זה יומ פכסוף. לבעם הakin לשורר מסוף. שי מלך בזרוע פשו:
 פשו זרווע גיד דמה. נגלה בימין רומייה. בנים בשרו חמה זרומה. קאירה בפשם בגיא אודום לדעת על מה:
 מה פצאת עולמה בי. כי גאוד בגדת בי. ממדבר המרת בי. ועד עטה לא האמנת בי:
 בגיאיר גטעי אביגדור. בשטברו פצחות לגדור. נגליית ביום גcum לסקדור. ולא קדשו פריצי פדור:
 פדור זומו דעת סוד ודפקו. השבעתי אתכם שמעו ופקו. יען בטעמם זאת בתמקמקו. ועל כפים ספקו:
 ספקו שש בא הארץ. כנפלו בידם מלכי הארץ. סברו כי ינשעם ירע. ועל ידם יתכוון משוש כל הארץ:
 פצו פיהם חג ליש בשיילה. דמו כי לעד יהיה שם מושלו. פעללו שקר והשיילו. עד כי בא שיילה:
 שיילה ראה כטלה מעשה. ונמאס פאשר בו בעשרה. ראו מה עברה עוזה. לכל אשר פוץ עשה:
 עשה עמי אותן בצביו. ולעתו שיש עלי קשין. עלפתה בחורב בזין. עד אשר יופיע אלהים מצין:
 ציון צעק איך גמן. לשומ עלי גוי איתן. אפל ובקע על הפפטן. ובסתמו חתיתו גמן:
 גמן בעתות עת הובילני רוקמי. פרתי לעד בה לקוממי. בשתי וגם נכלמתי בכל בתקימי. ובסרטן אף גם לי
 לאומי:
 לאומי קשบทי בHEYCHA. לאומי וליך כי לא זאת ההפוכה. קאתי במי מאבקה. והגשתי ולא ערבה מבקה:
 ראה רוע נפשי זפופה. משלום ומשלוח ומתקינה. רטושה בקריב בשף אונפה. גם שם לא בקה:
 בקה ידו גם זבה בכא. אבושים על ראשם ברכבו. יגעו על בחרות בבל בנתעכובו. וכעוללו עוללו חוצה שכבו:
 שכבו שוביים גיים מדקירים. מתעללים כמו בקרים. שהם זיבו מדקרים. ומי פרת קרביהם דוקרים:
 תקבא תנף טבח ומסך למקירים. קויר עריה מפרקרים. וכל עם ולשון גם סוקרים. ועליהם מוקונים בני
 ציון פיקרים:
 פיקרים קול ברכמה השמיינו לבכה. לפה זה ועל מה זה הקבטו כה. ימד זה אומר בכיה וזה אומר בכיה. בכתו
 לכתו לשבו איה בלשון אי מה:

ט

איך אשפטו פתום בקביר זלזרדי באף הוסיף אחר אבי פגער: איך אשא עון בג וחוסם פי מפלל להג אוטי
 בהג: איך איז זעמו לשפוך פכイル בלאייטי ובם שפר איר ביזשכטפער: זכור אפיקתי בשרב ובם כי יגטו אללי

ערב והבאתי עליכם חרב:

בכו תבכה בעת כל פשריו וכאזבי ארח יסרי בלה בשרי עורי: בלע בית לרום מזקף וכברצל סכבי נקי בנה עלי יעף: בני בטוי לאכול הקשיבו מבן אחר קשיבו במקשכים הוшибו: בקהלתנו בנטשו ביד לוחים במ לא אchos ולא ארחים בשברי לכם מטה להם:

גָּלְתָה גַּהוֹצָה לְשִׁבּוֹת עָדִי מְחֻפָּה לְגָלוֹת בְּהַתְּעֵטָדִי גָּדָר בְּעָדִי: גָּדָע גָּאוֹן גָּדָר בְּשָׁועַ וְהַשִּׁיבָּה יָמִין אַחֲרֶי
מְלֹהָוְשִׁיעַ גַּם כִּי אַזְעַק וְאַשְׁעוֹ: גַּם גָּבָר עַלְיָ פּוֹרְכִּי וּבְנָאָקִי סָתָם סְרָכִי גָּדָר דָּרְכִּי: יְתוּמִים גְּרוֹשִׁים מְאַחֲזָות וְלֹא
שָׁב אָפָּן בְּכָל זָאת וְאָמָר אָם בְּזָאת:

פרק דיז ספר להאבילן ולגלוות ששר הובילן דבר ארבע הוא לי: דבר דחוק על במותי להשתפר שעו מבוי בעכיה אמרר דברי סורר: בזק דזליק ואבדי ברשותו עלי לטלוש מוחשתו דבר קשותו: מימינו דליך וגם אשפחים גיא גלוות אטילכם להכליםכם ומלכתיכם עמקם:

הו' ה' ליום ביפויו וארבת אש חיומי הביא בכלומי: היה הולך לפניו מזעימי וכעסים זמי הטעמי בייתי שחוק לכל עמי: הקאכלים קקדש פסח בליל שפירים הקאכלם בקפון באשי שמורים השבעתי במרורים: על אורהנו השרגיג וחולן שכם ובם אפקוד על עונותיכם ואכלתם בשר בניםכם:

ביצה וקזק שפח ורצען וחזק מוסרי כי אטלנטז צירס בחצץ: ייחמס יונצאל מעדי להכפיישן ומגבה לתהום הרפיאישן ותזננה משלומ פשי: יזגדל וכבד באק רצחי ובקזקדי עליה אוחזינאמר אבד בצחחן: מצרבים וכמוש שח אשיבכם ואשפטכם כזרמותכם והשמדתי את במתיכם:

זכרה זאת כי באנש גרגי וילכלה פ' מכבוד רדי זכר עבי ומරוד: ינוח זבול ולב הקשיים ובהתעברו עם משישים זכור תזכור ומתשומת: צפ' זקבני ופעלים אביה כי בכו פבץ בתיבי זאת אשיב אל לביו: אבותינו זעקו וככלו מדבה ושח על רעטנו כי רביה ונמתה את עריכם חרבה:

חטא שדי כי בטעון בעקבותיו תמור כי בaczyn בדקהמו פסדי יהוה כי לא תמןנו: שבח חורשי לטרקר קיר יקרים וומר יבקין מכתם סוקרים סדרים לבקרים: שר חזון מגישי אשיה קיר בעור לגשטי פלקוי יהוה אמרה בפשי: עבדים חסמוני מלגדר פרץ ותונחות קשות פץ בחצרם וקשותם אבוי את הארץ:

תמן אתה טפלה בונטה קוו ולא בסוג אחר מחייב טוב יהוה לךו: טבעו טירוטי ופי צר זעם וכל עבר עלי שرك, ושכם טוב ביחס לדוחם: טובים טפפים בכלו בהוספי למעול וכמעללי פורה כי לפועל טוב לגבר כי ישא על: ברגעשו בביא טרפ נכה כי כמו ברחת ובמזהה גם ואתכם אזהה:

בז'ורו יקרה כי אוור כסדום וועל כל אלה הונאטהני בת אדום ישב בקד וידם: ישבו יגונים בני עלי חופה כי בקד עלי אכפהו יתען בעפר פיהו: ידי יוסרי שתו בי מחי וקשבתי מפני אר שחי יתען למבהו לחין: עורנו יעם בחרש בקוץ-יגוותינו שמנפוא הארץ

כל בבוד פארנו בקהלם וצורך ארכומטי סקד בלם כי לא יזח לעוזם: כלו כמעט כבי נלטם ועל קבוצה הוא בעם כי אם הזגה ורפס: כליה בעסן והוציא לקבון ובתקלת ששה מאורי כבוי כי לא ענה מלבדו: בשים כפרועות יושבות נשמה בכל שנה ונשנה מזרירות אשמה כל ימי השפה:

לא אליכם לוחציו גיליו ועל בניו הערים גליו לדכא תחת רגליו: לא מתם עת כמהו משביר ירע כי גראן פתחו

בכך נקבעו מושפט גבר: לא למחות פ"ז לעם קרובו ואיר מטער הווציא מרבו לשעת און בראבו: שרים לכודים הווציא משלערם נת כתאנים בשערם לעוזל את הבשארים:

מפורם מגללה כתוב בוגה קיבים זכה זה אמר תפיה: מה אעידר מואומה מלארצה בתונה ביד מריב ומתנאה מפני עליון לא מצה: מפטאת מדיח שוא אקונן מבוקמי כמיון מתרון מה יתאונן: בחורים מוטטו כושל בי להרב ושכינה העלה מקרוב וכשלו איש באחיו במפני חרב:

בשקד בטל על פורכינו ציימעב שי עורךינו בחפשה דרכיכו; בביair נאצ'ו לקרוֹץ עפעריפס ואקז'ו עריך אפיטים בשא לבבנו אל כפיטים: בעו אונדו ראש במקומורינו רשותים מפילים במקומורינו בוחנו פשעטו זמריבו: זקבינם נובנム לריב שגאים אכלום והשיותום משל בגוים בנם ואבדתם בגיןם:

וּרְזֻדִּי קָלוּ מַבְשָׂרִים לְאֶבֶד הַנְּשָׁארִים:

על אלה עשקו בחרופים והגידלו שאון גוזפים פצו עליהם פיהם: פצו פערו מה מבער שחת ואטרו עלי בתוכמת פקד צפחת: פבי פאר חפת מעובי הקAMIL והקיים מעובי פלגי מים תרד עיבנו: בפללה עטרת עד משעבים נאר בשבעה דרכים עטם והתודו את עונם:

פרק זה מוכיח כי סגירה תמורה עד במתבוקש שקיימת עיבוי נגינה: עשה עברתו ייחודה ושבף את מדרון מגירה עד ישקיף וירא: עוזרינו אף כבוד ועלה ואשר מסעות בעלה עיבוי עוללה: על זה פסק לנו געטם ושלח לא עצbam בכוב צוועטם אפ אבי אלר עטם:

צדייק צר עצדי לסתור וכעקלתי ישר זאכפור צוד צהובי בזפרה: צעק צורי וספער מעבור ובמללי עברך לשבר אמתו בבור: צדו עצדי וסע דורשי וכעלוותם עלי פים לגרשי צפו מים על ראשינו: על הר אין אבאו להכרייתו ואור שח אחומזעל על שאריתוי זכרתני את בריתינו:

קָרְאָתִי קְשׁוֹב חֲרַפֶּת מֻזִּי עַל פְּלַחַי מְכִים בְּנֵי קָרְאָתִי שְׁמַבְּ יְהוָה: קָמַי קָרְאִי כִּי לֹא יַכְלִם עַל יָמֶר לְמִקְבָּאִי יִשְׁלָם קוֹל שְׁמַעַת אֶל תְּעִלּוּם: קְלִים קְדֹחוּבִּים וְעַלְמָתִים מְרַאֲבָבִשִּׁת בְּגִים מְזַרְאָב קְרַבֶּת בְּיָם אַקְרָאָב: אַמְּה יַבְּקֵח אֶל מִכְזָבֵב עַד מִתְּחִרְשֵׁב אַעֲזֵב וְהַאֲרַץ פְּעֻזָּב:

ראה ר' גזר מכת אפושי ואומר בהגיטשי בגנש רבת אדרבי ריבי בפושי: ראה רב בעתו כי שםות כל עדתי באיטה יהוה שעתה: רום בפמה כי מאיםם לבלע העלו חמתם באיטה כל בקמם: לפה רחוק לעמוד בלבבם עזות וסתם הושמה אוישיר פרוזת ואף גח זהה:

שמעו שבקנשתי בדחיפות ויכול עלה עיפתם שמעת חרפתם: שכבו שופחים בני מיגנים ושוכיהם גאה מiad גאנט שפטני קמי והגינום: שישי שוסתי כי ביד מטה משפלת עד שאול מטה שבטים וקימטם הביטה: הנישרנו שלח נשלוח נשים ומתארב אפוד מושאותיהם זכרתו לסת ברית ואשנויות.

פְּבָא תִּשְׁוֹר מַעֲנֵי לְמֹלְחֵם שָׁגְבוֹ פִּיל וְאוֹעֵר אַמְוֹל תִּשְׁבַּי לְהֵם גַּמּוֹל: תִּקְרָא תְּגִלָּה יוֹם בְּמוֹס בֶּלֶב וְמַמְפֵשִׁי עֲולָת לְפָעוֹל מִלְבָד תַּתְנוּ לְהֵם מַגְנִית לְבִבָּה: מִמְּמַכְלִית פְּקָפָם לְכַדְּמֵם יַפְלוּ בְּלִי לְהֻעְמִידִים תַּרְצִיף בָּאָר וְתַשְׁמִידִים: בְּיַחַד דִּזְגָּרִים וְשׂוֹתְקִים זָמְטָרְמָר אָרוּ לְאַרְחוֹבִים הַשְּׁרָבוֹת וּבָרוֹנוֹתָוּ אֶלָּה הַמְּקִימִים:

ט

זכר אשר עשה (נ"א עש) אחר בפבים (נ"א בפבים). שולף פרבו ובא לפניו ולפבים. בוחלתו בעת בטמא לחם הפנים. ואדר פרכת בעלת שטי פנים: יתומים געל במגן מארם. עימד קו כמרקאה אדמךם. מימינו דלח והשכיר חזיו מכם. יצא מן הבית ומפרקו מלאה דם: על קגומו הות גבר. וגטה אל אליזו למולו לגבר. מאבים וכל לאם אשר בם עבר (נ"א אם בם גבר). עאני (נ"א אמי) בתוך אוינו ארוץ אלוי בזואר: אבותינו זבה בהכניiso בחוכיו אקליה אש. זהה צעה זבה (נ"א זבה צעה) הכנסיס ולא בקוה באש. עבדים חתו בתוכו לבת אש. ועל מה בית אש מחרום שלח אש: בונפישטו טבענו בהוזיא כל' נשרת. ושם באני שיט בם להשרת (נ"א להשרת). עורפו במק בהשכים משרת. ולא מצא תשעים ושלשה כל' נשרת: בשים בשרו כי בא ערוץ. בקרקע בית גאלוי החרץ. שרims לפתו בבואה (נ"א בבואה) פריץ. בית קדש בקדושים צחנתו השריץ: בחורים מבחו צאו מתחקים. ותרו כי יצחק בששים רבואה מזיקים. זקנים נבעתו בהרשווה משוקים (נ"א מזוקים). עשות רצוננו והוא אסור בזוקים: שבת סוטן ייבא אדמון. ויסגב חומה ויעות קמן. בפללה עברה על ביני פצל לח ולוד וערמן. עד כי גיטש מדוק ארמן: על פמח בר בית החל לבא. ביד ארבעה בראשי טפסכו להסריבו. על צד מעבבי לזכור השריד בו. ואג אחר בתקלו ולא בבריבוב: אטה קצפת והרשות לפנות. וילדים אשר אין בhem מאמם משם לפנות. למה בגשו גנים ולא שעת אל המבנה פנות. ושלחים לאץ פוש (נ"א הארץ עוז) בשלש ספינות: בשייבתו שועו בבא בנכויים. ושתפו עצם יחד לבול בים. שיר ותשbezות שוררו בעליהם. כי עליך הונגו במציאותם: כי תהומות באו עד בפשן. כל זאת באתנו ולא שכחנו חלו למפשן. תקנעם נתנו למשיב מפשן. בית קול בשמעה עורה למה תישן:

ט'

אם תאכלגה בשים פרים עזלי טפוחים. אללי לי:
אם תבשלה בשים רעפניות ילדיין (נ"א ילדים) המהדים טפחים טפחים. אללי לי:
אם תגוזה (נ"א גגוזה) פאת ראשם ותקשרה לטסוסים פורחים. אללי לי:
אם תדקק לשון יונק לחך בצתמן אחים. אללי לי:
אם תהמגה (נ"א תהומגה) זו לעמת זו בואי ובבשל את בינוי צורחים. אללי לי:
אם תפעדקה זו לזו תנבי בגר והוא קבוי מגנוף במלחים. אללי לי:
אם פזמין (נ"א פזינה) בשר אבות לבנים במערות ונשחים. אללי לי:
אם תהיינה הבניות (נ"א בנות) אל חיק אמותם בתפקידים. אללי לי:
אם תפוטקה רוחות עזלים ברחבות קרייה תפוחים. אללי לי:
אם תיירנה בשפל רעם וצמוק שדים ואם על בניים נשחים. אללי לי:
אם תחשלה שמונה מאות מגנים בערב אלהים. אללי לי:
אם תלופטה רוחם בטעמי מלוחים ונודות נפוחים. אללי לי:
אם תפטענה מאלף מאה ומאה עשרה עד אלף למפשים. אללי לי:
אם פנוקנה למסר היכל שמותים אלף כבאים פחים. אללי לי:

אם תשחררנה שם כל אונם (כ"א אומן) הבהירות בקוצים כסוחים. אללי לי:
 אם תשרפה על זם בקי שמנונים אלף כבניהם מושחים. אללי לי:
 אם תפחה בפשות מדקרים מרים תנובות שייחים. אללי לי:
 אם תצברגה על אבן אמת תשעה קבין מומי ילדים מתחים. אללי לי:
 אם תפעה שלוש מאות יונקים על שואה אמת מתחים. אללי לי:
 אם תברינה רפונות עגנות בובלות על יד רב טבחים. אללי לי:
 אם תשבבנה בין שפטים בניות מלכים משבחים. אללי לי:
 אם תתעלפנה הפתולות ובחורים באזמון אחים. אללי לי:

ורום פרך למלים מרעים. הוי על כל שכני הכריעים. מה שהקברם מודעים. זאת אשר עשו לא מודעים.
 אם תאכלגה בשים פרים משמיעים. ואם יכרג במקדש כי כהן נגבי לא משמיעים:

ו'

ואתה אמרת היטב איטיב עפר. ונפלינו אבי ועפר. ולמה בני בליל חללו שמר. ולא שפקת עליכם עצם:
 אתה גמלת ורוממת בנים לפנק. באשר ישא פאומן את היונק. ולמה דוגבים צצ'ו (כ"א אוחם) לזנק. ואראה
 (בדי) (כ"א אינו גראמי לחבק:
 אתה היבקת דבש מסלע. ותויזיא נזלים מסלע. ולמה שופטים בשפטו בידי סלע. וועליהם גפצו אל
 הסלע:
 אתה גבוחת מתמס כל גוי. ולקחת לך (כ"א לקחת) גוי מקרב גוי. ולמה פש ועלה על ארצי גוי. ואמרו לך
 ונכחידם מגו':
 אתה טאטאת שישים ושמונים. להביא גוי שמר אמונים. ולמה ידמו מואבים ועמנונים. לעם זה בכוכבים נמנים
 (כ"א בכוכבים מונים):
 אתה פוגת (כ"א כונגת) לשחת הוזב. פר זה קבמה ימיבר ייך. ולמה לאחור השבתק ימן הוזב. ותנבל בפה
 בבודב:

אתה מרום לעולים כי וראשו. כונגת מרים מר אשון. ולמה באץ כרע בפה ולשון. עד כי בגע צר באישון:
 אתה ששת לטוב עלימו. בשים תבאיםו ותטעמו. ולמה הארץ חרף ואמר אוי אלהינו. אשר יכל חלב זבחינו:
 אתה פוררת בעזים. ופסך בדלים ים. ולמה אכלתי עד גבכיים. ויגדל שברי כי:
 אתה קדוש יושב תחלות קדושים. בקרב (כ"א בסוד) ישישים המקדשים. ולמה רגשו גנים קדושים. והשימו
 בית קדש מקדשים:
 אתה שמעת (כ"א שמע אלהינו) כי פינו חרפה. וסכתך באש נשרפה. ולמה תבלע בטלת חפה. מצמים
 תרופה ועלינו חופה:
 אתה צדיק על כל הבא. לך כי בצדקה ונגידיק בחבה. ולמה בהינו ולו פדבה. כי כל זאת באתנו בחובה:

ז'

לב יהוה הצדקה באזות אשך הפלאת מאי ועד עטה,
 ולפו בשחת הפשדים בבחינה אשר באנפטו ואומנו תעקבת:

לב יהוה הצדקה בגין מקרב גוי לקחת במשפט,
 ולפו בשחת הפשדים בDALI אשר במאז בפה במעשיהם עשות:

לב יהוה הצדקה בבלכו אלהים לפדות לו לעם,

תשעה באב

503

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּזֶכֶר וְאַתָּם עַדְיָאָבִי אֱלֹהִים,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּקַרְפָּה בְּסִין קֻם עֲשָׂה לְפֹה אֱלֹהִים:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּטֻעַם נְשָׁהַט עַמְּמַטְנוּ בְּכַפִּיחָת בְּדָבָשׁ,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּיוֹם הַקְרָבָה לְפָנֵינוּ סְלִתְתְּלִשְׁמָן זְדָבָשׁ:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּכַלְפּוֹל מְן זְבָאָר וְעַמְּדוֹד עָבָן,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּלָטָם פְּקַלְקָל אֶבוֹתָנוּ בְּאַהֲלֵיכֶם בְּגַגְגָן:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּמַדְבָּר לֹא קְסַרְפּוּ דָּבָר,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּנָאָצָות לְבָן וּמִצְרָתָה וְדִי זָקָב כְּמַדְבָּר:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּסִיחָן וְעוֹג וְכָל מֶלֶכִי בְּגַעַן,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּעַכְוּ אֲשֶׁר מַעַל בְּחָרֶם בְּלִי מַזָּא מַעַן:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּפָעֵל אֲשֶׁר פָּעַלְתָּ בְּאַרְבָּאָה אֲשֶׁר מַוְשִׁיעִים,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּאַלְמָם מִיכָּה כִּי בּוֹ אֲנַחְנוּ פּוֹשָׁעים:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּקִימָת שִׁילָה וּנוֹבָג וְגַבְעָן יְבִית עַזְלָמִים,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּרַנְשׁוּ שְׁבָמָצָא בְּפּוּ שְׁפָרְבּוּ וְבָם אֲפּוּ בְּכָלְמִים:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּשָׁבִי טְרַבְּנוֹת שְׁפָרְבּוּ בְּבָצְעָפוּ וְאַפּוּ קוּמִים,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּשָׁוְגָבָנוּ אֲלִיב בְּכָל לְבָשְׁתָשָׁוב אֲלִיּוּ בְּרַחְמִים:

לְבָב יְהוָה פָּצַדְקָה בְּתַשְׁעַ מִאוֹת שְׁבָה שְׁקִימָה שְׁנָאָה כְּבָוָשָׁה מַלְהַשְׁמָעָה,

וּלְפֹה בָּשַׂת הַפְּנִים בְּתַבְּעַ אֲשֶׁר חִמּוֹדָות וְשִׁעוּ הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב וְשִׁמְעָה:

כ

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְתַפְלָצָת מְנָאָצָת מַי לֵי בְּשָׁמִים וְשִׁמְעָה שְׁאָגָת צְוָרִיב בְּאַזְמָרִים עָרוּ עָרוּ עד הַיסּוֹד שְׁעָר הַשָּׁמִים:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְרִגְשָׁת פְּדוּבָת עַל צְדִיק עַטְקָה וְשִׁמְעָעָ קָול נְאֹזֶן מְעִיר בְּחִמָּה שְׁפָוָכה לְשָׁפָקָה:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְצִיר שְׁלָחָן וְגַם קָמוּ וְנְקָמָה עַלְיָה לְמַלְפָמָה וְשִׁמְעָעָ פְּלָצָות הַמִּים בָּא בָּעַת אַתָּה בְּבִיטָה לְהַלְקָמָה:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְעַצְוָעָה וְשִׁבְבָוּ מְזָמָה בְּלִי יְכָלָו וְשִׁמְעָעָ שִׁיפְתָּן כְּנָעָצָו לְבָיְחָדָו עַלְיָה עַלְוָת בְּסַפְכָּלוּ:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְנָאָצָו וְשְׁלָחוּ בְּאַש מְקַדְשָׁה מְמוֹרָא וְשִׁמְעָעָ מְסַרְפִּיבָּ מְדִמְיָה תְּוָדָה וְקָול זְמָה:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְצָאן סְמָדוּ לְקָם וְשִׁמְעָעָכְלָרְבָּמְמַלְפָמָם אֲשֶׁר טְרַפּוּ וְהַפְּלָאִימָתָבָּ עַלְיָהָם:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְיִהְבּוּ וְהַזִּיאָו הַכְּרוּבִים בְּרִחוּבּוֹת מְחַזְּרִים וְשִׁמְעָעָ טְרַחְוֹת טְבוֹפָם בְּהַעַלְוָן עַל מְזַבְּחָבָּ סְדִירִים:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְחַלְלָו וְטַבְפּוּ בֵּית קְדָשָׁה קְדָשָׁים וְשִׁמְעָעָזְדִים מְזָרִים לְמַולְבָּ מִילָּות קְדָשִׁים:

הַטָּה אַלְפִּי אַזְגָּב לְלוֹעָזִים מְעַזִּים מְצִחָה לְפֹה וְגַלְעָדָה אַתָּה בְּבִיטָה וְשִׁמְעָעָ הוּאָתָה הַזְּלָלִים מְפַלְלִים כִּי אִינְךֿ בְּבִיטָה:

703

הטה אלבי א זבק לדזבַּר אָבִי וְאַפְּסִי עַד-וְשָׁמַע גַּדְפִּי וְחוֹרְפִּי מְשֻׁמְחָצֶת עַד קְסָאֵר עַד:
הטה אלבי א זבק ל בְּנָה וְמְלָעָגָת מָה תּוֹחִילִי וְאַיְנוּ בְּבָה וְשָׁמַע בְּכַיְתִּים מְסִפְידִים וְקוּרְעִים וְמְחַכִּים מְתִי יְבָה:
הטה אלבי א זבק לאָזְמָרִים עַזְבִּים וְשָׁבָח וְגַטְפָּשׂ וְלֹעֲד שְׁזָום וְשָׁמַע אַבְקָתָנו וְקַבָּא קְבָאָתָנו וְקַאָר פְּגִיב עַל מַקְדֵּשׁ
הנְּשָׂמָם:

כט

ארצוי פלטבון אידידי הטענה. בעלי תריסין במשבה ובגמרה. גבורי כמ' عملיה בטחה. זממ' בשפר ונשמה גבוכה:

הgeom קדושי קרוגי מלכות עשותה. ועל אלה אביו בוכיה ועיבוי נגירה. זאת בזכרי אוצע במרה. חמדת ישראאל כל פקדש בר עטורה:

טהורי ללב קדושים מטו בミחה קסומה. יהו גובל מי ראשון לחרב ברורה. כנפוף גובל על רבע שמעון פשط צאראן ובכך בגזרה גזרה לרבנן שמעון חזר השר לפרגו בגפס בצרה:

מזרע אפרקן שאל בבקשה לבקשתו על בן הగיירה בטל ראשו ונתנו על ארכובומי מונקה הטהורה שם עיבוי על עיבוי ופיו על פיו באקבה גМОקה ענה ואמר פה הפטגבור בתורה פתאום בקנסתא עליי מיתה משנה חומרה:

אוֹהֲ לְהַפְשִׁיט אֶת רָאשׁוֹ בְּמַעַר הַשְׁכִּירָה כִּים בַּעֲרוֹן אָמַרְתָּ לְבַנְפְּשָׁר שָׁחֵי וּגְעַבְבָּה רְשָׁע הַפּוֹתֵש עַת הַגַּע
לִמְקוּם תְּפִלָּן מִצּוֹת בָּרָה צַעַק אַזְקָה וּזְדֻבָּעָה עַוְלָם וְאֶרְץ הַתְּפִירָה:

מאנדרטיו הביאו את רבי עקיבא עזקער פֿרִים וטומען זו בז' בסבָּרה וסרךו את בְּשָׂרו גַּמְסָרָק בְּרַחֵל להשתbergerה יצמה בשפטתו באחד ובת קול אמרה אֲשֶׁר יָרַב רַבִּי עֲקִיבָּה גַּופְּךָ טָהוֹר בְּכָל מִינִּי טָהָרָה:

בְּנֵי רַבִּי יְהוֹדָה אֶחָדוֹ הָבָיו בְּשָׁבְרוֹן לְבָא וְאַזְמָרָה גְּהַרְגָּה בְּנֵי שְׁבָעִים שְׁנָה בַּידִי אֲרוֹנוֹה יוֹשֵׁב בְּמַעֲבִית בְּנֵי וְחַסִּיד בְּמַלְאָכָתוֹ לְמַפְרָה:

רבי טבגיא בן תבדין אמר כי מקהלת קהילות שערה יושב ודורש וספר תורה עמו והקיפוו בטבילה זמוכה את פאור הצעתו בכם וכרכחו בספר תורה ספרי של אמר הבינו על לבו שלא ימות מחרה:

חסיד רבי ינשכט הפסיר קרגאו עם עמורה זבקהו והשליכוהו לכלבים ולא רקבר בקבורה יצמה בת קול עליו שלא הבים כלום מתרת משה לשמה:

ואחריו רב חוצפית ביום עבירה עז הפוך בשרכ' בקהל פיו כבמזכרה:

צדיק רבי אלשיך בן שמעון באפרילונה גברג במקורה יום ערב שבת בה זמן קדוש ויקדש יCKERא סכוב שלפו עלייו ולא הנחותו בפנים לזרמה יצמה בשפטו בברא אלהים יוצר וצר צונחה:

בכהה צכהנה הוסיפו בני עוזה לענות בענבה בסקילה שרפפה הקג וטבק מי יכול לשערה נוטרת ממנה
וأكلו אכיות שה פזרה חזה הטעופה ושוקם התרומה טרפו אריה ומכפירה:

יטיב יהוה ולא יוסיף עוד ליפורה אמץ ברכפים כושלות חלק יעקב ומושיע בעת צרה:

לאדק ימלך מלך ואמר שלמו ימי אבלך לאורו נסע ונלכה:

כג

הqr'isho mmbi _Aqdbra yuver alii ma qmss azuk u'sad leb shonk sh'mima hatziktni rochi vla ocul adomha piyolka ap'acha ashaf vashvoma m'sped mr avusha zakagon b'vehima dbari sh'agomti v'tko b'ima s'fdi ul udmi asher batna l'shma arid b'shihi v'ahimah v'kol b'hi arimma:

לאירועים אחדים נתקל באנשים אדומים מושפעים מתרבותם ואמונותיהם, וקשה לאנחנו להביןם. מילוי הטענה שהבריאות היא גורם חשוב לרווחה מחייב מילוי הטענה שהבריאות היא גורם חשוב לרווחה.

אראלים צאו, ואצעקו מרה ספוד פתרור האגדי בקבורה קול בחזלה אירה כמברירה התאונגו על עדת שה פוזקה עלינו כי גזירה גזרה בקרין אף עים ועבה וגתוועדו בפרישות ובתקה לkidush שם הגדול וכוננה, ואיש את אחיו חזק בצעקה לדבק ביראה טהורא בל' לעבוד זכה ולא חסן גבר זגבירה על פנים אפיקת תפארה אבל אדרו גבורה יתבה לפלאם ראש ולקרז שדרה ואלימן דבריו באמייה לא זיכינו לגדלם לתורה בקריבכם בעולה ופקטריה ונזהה עפכם לאוכה מצפה כל עולמה אריד בשיחי ואהימה וקול בהי אירימה:

אך הסכימו גודלים וקטנים לקבל באקהה דין שוכן מעובים זקנים דשבים ורעננים הם כי תחלה בדינים פיצאו לckerאמט עז פחים ובקראו קמנטים קמנטים ונטערבו פדרים עם פרשדים ופאות אשר כי רקמנים ברכפו לאזכיר פיעבים והפiso על אבות ועל בניים ומיל שגורל עלה לו ראנשנים הוא נשלט במלפות וספינס יבחורים עלי תולע אמוניים הם לפכו עפר כתנינים והכלות לבושות נשים מעליפות בזרועות כתבים מונחות בחרב וכיוגים זקרו זאת קבל עדת בזוגים ואל תחמו מהרבות קיביט ומקפידו על כסדים וקאגים אשר אצלם היזונים לזכר זאת בפשי עצמה אריד בשיחי ואהמה וכוקל בהי ארימה:

תונה תוגה חגרא שקי והתפלשי בפרים אבל יחיד עשי לך מספֶד תמרורים על תופשי משופר ופורשי מכםורים מלפיך וחובליך במים אדים עורי מעכבר מישר הדורים מפענחי צפוניך זמגלי מסתורים מי יקאה בגבאות זמי ישעת בקרים מי יפרק חיות זמי יתרכז שברים מי יפליא גירות זמי יערוך בקרים מי ישדי מעמקיך ומטו אקרים זמי לוחום מלטמך וישוב לשעים כל מלטמה אבדו ונפלו גבורים אשריהם משיכלים בركיע זוקרים במנוחות שלום בזו ישרים או אבוי ושד וsharp לנטירים למדיבת גפש וקבלים ואירים לכליון עיבים צלמות ולא סדרים עבר אומרים מי יתן אפרים ובקר מצפים מי גלה אורים מפראה עיבינו אשר חמיה שרims מחוץ שכלה חרב ואימה מפקדים עד מתי תבט רואה כל סתרים אפה עלבן תורתך אשר שרבוה זרים קלואה פרעוה קרעוה לאזרים כסירים שבכים האגידלו הגדורים בעל אלה תחתפק אדון יצורים תנkom לדם הבשפר בנים הנגרים משד עבים מאבקת סורדים עם נבי פשע לעוניים ומרורים כמה לעדרתאי אדים באדים פערם למשות הרימה אריד בשיח ואימה וכול בהי ארימה:

ג

ואת נוי חטאת השמימה וدمותי על לחץ אזרימה ובאים זה נהי ונכח ארים מה מימים ימים

אבל ללב ובחום פועל פדול ומכל כאב ציר נבעל בדול על בין יבת רבי ישמעאל כהן גדול זכרם יקוד בלבבי אשמה ואיה מה מימים ימים:

עת בשפו נגפלו לשני אדונים והם שכנים זה לעמת זה חונים. ייספרו זה לזה עניבים זה אמר משכית ציונים שביתינו שפחה לכושת שבים בלבנה בזוי וקלסטר פנים ובתאר כקצעה וימיה ואהיהם מימים ימים:

רעהו ספר לו בכהלים צabi בא משבוי יהודים שביתי עבד יפה עיניהם כשם שבקפו עת אחים בספר עת דמנה השלימה ואיה מה חמימים ימימה:

בא וונזאג'ם ונחלה בינוותם בולדות כמו כוכבי שמים לשמע זאת תצלנה אזנים לזכור זאת את מדי אפרימה ואהימה מימים ימייה:

בנסיבות על זאת שבירם יfind לעקב זוגם בחר אפס ופأدנים מבחן להם באפס והם בוכים במר גפש פחד עד בקר בכתם לא הדמייה ואיהימה מומים ימימה:

זה יספוד בחיל ללבב ומסה בין אחרן אין שפה יהי נושא והוא גם הוא תילל בתגרת שוסה בת יוכבד איך לעבד תנשא או כי זאת גזר אומר וועשה לזאת יבקענש בסיל וכיכמה ואיהימה מימים ימים:

ואר בקר זה את זה בחייבו הו' אח ווהי אחות הגבירו ונתקבקו יפה ונתקברו עד יצאה נשמה במשימה ואיהימה מימיים ימיםיה:

כז

על חרבו בית המקדש כי הרים וכי הודש אספוז בכל שנה ושנה מסוף חדש על הקדש ועל המזבח:

אפשרת לאלים תרשיישים מרן בזעעת עולם מפני חרון כללה אשה בין שני בדי ארונות:

שניהם מתקדשים אשר במעלה ובמטה זה על גבי זה האפלו בעלתה ונמת אחריו אטאפק ואביטה:

ראשי הבדים בוגנץ מבית הפרלט ארבע גחלים בדבר ממלכות ארבעים יסוד עד מהות מליכות:

קדש מקדשים מבתי קדש נקבע סחט והילת אקל שוד ונמת אכה כפ אל כפ ושותה היד:

אפרת תפארתך בונתנה בידך אָרֶן וְכֹל כָּלִים חַמְדָה אֲוֵן בֵּית קָאוֹצָר וְלֹבֶן הַכְּמָן וְמַגְבוֹרָה וְגַם לֹא עַצָּר:

פָּנִי הַכְּסָא אֶזְעָפְלָו וְגַבְרָיו שָׁמִים לְקַדְרוֹת הַשְּׁפָלוֹ יְכַן וּבָעוֹ לְהַשְׁתֵּבָר כְּנַפְלוֹ:

עשרה שליחות איז שוללו ולעומתיהם נמו היה אדון אלו לאוצר שנער לקדושים

בוחשתיים וاعנשרה כירות בוגמיסרו לביל והם נשברות ונשיי הטעאות מעד קדורות:

מעשרה אופנים אשר במרקבה בהורדו לא-ארץ זהר בקיע בבה חולש על גנים לפבי ברובים בא:

לויזות פמוץ מעת הוורד בטילים עוד לבנה לא-ירדו קלבים בעים על במת עב גדו:

כל כל פקסף וכלי פהוב קאצוי נטו מבית פלהב ביצת פהר שפקחו עזרי רהוב:

יום אשר בקבר מהומה ומבהכה לבקת מלאכים כאשה מצחה נבואה דבר פמח ואפוי אפריו איכה:

טס עמוני ומואבי והוציאו החרובים יבקלאה כי בם מסובבים הנה בכל הגנים בית יהודת פשוביים:

חיל שרפוי מעלה חוף מגדרתו ואל אדרי שם לא אבה תהלה לגלים בחושת בת תפארת:

זפרוי שחוק התחשו מבעם ונעם מה לכם פה אין ביום טעם מה תקלסו למלה בשעת פעם:

וכוכבים ומלים על משמרותם בשפטים ועל מחלקותם עמדו שעת אסטרדיוטים ונמו היה מלך אטור ברכיטים:

הכלים והמשמשים בשבי הולכים השרים והסגנים בקבב משוכים ותמור בדים שקרו מלאכים:

וז לביא ופקח עיבוי והנה מיכאל מלהר לפניו ושרים הולכים בעבדים חזז קמנז:

גאויה עטה ובה אט הפנורה ונטה ידו אל אל המורה יוסטשר אור עטה אורה:

בשאגו בארי בדביר בל ברכ דודי בעל מת מתאבל פקדון קרותות בו בלילה לא קבל:

אמר למשחיתים טמי הפקתי את ידידות נפשי בcpf אוניביך במת עזבתי את ביתי ונחלתי בטהות:

כח

מאת רבוי קלונימוס בן יהודה:

מי יתן ראי מים ועיבוי מקור נזלי, ואבהה כל ימותי וליל, על מללי טפי וועללי, וינשיני קפל, ואתם עפו אבוי ואוי ואללי, יבקין בכה בכה בב ובקב:

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלן בחרב:

ודמוע תדע עיבוי ואלה לי שדה בזדים, ואבהה עמי מרי לבב הגבושים, על בתולות ביפות וילדים הרכבים בספריהם בכריכים, ולבlich במישכים, אדרמו עצם מפנינים ספרירים ונופכים, כמו טיט החוצות בקשימים ובשלכים, סרוו טמא קראו למו מלךרב.

על בית ישראל ועל עם יי' כי נפלן בחרב:

ותברך עלי דמעה ואילילה ואפודה, ולבקci ולולג'ר שיק אcker לפספידה, מפז יקירה זעבב סמודה, פבימה כבובקה כבוד כל כל' סטקה, באוק קrhoעה שפcola וגלמוועה, בתורה פמקבא פמשגה ומאגדה, עטו וקונטו זאת להיגידה, אי תורה תלמיד וhalbומדקה, שלא מקום מאן יושב חרב.

על בית ישראל ועל עם יי' כי נפלן בחרב:

ועפָעֵפִי אֶלְלוּ מַיִם דָמָע לְפִגְיוֹרָה, וְאַקְוֹנוּ מֵר עַלְיָה אֲשֶׁרְיָה, בְּשַׁבְּיוּ בְּשָׁמוֹנָה בָזָוִים מְרֻגוּעָה הַוְקָרָה, מְרוֹגָעָן לְרֻגוּעָן בְּחַלְפּוּ לְהַבְּעִירָה, גְּהַרְגָּה בְּחוֹרִי סְמָד וְיִשְׂשִׁי הַדְּרָה, גְּאַסְפּוּ יְמָד בְּפֶשֶׁם הַשְּׁלִימָוּ בְּמֹרָא, עַל יְחִיד שֶׁשָּׁם מִיקְדֵּס וְקָדוּ שֶׁם בְּגַבְורָה, גְּבוּרִי כָּתַע עַוְשִׁי דָבָרְוּ לְמַקְבָּה, וְכָבֵבַע עַלְמִי גַּאוּעַ בְּלָקָם עַשְׂרָה, זְבָרָה, זְגָבוּי וְעַזְבָּי יְלָל אַחֲבִיכָה, קְהָלָות פְּקָדָשׁ בְּרִיגָטָם הַיּוֹם בְּצָבָה, קְפָל וְרַמְזָא בְּחַונָה וּבְחַוָה, גְּאוֹנוּי אַרְץ וּבְקָיִ טָבָה, פָעִים קְדָשָׁו שֶׁם הַמִּיקְדָּס בְּמֹרָא, וּבְעַשְׂרִים וְשָׁלְשָׁה בְּחַקָּשׁ זַו לְטָבָה, וּבְחַקָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּקְרִיאָת פְּלָל לְשָׂוְרָה, הַשְּׁלִימָוּ בְּפֶשֶׁם בְּאַפְבָּה קְשָׂוָרָה, אַרְיחָה עַלְיָהָם בְּבָכִי לִיל לְפִשְׁבָה, כְּלוּלִי בְּתָר עַל רַאֲשָׁם לְעַטְרָה, וְעַל אַדְרִי קְפָל מְגַבְּזָא הַמְדּוֹרָה. מְבָשָׁרִים קָלוּ מְאַכְיָוֹת לְהַתְגִּבָּרָה, הַשְּׁלִימָוּ בְּפֶשֶׁם עַל יְחִיד שֶׁם הַנוּנָא, וְעַלְיָהָם צָעַקָת שְׁבָר אֲשָׁעָרָה, עַל שְׁבִי מְקָדְשִׁי יְסוּדָם כְּפִיּוּם עַרְעָרָה, וְעַל סְרָבּוֹת מַעַט מְקָדְשִׁי יְמִדְרָשִׁי הַתוֹרָה, בְּחַקָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּשָׁלְשִׁי נָסָף לְדָבָרִים וּמְאִיכָה, בְּחַקָּשׁ אֲשֶׁר גַּהֲפָר לְגַוְן וְאַכְבָה, בְּיּוֹם מְפַנֵּן דָת סְבָרֶתִי לְהַתְאִשְׁרָה, וּבְיּוֹם בְּתִינְמָה כְּמוֹ כֵן אֶזְזָרָה, עַלְמָה לְה לִמְרוֹם לְמַקּוּם מִדּוֹרָה, עַם תִּיקָה וּגְרַתִּיקָה וּמִדּוֹרָשָׁה וּחַזְקָבָה, לוֹמְדִיבָר וּשׂוֹנִיבָר בְּאַיְשָׁוֹן כְּמוֹ בְּאוֹרָה, שִׁימָו בָא עַל לְבָבָם מִסְפָד מֵר לְקַשְׁבָה, כִּי שְׁקוֹלָה בְּרִיגָטָם לְהַתְאִבָל וּלְהַתְעִפָּה, כְּשַׁרְפָת בֵּית אֱלֹהִים הַאֲוֹלָם וּמִכְבִּיה, וְכִי אַיִן לְהַוּסִיף מָעוֹד שְׁבָר וּמְבָעָרָה, אַיִן לְפִקְדִים זֹולָתִי לְאַחֲרָה, מְפַת בָּן הַיּוֹם לְעַתִּי אַעֲוָרָה, וְאַסְפָדָה וְאַיְלִילָה וְאַבְכָה בְּגַפְשׁ מָרָה, וְאַבְנָתִי בְּבָהָה מִבָּקָר עַד עַרְבָה.

על בית ישראל ועל עם יי' כי בפלג' בחרב:

ועל אלה אני בוכיה ולבוי בהםות, ואקרא למקובנות ולא הפקמות, אליל ואליה כלם הומות, היה מכאב לכאבן, מחוץ תשכל חרב ומתקדים אימונות, חללי סרב משלים ערומים וערמות, בבלתם בסופה לפתת הארץ ובהמות, יונק עם איש שיבח עולם וועלמות, מעתה עטיהם במו מוני ומרבים כלמות, היה אלהיהם אמרו צור פסי בו עד מות, יבא ווישע נסיך בשמי, פסין יה מי כמוך נושא אלמות, מהשה ותתאפק ולא תחולר חממות, כאמור אליל מליעיגן ואם אלהים הוא ירב.

על בית ישראל ועל עם יי' כי נפלו בחרב:

ועיני יורדה מים כי גהפק לאבל משורר, ואגבוי לקל בוכים לghost ולקדרר מי יפוד ליomi מפיק להתעורר, חמה ביצאה וסער מתגorer, אכלבי קםפני פאר הצורר, שבר עצמוני זכר ומפרה, סלה כל אבורי הטבור והשרר, רטיה זמazon אין לביר, מפטני אפשרה באין מתעלן זמודדור, על פן אמרתני שענו מבוי

אמכה, ברכי דמ羞ת על לתי לארכ.

על בית ישראל ועל עם יי כי גפלו בצרב:

כ)

אז בקהלון ורמייהו על קברי אבות, גם עצמות קביבות מה אתם שוכבות ביביכם גלו ובתיהם קברות, ואיה זכות אבות הארץ פלאות:

געו כלם בקינים על פסרו בנים דובבו בקהל תפטעים פני שוכן מעונים ואיה בפטחת זכרתי لكم ברית ראשונים:

הם המירו כבודו בתהו ולא פחדו ולא רחואעלים עבי מכם ולא בהו ולא שהו, אויר אתאפק על אמита לא הוא:

יעק אב פמון בעובכם וחנן פני אל גם חם גסיתמי עשר בחינות עבוכם והן צדתי שברם ואיה בפטחת אל תירא אבכם:

טעו להזרות בעבודות זרות יעצו לחצב בארות בנשברות, אויר אתאפק על בוטול עשרה בדרכות:

כה צוח יצחק פני שוכן שפק לשוא בי טבח הופק, והן זרעי בשפק ונמתק, ואיה בפטחת, זאת בריתך אקים את יאסך:

מרו בירמיה וטמאו פר המפה נלאתי בשוא געה עולה לי מחשיה, אויר אתאפק בבריגת זכיה:

סח יולד במלף דמעות כטנן זולף עוללי שטפחת באלף אויר גזו מבוי בחלף, אויר פרע מבי דמים בדים בפה אלף:

פץ רועה באהם כפוש באפר ומדקן צאן אשר בחיקי פאהם, אויר גזו بلا זמן, ואיה בפטחת כי לא אלמן:

קול בכி לאה מתופח על לבבה רחל אחותה מבאה על בינה זלהפה מכה פגיה בלהקה מקוננת בשתי ידים:

שובו תמים למונתכם מלא אמלא כל משאלוותיכם שלחתי בבליה למענכם הבני משובב גלות ביכם:

כז

אז במלאת ספקיפה בתרצהה הן אראלם צעקו חוצה: בן חלקייהו מארמן ביאא איש ופת תאר מפולה מצא: גערבי עלייך בשם אלהים ואדם אם שיד לשדים את אן לבני אכם דמות יופיע בבור זדם פחדך ויראתך במלאיכם לבכם: כן לא שיד אבי ולא גלם פחת ידועה קיימי בשובה צבחת; והן לשליש אביו ולשבעים ואקד ולשבעים עשר וששים ואקד: זה הקאקד אבעכם ביה ובן בשלשה אבות שלישיה: חק שבעים עשר וכן שבטי זה, וששים רבוא, ושבעים ואקד סנבדרייה: טעמי בקשיבינו ועשינו תשובה יען היותר כל בך ששובה: יפה וכי

באלץ וילשומות בוטנה ולא תקרא עוד בת פשׂותה; כי איך אשמח וכוקלי מה ארדים הן עזלי נתקטו ביד צרים; לכו נבאי ודמים מגרים גלו מלכי ושרי וכוקבי בקளרים; מלון מקדשי בעוני בגד דודי מזד ברכח יציד;نعم אקלי בעל בריח שגד נבטה עם איכחה ישבה בקד: ספה האשה לביא ורמיה שח לאלהיב بعد מפת טערה עפיה; עד יאנקה אל יונר פיה יצילבי מפרק ושביה; פלאל תחבה לפבי קונו מלא כקומים חוס באב על בנו; עזק מה לאב שהנלה בנו גםם או לבן שבשלטן אב איינו; קומ לאר ימיה למפה תחשא לר קא לאבות ואפרן רועים יבוואו קינה להבשא כי זאבי ערבי טרפו את פשה: נושא פיה ירמיה הנטיא על מכפלה נוהם קלbia: תננו קול בבקי אבות האבי פטו בניכם והנים בשבי; אם אקדם עבריו ברית איה זכות ברומי ברית; מה אשאה لكم בבי גזיה היא מלפנייהם מקדש מבלי בא מועד על כי ידידים נתנו להمعد: תשיבם במאז סומר וסוזען תרדם אין כי בא מועד:

כח

איך תפנתמוני קבל וככורי בהפר לאבל בונחלת חבל בבד עלי על סבל ואיך אונחים:
בזה يوم בכל נשבה עדן עלי נשבה והבוי עגומה ועגונה יותר מאף נשבה ואיך אונחים:
גבר פrown ונגיד ארון במשבה שברון במסרבי מrown ואיך אונחים:

דיבתי סרבה ועדרי בשבה ורבת אקליבה בקד ישבה ואיך אונחים:
הועל אריה מפקוכו על אריאל והסביכו והגלה מפקוכו מנקתו וננסכו ואיך אונחים:
וקרג קמנבים ממשוחי שמנבים באוי במנים פרחי כקנים אלפים שמנבים ואיך אונחים:
זנבעם כתוי והדקbia בעצתה פמלביה אריוור כמו לבייא על דם כהן ונגביא ואיך אונחים:
срוש למשאות עיר מלאה תשאות ובטה סופרים ימשויות יותר מארבע מאות ואיך אונחים:
טסה מדי לאבד סמווי ומשלחה במממי בקרעי מדי ואיך אונחים:

יעצה לטבק בבי גור מזבק בפה אמד לשבק זקן יישיש עולל יונק ואיך אונחים:
כבודה שלישית על קדשראשית בשאף שרישית בטה לששית ואיך אונחים:
לטיצה למליך בני סלק וחוליך שאין لكم חלק בשם אל דולק ואיך אונחים:
מרדה אדום עדושת אדום ואצה בזדון לאבד כס וקדום ואיך אונחים:
בזעדי עם אקמן מואב ועמן לפשבי אמון ולפשרב ארמן ואיך אונחים:
סללה כל אבורי ועדרי חביבי והבלגו גבובי לעין כל עזבי ואיך אונחים:
עיפה בפשי להרגים למספר פהרגים באיל עורגיים וועליב גהרגים ואיך אונחים:

פלצאו ביום קרב במצח ובערב דעם מערב קקל עם רב ואיר אונחם:
 אורות על אורות זו מזו מצרות גדלות ובצורות ארכות ולא קארות, ואיר אונחם:
 קשרו אונחם ומגרו חניהם ואספו מונחים וואריכו למאטיבם, ואיר אונחם:
 כבאות אבחומי עצומות שיחומי בבו בעוממי, ואטה יהה עד מתי, ואיר אונחם:
 שמעת פרפחים רפואי בשפטם שיבתם וקיהם אבי מגינתם, ואיר אונחם:
 תקנותכם אפוא מה לך פה טבה אפו, אין עוד לרפוא, ואיר אונחם:
 תשובהתכם בשארו מעלה הונגי עוזדי הבעל עד נשקייף וירא מפעל מורייד שאול פעיל, ואיז אונחם:

כט

אמרתיי שעו מבו בבקי אמරר מר נפשי ורומי אקרר עם ליטן העתדים לעורר:
 בבקיעוד עלי יגונר בת עמי התאבקי בגונר אל תנתני פוגת לך אל תדם בת עיגר:
 גע בבקיה מעטחת בעליות קית מקדם והונר לבזות איכה נהימה הצעה חזאת:
 זמי אל תנתני פלטה הנטאהה ברימי קול בעקי מבה כי שבר על שבר בקנא:
 פן לאמים עת בקכאו פיעליך ברות ברית כפפכו על עמבר יעירים סוד ויתפצעו:
 ונכלו מזמות בנות אשורי למועד אפרוי הקבל להבאי ומפניו לروع אמוריו לכו ונכחידם מגוי ולא זכר שם
 ישראל עוד:

זאת השמיעו בני מקבאיו לו ביהל אם יקტלים בעריז למויאי הכנין יהוה זבח הקדיש קראיו:
 סללי איז הרבו וקרגו טובי יסרווי קשות ארי ואיני הפקות האלה הכיתוי בית מאבקי:
 ט驾驭 צמנתם מאבטי גם להשתתק השמידו גבורי כלם בחתמי כל גמח טוביך וכתר:
 יחד לטבח הובלו סללאים וגביים בנות מחותבות משבצות עד עזים גמול מפלב עתיקי משבים:
 כבש פאב רסמי ליזבם יולדים השלים כקרים לטבעם הכנין לבקוי מטבחם:
 לא מונחים נואמים הטעו ונשפטים ונטבחים בהקדישום לטבח והתקיים לאחים בשים פרים עליי טפחים:
 מי ישמע ולא ידע הבן בשפט ופאב קורא את שמע מי באה בזאת מי שמע:

בוצת בית ביצה בחולות בת יהודא צואנה פשטה ומאכלה השחיטה וחדרה עין באמה כתמייה:
 סגפה אם ופרקיה רופקה ונפשה השילימה לטבח ארכפה בארכפה אם הביבים שמחה:
 עלצאו הבנות כבוסות וארכושות לאבטחת טרב לקדם מצות ושות דם על אחיהם סלע לבלי הנטשות:
 פונה פאב ברכי וזכה עצמו על פרבו לזכר זלפפילה והוא מתגלגל בכם בטור המסללה:
 אזכרה דינה פורה בפרקירה ענפייה ותמור מזנק גם קבלה בקנפייה תתייפח תפארש בפייה:
 קורומי מינפוד שעוז צשבר ישטרג מממד עיני בניםפר לחכם זלפרג אם בכרג הרגיו הנגה:
 רעניינו בבלו ואצטני פלאות צשבר באמת נמצא כתוב בו תקווה צשבר כי זה לבדזיבא לירבעם אל קבר:
 שלם נמצא בצל פועלן נפשו לטבח השלים מממד חילו וגם קבורה לא גימה לו:
 פתוי לבי מצא תכנן עגניו ידעתי אבי אדק ויישר דינו ויתיה טוב ליראי באלהים אשר יראו מלפניהם:
 קדשו לא יאמין השלים עונומם לשערה סמן טוב לאדם שלא בספק ונΚבר בשורה ביום געה לא ייכא:
 לוזאת יחרד לבי יתר במלחה גבוי ברעינו ובכבעו להשפילה בנוול לפבי בני עולה
 ועד מתי תהיה בגבור לא יכול להושיע בקמת דם עבדיך לעיני תודיע אל בקומות יהוה אל בקומות הופיען:
 בקום בקמת מאי מעבי עת בקמה היא לדון דיבי אל קנוא ונעם יהוה:
 יהוה בגבור צא ידי חובה פרע שובר כתוב שטר חוב תקבר זרע בשער צרע:
 מפירים בהסיק אש במעדיבה ותקבה חומרת אש סביר שומירה ובית דירה שלם ישלם הפבער את הבעל:
 וכעל גמולות בא שלם איני תפיל מהבה ותכלם כי אל גמולות יהוה שלם ישלם:
 שונאייך תצמיה ספר בעל משקם המת פתתיידן בכם יגעם אם בצד לא מתנקם:
 בעל בן נקראת אש מלחה ארייך לבלות ובם להנמה נעם יהוה ובעל חמה:
 סגנא לשמה עבורה פאל ולכם עבדיך השפור ולחרבות אריאל בכם בקמת בני ישראאל:
 טפי דמי אפת לאפת מנויות עד בכם על בגדיך בגדפוריך חיוטידן בגאים מלא גינוי:
 בלאייטי בשוא את כל הפלאה תחיש גאלתי ומחר פמראה כי يوم געם בלבי ושנת גאותי באהה:

ל

משמעותי שמות יזבלוב מלאים מהודר וهم לא יכולות אף כי הבית:
 מטור ומה געים שבתך עם רעים בכבפי צעירים יעד פיה עם לבב לבנות הבית:
 בגין אנטת הרעת לעמך כי הם במלתך ולידע כי שמן בקרה על הבית:
 בקרים שם באו ועםם יקראו ואותמי לאו למען ייכאו זכבוד יהוה על הבית:
 סטאי כי עצמו אכלתני קבאה עשרה צר פריסוד שמנני שואה ונמצאת הבית:
 סמודי אוצר הן קבאים בהיכלון מלאו ברסיכון ואזהה פכה זפנו את הבית:
 מודיע נטבה מה לא שכך על מה עשה צורטו באה לארץ זאת ולבית:
 מקום כבני בגשו ושם יתקדשו וهم בעת רפסו מן גנים רגשו בסבו על הבית:
 בת قول היא עונאה מה תתחרפו פגע סמל בקבאה הבהירם זכונג נראה לי בבית:
 רביצה עוזם מלא שוכן בהיכלן במעשו אבה לנו עור זפסם לא יבוא אל הבית:
 לען הנשפטם מצאובכם רעות חיל פמקדש והנבה מגבעות במן לבית:
 קדוש יתענשת אמת לנו בשית ישלח פרחשת וחטאת אל ישית וחטיא את הבית:
 במקור בנפתח ומעלה על שפה מבקר לחדריו ועלה לתרופה מסתמ מפטן הבית:
 סמול עיר הטרבה תמור מוקד שביבה חומת אש סובבה לכבוד תהיה בה אל דבר הבית:
 זרה ובעבר טמאה מביתך מלכי אליל כליל תפלוף ותקרא אנחנו פגית הבית:
 קדש בית מעוני ומשוב למלווי ובקבצו ליגינו והבי כבוד יהוה בא אל הבית:

לא

ASH TOKD BAKERI, BEHALOTI UL LBBI - BZATI MAFZIM
 קיבים אעיה, למען איזכירה - בזאת מירוחלים
 אל ישיר משה, שיר לא יבשה - בזאת ממצבים
 TIKONEN IRTHIA, זגה בהי בטיה - בזאת מירוחלים
 ביתי המפוגן, ושכן הען - בזאת ממצבים

תשעה באב

תקפת אל נַשְׁכַּה, עלי בְּעֵתֶה - בְּצָאתִי מִירּוֹשְׁלָם
גָּלִים הַמּוּ, וְכַחֲזָה כְּמוּ - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

זְדוּבִים שְׁטַפּוּ, וְעַל רַאֲשֵׁי אֲפּוּ - בְּצָאתִי מִירּוֹשְׁלָם
צָגוּ מְשֻׁמִּים, וְצַרְעָזָב מִים - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

לְעֵבָה וּמְהֻרְקִים, זְמִים הַפְּרִים - בְּצָאתִי מִירּוֹשְׁלָם
פְּשָׁכִים וּפְעָרָב, סְבִיבּוֹת הַר חֹרֶב - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

קְרוֹא אֶלְיָאָבֵל, עַל גְּבוּרוֹת בְּגָל - בְּצָאתִי מִירּוֹשְׁלָם
וּמְרָאָה בְּבָודְדִי, בְּאֵשׁ אֲוֹכֶלֶת לְפָנֵי - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

וּמְרָבָּל לְטוֹשָׁה, לְטַבֵּח בְּטוֹשָׁה - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
זְבַח וּמְנֻמָּה, וְשָׁמָן פְּמַשְׁפה - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

סְגָלָת אל לְקוֹפָה, בְּצָאן לְטַבְּחָה - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
פְּגִים וּשְׁבָתוֹת, זְמוֹפְּתִים וְאוֹתוֹת - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

תְּעִבִּיתְאָבֵל, וַרְדָּף הַבָּל - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
טוּבוֹ אֲבָלִים, לְאַרְבָּע פְּדָגָלִים - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

אֲבָלִי וּשְׁמָעָלִים, וּמְפֻנּוֹת עַרְלִים - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
יְוָבֵל וּשְׁמַפְתָּה, וְאַרְצָ שְׂוֹקָתָה - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

מְכוֹר לְאַמִּיתּוֹת, וְכַתּוֹב לְכָרִיתּוֹת - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
פְּפָרָת וְאַרְנוֹן, וְאַבְנֵי זְבָרָן - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

וְאַבְנֵי הַקְּלָעָ, וְכָלִי הַבְּלָעָ - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
לְפִיּוֹן וְאַקְרָבִים, וְשְׁבָעִים זְקָבִים - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

נוֹגְשִׁים זְמוֹבִים, מְוֹרְקִים וְקָנוֹבִים - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
מְשָׁה וְרַעֲבִי, וְאַבְרָהָן יְבָחִי - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

וּבְבָכְדְּגָצָר בְּרָעָ, וְטִיטָּס בְּרָשָׁע - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
בְּעָרָךְ מְלָמָּה, לְשִׁי שְׁמָה - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

בְּטַק מְפֻנוֹ, וְהַגָּה אַיְגָפוֹ - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
סְתִּירִי פְּרָכָת, וְסְדִּירִי מְעַרְבָּת - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

חַמָּה בְּגַבְּתָה, עַלְיָה סּוֹבְּכָת - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם
עוֹלָות וְזְבָחִים, אֲשִׁי בְּיִחוֹחִים - בְּצָאתִי מִמְּצָבִים

בְּחַרְבָּ מְדָקָרִים, גְּבִי אַיְוָן פִּיקָּרִים - בְּצָאתִי מִרְּוּשְׁלָם

תשעה באב

פָּאֵרִי מַגְבָּעוֹת, לְכָבּוֹד נַקְבָּעוֹת - בְּצָאתִי מִמְּאָרִים

שְׁרִיקֹת וַתְּרוּעֹת, לְקָלָן וַיְעוֹת - בְּצָאתִי מִירְוּשָׁלִים
צִיצֶת פְּקָבָב, וּפְמַשְׁלַׁחֲבָב - בְּצָאתִי מִמְּאָרִים

אַפְסָה כָּעָר, וְהַשְּׁלָךְ הַבָּזָר - בְּצָאתִי מִירְוּשָׁלִים
קְדֻשָּׁה וְנְבוּאָה, וְשָׁכְנָה נְזָרָה - בְּצָאתִי מִמְּאָרִים

בְּגָאָלָה וּמְזָרָה, וְבָהָה וּטְמָאָה - בְּצָאתִי מִרְוּשָׁלִים
רְבָה וַיְשָׁעוֹה, וְחַצְוָרוֹת תְּרוּעוֹה - בְּצָאתִי מִמְּאָרִים

זְעַקְתָּעָלָל, עַם גַּאֲקַת פְּלָל - בְּצָאתִי מִרְוּשָׁלִים
שְׁלָטָן וּמְנוּרָה, וְכָלָל וְקָטוּבָה - בְּצָאתִי מִמְּאָרִים

וְאַלְיל וַתְּעֵבָה, וְפָסָל מִצְבָּה - בְּצָאתִי מִרְוּשָׁלִים
תְּוָרָה וַתְּעֵדָה, וְכָלָי פְּסָמָדָה - בְּצָאתִי מִמְּאָרִים

שְׁשָׁוָן וְשְׁמָמָה, וְגַס יְגֹונָן אַגְּמָה, בְּשָׁובִי לִירְוּשָׁלִים

לב

אַצְבָּעָמִי שְׁפָלוּ וְאַשְׁיוּמִי בְּפָלוּ
אַפְּהָ:

בְּבִי צְיוּן גָּלוּ וְכָל אַיְבִּי שְׁלָלוּ
אוֹ מָה בְּהָה לְפָנוֹ:

בִּית־עֲשָׂרוֹת בַּיּוֹם אֶפְ בְּגָרוֹת
אַפְּהָ:

פְּנֵי שְׁרִים וְשְׁרוֹתִים כְּמוֹ שְׁוֹלִי קְדָרוֹת
אוֹ מָה בְּהָה לְפָנוֹ:

גָּלַת סְכָתָת בְּכָבֵל בְּשְׁבָרָת
אַפְּהָ:

עֲטָרָת פְּפָאָרָת לְאַרְצָן בְּגָכָת
אוֹ מָה בְּהָה לְפָנוֹ:

פְּרָכִי עִיר אַבְלָוֹת פְּיַחְדָּלוּ פְּקָלוֹת
אַפְּהָ:

אַרְחוֹת פְּסָלוֹלֹת פְּשִׁיכָות אַפְּלֹלֹת
אוֹ מָה בְּהָה לְפָנוֹ:

הַיְכָל וּכְמָלִי מַעַי כְּמוֹ אַלְיָן

תשעה באב

503

אֲרֵה:

עַל שָׁלֹקֶן וְכָלְיוֹ וּמַעַיל עַל שָׁלֹקֶן
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

לְוַי בְּעַמְדִים בְּיַד בְּנֵי עֲבָדִים

אֲרֵה:

וּסְכָר רֹזְדִים רְבִים וּנְכָדִים
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

זְבָחִים וּמְנֻחָות לְמַשְׁאוֹת וּמְהֻחוֹת

אֲרֵה:

בְּדָר מְזֻבָּחות בְּגֹן לְאַבָּחוֹת
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

חַל וּמְסֻבָּג לְחַקְבָּר וּלְפָרָג

אֲרֵה:

בְּגַן הַגָּאָג בְּדוֹש בְּמַזְבָּחָה
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

טַלְאלִים מְבָקָרים מִבֵּין גַּעֲדִים

אֲרֵה:

וּטְבָעוֹת סְדָרוֹת וּבְגַעַש פְּקָדָרוֹת
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

יְפִי בְּבָרְכָת אֵיכָה בְּהַפְּכָת

אֲרֵה:

וְגַפְן וּפְרָכָת זְמֻנָת מְרַבָּכָת
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

כְּיוֹר עַם בְּנָנוּ קְמַעַיר בָּז וְאַיִן

אֲרֵה:

בְּגַר עַם שְׁמַנְנוּ לְקַח מְמַכְזָנוּ
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

לְקַם הַפְּגִבִּים שָׁאוּ עַלְיוֹ קִיבִים

אֲרֵה:

וּטוֹרִי רַמְגָנִים לְמַרְמָס בְּתוּבִים
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

מְנֻכָּה בְּפִתְחָזָה אָוֶרֶה גַּעֲדָכָה

אֲרֵה:

וּמְגַרְגָּה יְקַרָה בְּטוֹלָה טַמְסָה
אוֹ מָה בְּנָה לְפָנָן:

תשעה באב

בוניהם בבחשות לעובדים לבנות
אויה:
ומעשלה בראשות ומלות מרחשת
אויה מה היה לנו:

סלתות ובנסיכים מפו במשיכים
אויה:
ובעד עיכן לאץ בשילכים
אויה מה היה לנו:

על מתקפה ומזבק אוניב שנ שבר
אויה:
טבי גם פוז זברק ואת פרבון הברק
אויה מה היה לנו:

פשפשים ושוררים אראה בגנרים
אויה:
סתמים וקאורים איך נסתרים
אויה מה היה לנו:

צפירת מעטרות באיכה בהזיפות
אויה:
לשכות ביפות ובית הפליפות
אויה מה היה לנו:

קיר מגן וקירקר בקרה
אויה:
ערקי פקרה ושרפו הביבה
אויה מה היה לנו:

ראשי משמרות סבוכים בצרות
אויה:
ושורי העשרות ביד בעלי טירות
אויה מה היה לנו:

שער בת רבעים לאבי ערבים
אויה:
לקחו פקרים תפחים ואבובים
אויה מה היה לנו:

תאים בגדאים לגבאים פשנאים
אויה:
בפז מסלאים לולדות פסנאים

תשעה באב

אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

בְּנִים פִּיכְרִים בְּסֻכּוֹת בְּדַקְרִים
אֲפָה:

לְיִם הַמְשִׁבְרִים וְכָבְנִים מִקְטִירִים
אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

רֹבִים וּפְרַחִים לְחָצִים וּשְׁלָחִים
אֲפָה:

בְּכָרֹות וּטְפַוחִים בְּגִזְון גַּאֲבָחִים
אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

וּמְפַתְּחוֹת זָרְקוּ בְּשָׁוכְם כִּי לְקָרֶן
אֲפָה:

בְּעָזָן בְּמַקְדֵּשׁ וּכְפִים סְפָלָקָן
אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

בְּפֹתִים וּבְזִיכִים מִבְּנֵי נַפְשָׁקִים
אֲפָה:

יְבָנִים גַּאֲבָחִים בְּאֶרֶץ מְרַמְּקִים
אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

פִּי חֹבוֹן גְּבָהָן וְצִיזָּתָהוֹר בְּשָׁבָה
אֲפָה:

גַּר מְעַבְבָּר בְּבָהָן וְשְׁמַפְתָּה בֵּית הַשְׂוֹאָבָה
אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

זְדִים בְּנֵי אַדְנָה עַל בְּנֵי מֵי מְנָה
אֲפָה:

פְּאָר בְּגָדִי כְּהָבָה בְּיִצְם נְתָבָה
אוֹ מָה בַּיִת לְפָנֶיךָ

קְטַרְתָּה בְּעַדְקָתָה וְאַרְחָן וּכְפָרָת
אֲפָה:

תְּפִנָּה בְּצָרָת תְּקַבָּץ בְּפִזְרָת עַד מְהֻרָה תְּהִיה לְפָנֶיךָ

לָג

מחבר: רבבי מנחם בן מכיר

אַבְלָן אַעֲזָרָר, אַבְנִיפָת אַגְּרָר אֲפָה לְ

בְּבָכִי אַמְכָרָר, בְּקַמְתָ צָרָר דְּבָכִי סְוָרָר, אַלְלָי לְ

תשעה באב

גָלוּת אֶבֶן , וַלְבֵדִי הַבָּרֶךְ אֲנָה לֵי
 זְכָר יַפְרָר , בְּחַ שְׁכָר וְצִידָן סְכָר , אַלְלֵי לֵי
 פְּמַעַט מְבָאִישִׁי , וְחַלְלֵי מְקֻדְשִׁי אֲנָה לֵי
 וְהַבָּזָן קְדָשִׁי , הַתְּלִי מְמֻקְדָּשִׁי וְדַמְלֵי קְדָשִׁי , אַלְלֵי לֵי
 זָמָן שְׁבַת תְּתָבִּין , גְּיַיָּא לְמַחְזֹר בְּבִין אֲנָה לֵי
 טִילּוֹת זְיוֹן , מְקוּמָם פָּנוּ בְּאֶרְבָּה בְּמַפוּן , אַלְלֵי לֵי
 טָעוֹת בְּקָשָׁו , וְעַלְיָה הַקָּשָׁו אֲנָה לֵי
 יְרָאָתָם קְשָׁקָשָׁו , וְאוֹתָות הַקָּשָׁו וְאוֹתָי עַקְשָׁו , אַלְלֵי לֵי
 כְּפָר מָאָסָו , נְפָשָׁות חָמָסָו אֲנָה לֵי
 לְפִי בּוֹסָסָו , כְּקָנִי בּוֹשָׁסָו צְנוּעָי אָבָסָו , אַלְלֵי לֵי
 מְתִי חַרְבָּמְדָמִים , בְּאָפָס דְּמִים אֲנָה לֵי
 נְבָלָת תְּמִימִים , בְּלִי מְמוּמִים קְיִי שְׂוּמִים , אַלְלֵי לֵי
 סְחוֹב וּפְשָׁלָר , עַרְוָם וּלְכָלָר אֲנָה לֵי
 עַזְקֵי מְלָר , חִילְיָרְבָּמְלָר וּכְדוּ בְּפָלָר , אַלְלֵי לֵי
 פְּרִיעָה וּפְרִימָה , עַל תּוֹרָה תְּמִימָה אֲנָה לֵי
 אָר בְּיַד רְמָה , פְּמָסְקָן תְּרוֹמָה גַּם לְפְטִירָה , אַלְלֵי לֵי
 קְול בְּטִי כְּנָסִיות , וּבְטִי תְּוֹשִׁיות אֲנָה לֵי
 כְּסָמְפִוּת , בִּידִיכָּו בְּקִיּוֹת זְבָחִי רָאִוָּת , אַלְלֵי לֵי
 שְׁלָמִים וּעוֹלָות , סְמָנִים וּכְלוֹת אֲנָה לֵי
 תְּוֹדָות וּבְלִילָות , בְּחָרִים וּבְתוּלָות וּטוֹבִי קְהָלָות , אַלְלֵי לֵי
 אֲחִים גַּם יַמְפָד , בְּשִׁפְרָג דְּמָם כְּאָפָד אֲנָה לֵי
 כֵּן אֲסִיּוֹת בְּפַמְפָד , יְרָאת נִשְׁמָם פְּמִינָד לְפַטְבָּח לְהַאֲפָד , אַלְלֵי לֵי

מלמדך ספר, בsharp לא פאר אנה לי

חר אמריך שפער, מלא פצצתאפר ואיה שוקל וסופר, אללו לי

הקיימה זאת ממאז, עליה גו' עד אנה לי

לפניהם הועז, ואסף עם נועז בני גבל ולעוז, אללו לי

בקש עקר, בק לעקוּר ולקער אנה לי

בקו ארכמי משקר, יעם ארכמי לעקר ולא לגורם לבקר, אללו לי

מקים בברית, לוילו הותיר שאירת בגיא בקרית, אנה לי

כשר שעורהית, ידידות עברית רסם ממכרית, עיש תקופה ואפרית

לד

יום אכפי הקבדתי ויכפלו עוני בשליחי יד בדים נבייא ובא אל מקודש יהוה ולא כסתהו אדמה עד בא חרב מוני ולא שקט עדי חעם דם הגביא זכריה עריב בבת יהודה מאביה ואביה:

ביה הולך וסוער עד בא רב טבחים ובא אל מקודש יהוה ומץ דמים רותחים יונשל לבעבור זה הכהנים היזובחים יצעתו כי זה הוא דם קרבן פזובחים עיבסה בדם פרים ובם אילים ובם מחים וגם זבחו זבח בב לסקד מה היה עריב בבת יהודה מאביה ואביה:

ובכל זאת לא שקט ועוד צים בגרש עיבש פקדך יומצא מפרש כי הוא דם איש הלאהים על לא סמס שרש פייאר בבעראן גם דמו הנה בדקש אספו לי הכהנים והוציאום מבית זה כי לא אשקט עדי ישיקוט דם הגביא זכריה עריב בבת יהודה מאביה ואביה:

זכר יששים למאות וחורים לרבות עיורך לטרח כבני יהוה אבאות ואין שקט לדם נבייא עיה למוסת ואות הכהנים בשפטים ויעני אבות רזאות ואמונם לטרח גם אסרים באות ואומר לנפשי זה סטאתך זהה פריה עריב בבת יהודה מאביה ואביה:

הוסיף לברוג בשים עם יונקי שדים ודם עולה בינויהם בדם יאור מצבים עד אשר גשא בעראן לבו לשמים ערימר באין די בונות ירושלים הצלחה אטה עוזה את שאירת השביה עריב בבת יהודה מאביה ואביה:

לה

שכנת לא מין פשליכי מפיר קרכח בא גאיו ופנחתמי אפיק שרוי על שפים קינה וסבי כל אגפיר וענק לפסי יהוה על סרבן ספир על חרב ספир שי אלוי בפי:

איך בצר ואניב בציון עיר ממלכת איכה רג'ל זדים אידמת אבי דורך בבוֹאמ מזאו כהנים שומרי המערכת ועל משמרותם עמדו ולא איזבו ממלכת עד אשר שפר דעם בימי ההפכת ובה כל ערל וטמא מבית לפרקת מקום אשר כהן גדול ירא שם לילכת והחריבו שופר ופלוני שkopir פזעקי לפני יהוה על פרבו ספר על חרב ספר אליו בפיו:

kol illetz bat zion merchok b'shemut tzukzuk zekhut chabon tbecha beki miyafet abba ci cos shatiti v'maziti kabutz aclovi shebi arivot chodchi melpetut bat beil pesadza ibat adam merashut maha tamangni zion v'matarr nadut ul rab uver gela emer mbeli d'at ul azbar zofer l'shalom b'treifir pzuaki lafni yeho ul perbo sefer ul cherb sefer alio b'piro:

אל תשחתי אונבת עלי כי בשבר קרבני כי בפלטי קמתי יהוה עצבי הנגה יאספבי שדי אשר פארבי ויגאלני מפרק צורי אשר מכבבי יונחים יונחים יונחים אלפי אשר עכני:

לו

zion, klay tshali l'shalom assibir, dorshi shelomr v'hem yoter ubavir: chayim v'mizchah v'matzfan v'mitman shalom b'chok v'kror shai m'el ubavir: zhalom assir ta'ava, notan demashiv betul qarmzon v'gevur lerdem ul bavir: libi lebav al v'lefei'al mad yagma v'lempgim upotter abi mevim, v'at akhlam shibat shboter abi kenor leshavir: libi lebav al v'lefei'al mad yagma v'lempgim v'kol pegui zhabav, shem hashiba zhabva leh, v'hiyotzker pach l'mol shel shurim shmekh shelurim, v'kavod adni l'bad pih ma'orek, v'ain shamsh v'sher v'kavim ma'orek. abtar lanefshi lahashpfer b'makom asher rom al'hem shpocha ul b'chavir. at b'ayt malcha v'at pessa adni, v'air yeshbo abdim ali'i k'sotot gabivir? mi yitnani mishut b'makomot asher galu al'hem lo'him lo'him v'zivir! mi yu'sha li k'nefim v'arachik b'dod, avnid lebavri lebavri b'ayt m'kavir! apel la'avi aratz v'arets abgar mad v'achben at-shpfer, af ci b'amdi ali'i k'brrot abmi v'ashutom b'qavron ali'i m'kbar k'babir! aupar b'ayter v'kermel v'aymed bagaldr v'ashutom al per abgar, per k'barim v'her per, asher shem shebi avrim gedolim ma'ivir v'movir. ti b'shamot - avir aratz, imkbar dror abket shpfer, v'netot zof - babir! yasum lanefshi halar urim v'yachf ali'i s'rebot shemha asher hi d'babir, b'makom aronav asher negen, v'bekrom b'rovir asher shkuto p'dri s'dvir! alz v'ashlir farzir v'akab zman, chalil b'ayt zivir - v'bekrom b'rovir asher shkuto p'dri s'dvir! alz v'ashlir farzir v'akab zman, chalil b'ayt zivir - avir yavav li acil v'shatot beut ahava, ci yisqovo haklavin at-k'fiver? ao ein manor yom v'hi matok le'ayin be'ud arava b'avi urevim fegri b'shavir? cos higginim, latot! hraphi mut, ci k'bar molao b'sfilim v'nafshi m'moravir. ut azvraha achla - ashita qmata, v'azcar achliche - amaza at-shmavir! zion k'litat yofi, aveha v'ton tekheiri maz, zekh b'kshoro b'shotot b'babir - ham shemachim l'shalter v'peco'evim ul shomotek v'bo'evim ul shavir. mbor shbi sho'afim bgadz v'mishpatim aiish m'makom alci nach shavir, adri m'movir, asher gal v'hetpazro mper lagava v'la shkholi g'davir, p'mida'im b'shulir v'mata'mim lulot v'la'oz b'sqavim temavir. shkhar v'petros b'ayter v'bgadz, v'am ha'zelim idmo l'mpir v'ocabir? al mi yidmo mishtor, v'el mi b'vayir v'el mi l'zivir v'shvor? y'shava v'cholif b'el-mamlakot ha'elil. q'sner le'ozim, l'dor v'dor b'babir. avr l'motsh alper, v'asher anosh y'kfar v'ishken b'shaber! asheri m'sheha v'igash v'iracha ulot avr v'ishken ulei shkhor, larot batvut b'chavir v'la'alz b'shamshir b'shomer alli shdmat b'uvir!

לו

איון קתי כל ארי גלאעד לציבור אין כי למען גים גדלו שביבר: ארץ אבוי את בתר גיים בטינה ומן עדן מקום כל יקר ואיאו בביבר: תייחי לאות בעמן במצו בשרו במיירון אווי גאוסף אף כי טהוביך: אף לא יסלה עפר ארצך בזקב ופזיך רם מוניטלום מוחץ ברביבר: כל פעוגאים בא בא בסרך ולא קהמה השן ואולם מצוף מתקו מרובייה: פריך למרא פא וכל עלה תעלה פלא וקיאעתה פדבש פין עביבר: עם הפמנים ברית ברתו מתר ואין שפטו אבל פשלמו לךם כפיביר: בער כל בקהמה וועף סקמו עדן בקמזור היה לפנים לבני אייר סמוכיר: בער אל לבדו איין בלוטו ניא שמר כי שם אלהי אמת נודע בשיביר: מה טוב וגעים בא שאבטוי בני יעקב שלוש פעומים בכל שנה שעביבר: בער סוד תעודה וסוד פקמות זבאו בני קדם ומקמי שבא לכתוב ספיביר: מלך בקרברג זבר שרוי תילים בכל בשוק ועל כל לאם גבריו גביבר: שופרים בכל הגבול שופטים בכל עיר ועיר זקבי אמת הם ואין מורה קמובייה: בימי בחורות חיות קדש לאל גבורה זבבי בביאים בני אל פי בעביבר: בער בתקופה עלי קו באמת בשקללה תקן שננות דור ודור בשבי אדכירה: מוליך לבגה כפי ארבער וופחזה שומחה לברבור זבה קראית סטביבר: בראה במתהו בסיל בער-יעלה כי שאר כל הטעשים בלבד זה בסטביבר: זיה דבירך מקום ארון זיהה הדר היכל וומזחות ציה סאכירה: זיה משיחך געד עperf וכפר זמה היה לילדיו קפת זיה בביבר: איפה בביאים בני עליון וכל יועצר אבדו ופלטו שבוי מלכיר ושביר: פיהם זפה נוף לרראש תבל בראושר לבס סטאן בלבד סעפר קוצר קאיבר: הארץ מאסך זמי זרים שטפון וכל חות הפייצר ואש בעלה בעביבר: מרית בצורך אשר מצר בצורך ואיז זרים עכזר וארת בית בעוכבר: אל האמירך עדן בקראת אריאל וויר עבר בטור ארי טורף עדכירות שובי לאל בזעלך אל תתני לו גמי עד שוב בבודו ועד יבנה גביבר: בפשי מאד נקספה לראות בזיו זכרך שלום יהי לנו ורב שלום לעזכира:

לו

איון עצרת אבוי שemptת קמניך שלום בנהר קתי מאת אדניר: אלוי שפקים אשר שומרים לחומות וחל ליליה ויום ידרשו שלום למתקיר: גם הហזחים בכל ארבע קצוות והם דורשי שלום בנומיר וביבר: שוכני קברים ממכים ומצפים ליום ישעך ואיז צמחו יחי ישביבר: זאבי בנטאל שלומר אקברא قول בראש פרים ואדמה לעוף על בעביבר:

שלום לאיון גוה אדק, ושלום עלי פלק וחומות, יקר אבבי פביביר:
 שלום לאرض אבי שלום לכל הגבול גלעד וشומרון וכל יתר שכנות;
 איון לפבים שלא ביהי יפה מראה איר בהפסכו לשחור פארך ופוגיר;
 בגנות מלכים יקר עתית תהלה ואיך שכך תחגרי על פלאיך ומתחיה;
 לחמי אנטה בעת מעדי למחת פאר אפר ואשפה יגוני על יגוני;
 קומי ונשא בהי בבהה דמעות חיים ייאל נברות למן עיני לעיגיר;
 על אלמונתך אשר פLER ידידך והוא קפריב דבריו וכל סתרי אפוגיר;
 עת אראה יפיך אקרה משוכרים בשיר עת אתחה עביך אקרה מקונגי;
 אבחר לסתות וכפוד ישבנו בר ואוי לי אם אדום ערבות קבבו בקניר;
 עיר פמלוכה לבוד ושלום בנו פית בינה והם קדם מכונגי;
 זאת היא למקdash לאל את היא מפופה לצור את היא אשר יומם יומך לאגיר;
 שם שלפן ומונכה אראון פברית אל בין שדי אנטה לנו במלוני;
 על מזבחך כבאים עמדו משרתים במו זבח ועולה לכפר על עוגיר;
 ראש בכהנה אשר אפוד לבושי יקר בשמע בשוליו מועל קול פעמוגיר;
 אמת בשגה פבים פLER למדרי דבר הביא קטרת מלא קמצוץ וספוגיר;
 קדה וקבה וכל בأشي בשמים עד עיר התקקרים בבוא ריח שמניג;
 אף בלבים אשר שומרים שערם וגם פמשוכרים Shir בפה עם כל רגעין;
 בגשם גבי מעמד עורכים תפלה ולרעללה פמנגר בכל פעם זמיג;
 בר פנביים שלא פיו בסוד אל זכר תכמי תפגה זכר שבעים זקניג;
 ארץך מלאה במו עשר קדשות וכל מעשר תרומה וגם מבטר דגיג;
 עטה שמהם בל בנים ובנות ואן מלך בגיאר ליטיר וכפוגיר;
 מתי ישבו ניבואו בתוך אהלך הם פתאבים שכון מחת ענגיר;

תשעה באב

מי יתגנבי לעת תלדי יילדים כמו שפה יפוצה מילדת באבניר:
 מי יתגנבי לעת אתאו ליום חותנרבוא ואת פעדן כליה עדביה:
 לבו יאה למחק בזרועות עפר ארץ אחשוך בפי נישק אבניר:
 עת אראר בהיות נבנית בנף ופור ירא לאפון גם גבה קכיה:
 אקסוף ואחמד לגבמה ותשמענה דברי מבשר בקול אזני ואזביה:
 התעונרוי לכאן את דודך והתגנערוי מן האבמה בשובו אל מעניר:

לו

איון תקונני עלי ביתך אשר בשבר ארכח במרק עלי שוממות גפניר:
 איון תעונרוי באלאמבה אשר גימה למס לכל עונרים מרבי עוניר:
 על הגבאות שאי קינה ותמרה וגם בהי בקהל רם אשר הפו חמוניר:
 איך למואב בני איון באף חוללו על רב גאונר וקראי אל מקוניר:
 הייל וקינה שאי איון במר ובהי ובכי שוממות עלי שוממות מעניר:
 קונגוי ואל תדמי קולר ברכי שאי דבר וסרב אשר שלח למוניר:
 צדו כצפור ואין עוזר לנגדו אשר פרשו רשותות לגלות את קלוניר:
 איך השליך תפארת ישראל ולא זכר שבואה אשר ברת לאומניר:
 קולר בקהל בעמת פנים בותיעקב בכי וקינה שאי על רב תלוניר:
 גזוי לזכר ופשליכי לראש עלי ארץ ושק תקשרי עצרי במתניר:
 קונגוי בפשע ואל תתני מנוסה וקינה על שפיים שאי מרבי מעניר:
 ארץ אבוי צבאות קינה וגהי תעונרוי אל שפיים שלא תפחת שעניר:
 קונגוי מלכים והילilo קצינים וכל מזחיך וכל מערב על שמלאניר:
 פשטי מעילר ופשליכי לארץ וחגרי שיק וגם תהמי תפחת סדייגו:
 בחור זקן וגם עזיל ווניך שאו תפחרר לבעש לעיבוי כל זקניר:

תשעה באב

ציוֹן שְׁשַׁנְגָּר בְּלָא עֲבָר בְּקֹזִים עַלִי מִים וְבָקָפָכוּ מַרְבָּן זְדוֹגִיר:
 פְּשָׁכוּ מָאוֹרֹות וְגַם כֵּל פְּשָׁמְקִים וְכֵל דְּכָר מָאֵד בְּחֶשֶׁר סְתוּם לְפָגִיר:
 כִּי הַשְּׁמְקִים מָאֵד זָרוּ וְאָסְפוּ לְאוֹכְם לְפָנֵי כֵל שָׁאוֹן עַל רַב יְגָגִיר:
 צְיוֹן בְּשֹׁאָר תָּקָע עַל פָּר וְגַבְעָר רָאִי אַרְחִי בְּמַר וְבָכִי עַל מוֹת סְבָבִיר:
 שְׁלָחוּ נְשָׁלָלָר בְּאַש צְיוֹן לְמַרְמָס בְּלָא טְבָעוּ נְשָׁעָרָר בְּתוֹךְ אֶרְץ אַדְגִיר:
 הַבָּה לְמַרְמָס בְּתוֹגה בְּתִיהְדָה וְאַיִן מְשִׁיב לְנַפְשָׁה עַלִי שְׁוֹמְמוֹת שְׁמָנִיר:
 צְיוֹן בְּמַר תָּבָכִי מָאֵן מְנַחֵם אֲשֶׁר בְּסָק מָאֵד מְקָרֻוב בְּחָמָם בְּחָגִיר:
 קְוָלָר בְּקוּל יִם וְגַם פְּנִין יְעָנָה וְקוּל גְּהִי וְבָכִי אֲשֶׁר תִּמְתַּחַת סְלָוִגִיר:
 צְיוֹן לְמַרְמָס שָׁאִי עִיגָּר וְגַם תְּרָאִי סְפָדִי וְהַילָּלִי עַלִי אַזְבָּר תְּאַבִּיר:
 צְיוֹן תְּקוּנִי אַלִי אֲבוֹת וְשָׁאָלִי מְכוֹן בְּיִתְחָר וְגַם אַזְרָק חָסָן קָאִיגִיר:
 אֶל פְּמָעָרָה לְכִי אַרְחִי בְּמַר וְבָכִי עַפּוּ בְּנַוְתָּר וְבָבִיר וְבִיגִיר:
 שְׁבָה בְּשִׁמְעָה לְקוּלָר גַּם מְבָכָה עַלִי בְּנִים אֲשֶׁר בְּשָׁבוֹ אֶל כֵל שְׁכָנִיר:
 רְחֹל וְלֹאָה בְּכוּ בְּלָה וְזַלְפָה בְּלָא קְוֹנָנוּ וְקָרָאוּ בְּקוּל מְחֵי בְּפָגִיר:
 כִּי בְּאַלְהִים בְּלָא גַּנְחִי וְלֹא יִזְנַח כִּי תְּקוֹהָ הִיא וְרַב נְשָׁלָום לְבָגִיר:

מ

צְיוֹן יְדִידּוֹת יְדִיד צָעִיר לְשָׁבֵיר נְשָׁכְנָת בְּתָבִיו בְּרַב עֲנֹתָה בְּדִבְרִיר:
 צְיוֹן פְּדָר כָּל סְדָר מִטוֹת וְכֵל מְשָׁבֵב דְּדִים יְדִידָר בְּבָא סְדָרִי סְדָרִיר:
 צְיוֹן בְּנִכָּה עַלְיָנָה עַלִי רַאֲשָׁר לְמוֹלָר מְחַטְבִּים נְשָׁעָבִיר:
 צְיוֹן יְרַשְׁת זָאָב עֲרָב שְׁבִי פְּאָרָר בְּעַדִי עַבְיִים עַדִי עַלִי בְּמַבְרִיר:
 יְפִית בְּרַב הָוּן וְחַן בְּבִית בְּדָעוֹת וְהַן מְזַקְבִּי צָעָבִים פְּקָמוּ בְּעַבְרִיר:
 הַיִּית יְפִי מְקָלָל בְּאוֹה בְּכָל מְקָלָל עַלִית וְשָׁבִית שְׁלָל מְלָכִי מְגַבְּרִיר:
 בָּר בְּרַטְהָ אֲנוֹשׁ לֹן מְבָלִי חַטָּא בְּהַתְּפִיר בְּקָרְבָּנוּ תְּמִידִיר מְכַפְּבִיר:

ישדקת גדיו לפאר סרבגת בטור אב גאנט אונשאף ליאת אונשאף מי תמרוכיר:
 גראו בעירך פבי קוגה גני מפגה צוון לשכני סגה בשבי צצבר:
 עושי מלאכטער בחוט התענשרו ברקוש כל הון יקר נמצא לקפל עשייבר:
 נטפר מקומער לצור בחר באמ בערוי בחר במוואר ובכונים בחיבר:
 בער דר בגיל גהדר איזרר בכל דר ודדר ערפר בבא לעדור עדרי טביבר:
 עללה גבולדך דבר צלע יפוס לא לעין עיטם לבליתי שאית כתפות דביבר:
 קרא יהוה שמר על שם שבי כבניהם צוד מצא בחיל בשדה יעבירה:
 בנה מעונר בנז'יסטער שם בשם אבוי אשר קדמוני גחמס בשיבר:
 ובמיחשובות בזראך עליית בטרם ברא TABLE ושותק וועולם על עספיר:
 זגמי מריביה ביום זעם איז טהרה ארציך ולא גשםה בכלות יצובר:
 ירכד בעתו מטר ארציך זמן לילא בא לבבכה וטל לן בקציבר:
 פיית לשית חוג יסוד מפרק תעודה וסוד קחשו ירחח לפוי עדים מעבבר:
 בביבים ובעלות תשואה שזקוקו שפקוקו בשוק והשתקשקו בספר עבבר:
 בזיג בזיג גפלאו בעפנש גפלאו טל אור וטן גמלאו זפו גזיבר:
 איך אשמה עוד בSEG איך אעלוז עוד בפור עד כי יבזון ימי ששון לפובי:
 ארציך סמדויה מאי לא גחמאה בעלות בביבים סמדויה לביית מוחמד מאכבר:
 בעלה עבן בקטרת ממוקם מקדישר יצא מקומו עשן אש מבחבר:
 בקרוב מראים בעיר שלחו בכרכר בעיר ערוי ועוררו בעיר קדיש בעבר:
 ברגזל בלוי נשמע קלן בעת גבנית איך פרבות צור בע מקעו מצבר:
 על זאת בשק עזרים עברים אבל בוטחים כי ישמו אופרי הטער בטור:
 בילל לקליל אלוי איך תתפקידו שלא קרא לשק ובקי אלוף בעבור:
 לב מזוה יחלה למתאהה יכליה יישן עדין עללה עמוד שטבר:

אקסום פצחות ליליה על מושمرות מואפל לנשמו לאור יאהה בקר לשומברין:
 איז תמאן צוף דבש איז לא תקונגי בראש כי תתקונגי בראש הרי ברבריר:
 יבא בבוד פלבען לער ותמלגען בגין עדרים בגין אדר גדריר:
 עורי והטנער עריך יער גוערים בער יטנו אוט לעז יער פזיביר:
 קומי ואורי לכל חושקי מאוריך וهم הולכי בחחשך עד אורי מאובייר:
 איזון לאיזון ואוט עד עוז תהוי זלנגס עמים ותגבנהה בגלי מברבריר:
 באלי עד עבי יתמי לבושך שבי תולע כבלה עד לי קשור קשבריר:
 אל תאמרי לי אשר זקבת הייתך לאיש עד תעדרי סלוז פשד לאובייר:
 פלאדי בגין שענשויר בעת עדבה תתחדשי בטעורים בגין:
 יטה לטוב יזכיר צור יזכיר יזכיר תהוי נצונה בעיר חכמה למוביר:
 יגאל בעז משבי פיד פזיר פזיבי ויהי עטרת אבוי לשאר עדבריר:

מֵא

שאלי שרופה באש לנחלום אבליך המטאומים שכון במחץ זבלין:
 הושאפים על עפר ארכז וכוכאים קומשטים מוקדים עלי מוקד גליילר:
 הולכים קשכים ואין נגה, וקיים לאור יומם, עליים אשר יזח ואלים:
 ונחלום אונוש גאנוח, בזקה בלב בשבר תמיד מקונן עלי צורי טבלין:
 יציאון במבנים ובכנות עננה ויקרא מספד מר ביגליין:
 איכה בתובה באש אונלה תפאל באש בשר ולא גאו זרים בנטליין:
 עד אן עדינה תהו שוכנה ברב שקט זפבי פרמי שלא בסו טרליין:
 תשיב ברוב גאות לשפות בגין אל בכל המשפטים וטבאי בפלליין:
 עוד תגוזר לשרוּף דת אש וטקים ולכו אשרי שישם לער גמוליין:
 צורי בלפייד ואש הלוּבָר זה בתגר כיא באנדרית תלחת אש בשולין:
 סיבי בלאכו בם במר אלהים ומאס בגודלים עריך בגבויין:
 להיות למופת לדת כי תמעט ותרד מכבודה והן אמשול משליין:
 משל למלך אשר בכה למיטה בנו צפה אשר יגוע בו את במלויין:
 פתח מעיל תחכס סיבי לבושך בשק תפעה לבוש אלמנות תפלייף שמליין:
 אוריד זמעות עדוי והי בוגט ויגיעו לקברות שבי שרוי אציילר:
 משה ואפרן בהר הקר ואשאלאן קיש תורה פצעה בכנן בשרפוי גליילר:
 חזש שלישי ווקשר קרביעי להשחית פמדתך וכל יפי כלילר:

גֶּדֶע לְלוֹחֹות וְעוֹד שְׁבָה בַּאוֹלָתוֹ לְשָׁרוֹף בְּאֵשׁ גַּת הָזָה מְשֻׁלָּם כְּפָלִיר:
 אֲתַמָּה לְבַפְּשִׁי וְאֵיר יַעֲבֵב לְחַכִּי אֲכֹל אֲפִרִי רָאוֹתִי אֲשֶׁר אֲסֶפוּ שְׁלָלִיר:
 אֶל תּוֹר רְחוֹצָה בְּבִנְחַת וְשְׁרָפוּ שְׁלָל עַלְיוֹן אֲשֶׁר תִּמְאָס לְבּוֹא קְפָלִיר:
 לֹא אֲדֹעַ לְמַצְאָה דְּקָרָר סְלָלִיר קַי אֲבָלוֹת בְּתִיב יִשְׁרָקְסָלִיר:
 יִמְפְּקַק בְּפִי מְזַבְּשַׁ לְמַסְוָן בְּמַשְׁקָה דְּמַעֲוָת וְלְבָגָלִי קִיּוֹת בְּפּוֹל בְּבָלִיר:
 יַעֲבֵב לְעַיְבִּי שָׁאָוב מִימִי דְּמַעַי אַדִּי כָּלֵי לְכָל מְפִזְיק בְּכָבָר מְעַילִין:
 אָרְקִירְבּוּ בְּרַדְפָּס עַל לְפִי עַבְורִי בְּקִמְרַוּ נְסִמי לְבָדָד בְּעַלְיִר:
 לְקָח אַרְוֹר בְּסָפוּ סְלָר בְּדָכְרִי לְמַחְזָק וְעַמוֹּן בְּלָא גְּסָוָן אַלְלִיר:
 אָבִי בְּשָׁפּוֹל וְגַלְמוֹד בְּשָׁאָרְטִי לְבָדְמַהְמַה בְּתָרְכוּ בְּרָאָשׁ פְּרָמָגְדִּיר:
 לֹא אֲשָׁמָע עַד ?קָוָל שְׁרָים וְשְׁרוֹתָעָלִי בְּיִנְתְּקוּ מִיתְכִּי תְּפִי סְלִילִיר:
 אֲלָבָשׂ וְאֲתַפְּס בְּשָׁק בְּיִ לְיִ מְאַד יַקְרָא עַצְמָו בְּחֹול יַרְבְּיוֹן בְּפִשְׁוֹת סְלִילִיר:
 אֲתַמָּה מְאַד עַל מְאֹר פְּיוֹם אֲשֶׁר יַזְרָח אֶל כָּל אֲבָל יַקְשִׁיר אַלִּי וְאַלִּיר:
 זַעַקִּי בְּקָוָל מָר לְצֹר עַל שְׁבָרָגָר וְעַל סְלִילִר וְלֹא יַזְכָּר אַסְבָּת בְּלָלִיר:
 חַגְרִי לְבָושׁ שָׁק עַלִּי פְּהַבְּצָה אֲשֶׁר יַצְמָה לְמַלְקָק וְסִפְמָה אֶת תְּלָלִיר:
 בְּיִמּוֹת אַפְּוֹתָר יַבְחָמֵר צָר יַעֲשֵׂב שְׁבָות שְׁבָטִי יַשְׁרוֹן יְרִים אֶת שְׁפָלִיר:
 יְרָום לְבָבִי בְּעַתְּיָאִיר לְבָבָ צָר יַעֲגִיפּ לְסְמָךְ יְאִירָוּ אַפְּלִיר:

מב

אֵין אֲפִיכָת פָּאָר סְדוֹת אֲגֹדִיר זַעֲקִי בְּרָמָה בְּקָוָלִר עַל אַבְּוֹדִיר:
 אֶל בְּבִנְיָה לְבַקְשׁ וְלַמְּטָן לֹאֵל שְׁלָוָם שְׁפָוֹת לְהָ וְגַם לְבָבִי בְּחִיבִּיר:
 בָּעֵל בְּחִיכָר אֲשֶׁר לְקָר אֲבָטוֹן לְזָר בְּהַפְּרָק לְגַגְדָר וְגַם גַּד גַּדְדִּיר:
 גַּלְעַד וְפַתְחַ בְּלוּם לְבָבִי בְּשַׁקְטָת בְּטָח בְּשָׁלָוחָה שְׁדוֹכָה עַל דְּרָדִיר:
 דְּבָרִי בְּכָחֹות לְרָעִיר לְפָלִיא אַבְוֹרָק אָפְרָצָפְרָק לְפָרִים קָוָל בְּדָכְרִיר:
 הַשְּׁבָב יְדִידָר לְמַטְהָר וְלַלְוָן בְּצָלָר וְלַטְיָל בְּסִגְתָּה גּוֹרְדִּיר:
 הָעָד בְּמַפְרָר וְקְדוֹשִׁין וְגַם בְּכַמְּבָה לְנָן לְעַזְרָר וְהָן בְּרָוּ זְבָדִיר:
 זְבָע וְבָבִים מְחַטְבִּים לְאַיְשָׁר פָּלָא יְלָדָת וְאֵיר בְּשִׁפְלָת מְכָל סְסִידִיר:
 סְמָק וְעַבְרָ וְגַד מְפָר וְלֹא בְּשִׁלְחָת לֹא בָּא בְּיִידָר שְׁטָר סְפָר טְרוֹדִיר:
 טְעוֹן בְּטַעַנְתָּ מְמַגְתָּ בְּמַרְד עַלִּי בְּן בְּתַקְלִיסָת וְבְשָׁפָל עַם יְדִידִיר:
 יְוָשָׁבָת בְּדָחָה זְמָוָה כִּי סְפָוָה קָלוֹן שְׁוָלִיר וְנְגָלִית וְבְקָלָלוּ בְּבָזִיר:

כל מזדיינים במניך הם יצאו נחוצים ובהולמים וهم כי לבודין:
 לבו פלא בקהל מאיין בפוגות אשר הומר ונחלף למפר מתק מגדר:
 מלא דמעות כמים בשפטו נמלאו דמעות לימי וכל עיני בגדיין:
 נפשי עטופה בעת זכר ליאשר שלא נקבה ולא יכולו לאפות סמידין:
 סמך אשינשי ענב מהול במים ופס מן קרפתים בקר זבח עבדין:
 עדן ונחרש יסודר לשדה בור וביר לסתכה ואכללה סביבר אש פלדין:
 פלא ושבץ לבשו בעת אמתה מוני שקטים וهم צדו עצדים:
 צועק אבי למקוננות לבכות ובער לזעוק בהי בגיה הי על קפדיין:
 קלויimi עבי עת אמתה עביר שומרים מצאור וهم בשאו רדיין:
 בספו עצמי עלי בנים יקרים אשר כסיד שרופים באור אודו שרידיין:
 שקדו יקדו גילדי דת משכאי ואוי איכה ממשולות אלוי פטיש תעודה:
 תועקה לבבי אשר בראה הארץ טמאה לנכבה לנפער יון תפידין:
 אין עדי אין ממשמה את לפה את ידר איך ביד אוניבך בפלו בגדיין:
 מפרק אבודים ילביך חמודים כפז על זאת במרקך בכיכי יללת מרודין:
 איך מעכב זמן לדפן ועד אין תהי את בקשחת בחיל ציר אחוודין:
 يولדות לתשעה יבחים עת נשי כל ואיר רבו שנומתק אשר קריית ילבין:
 רני לשומר לאילה סבלים והוא עטיר לאיזר עלי רבד רפיידין:
 חוטשב זמו עלי סלה לפטיר ולא סשב זמגרא לפסир כל טרדיין:
 זמן בידין פתח ארבע בעולים וגם כן יפתח גנזי אוצר זבודין:
 קל ישמש לקבץ האמונה דלמי איז פמח יפקידם על קלידין:
 אין מעשים בצער וביפוי מעשטים אשר יזכה פרס פדוזין:
 אין גמבה יכפרין את פבי זעפר איז ישפטו לבף בגלן סכדיין:

תשעה באב

ציוון עדין עדין רקמת בגדיך גם עד זירען פאר בגדי סמונין:

מה

ציוון במשפט וכי לך עם מועבניר התעורך בכבב ולא גלו עוגיר:

אכן בני עולחה עוכר וירשות גזה אדק והיית שחוק אל כל שכבר:

בדית מלפדר ולא הקשחת למורך לטוב בשפון בארצך קדושך במלזיבר:

גלית קלונך וטמאתר בשולך וגם טמאת דרכך מאי הרבייה צפניר:

זכרך אחומיך פלא פלכת עבנית במעופטה והזביה בנומיך זביביר:

הכית וגפת לאין מרפא ופשלכת בטיט חוץות והבר שחוק לבני מעניר:

ותה הי בגינה בפי זדים מרידים אשר אמרו לבשך שחוי פרוס לשביב:

זכרי עביה בלב בשבר נזקי עלי מכך ובוגשי אשר גדע קרבין:

חכי לאיל באמת צורך בוואר והוחילו למלאך לבד כי הוא אדוינו:

טהור לברך וכפיך ושובי עדין אישר קדושך ולן פרי רביבר:

יומם וליליה תען קול בעכמי מר עלי קבית מלאכה ועל תל ארמןוםיר:

כבוד ובדר ורב יפי בתוךך פלא נמצא קדושך והוא גפן לעזיבין:

למה לגלים מעון תנאים ומושך קאת מדבר וגם אגמי מי מעניר:

מאנת שמען לקול מוסר מישר בכנן שתית ומצית שמניך שמכיר:

נכח פבי עלון שפבי לברך כמי ברך ואל תחמי פוגת לעזיבין:

סבי והמי בעיר קראין מקובנות וכל בשים מוכחות בכיכי גודל מקוניבין:

עדין אבניף מלכיך עד אין למרמס יהי עד מה ביד צר בני שרים סגבין:

פתח לבנון שעביך אשר טבעו אכץ בשיה ואין מלון לככבר:

ציוון עליהם בהי בקיה ולא תחש שסי אספי וקכזי זקנות זקבין:

קרחי וגדי בקשר על בני תפוגיך ועל כל בשיאיך ורוזניך:

תשעה באב

503

רמו וגדלו כמו גלים בלב ים מזריך בלילה שנדדו טורי אבעניר;
 שנד מלונר וכל מהמד יזכיר באין אורים ותמים אשר גלו אפוגיר;
 פבור וכרכמל כפרי גלבע בלי טלר ומטרך ולא אוור בעניר;
 אין יגונק בשי טברי והתקדשי עדין יקר לבשוי תמרוק שמניר;
 אין ושלמו ימי אבלך בששון וגיל כי פם עונך ומשנה שברוניר;
 אין סגלה מלקים ומדינות תהי עוד יאלו מי מפוחות מעניר;
 אין פדומר אפי עוד יקרה לך אפיקת תפארת בפי שרים ונוגניר;
 אין ברכיה ומיניהם בכר אביר יעקב אשו לעולם ועוד יאמרו באזניר;
 אין קמן כבאים הפה ישרתו גם יוסיף יהוה קנות شبית קציבור;

מד

אין גברת לממלכות מציביר רבינו ישלאומים שאי מאה אסירין;
 יחפץ לביי ל科尔 בטהו ראמים בני שער ומואב בתוער הכל דביבער;
 לבסו משipi בכם קדקד סגנים טרוף שעז וקוע רמוס עמי בחיביר;
 ערימ בצורות תפוש ציק וסוזל שפוך ארצי לבנון ברות מעצי יעכיר;
 חזו בבאים בשוא דבר בשם עיר קדווש יעקב לשלאום ולא חבשו מזוביר;
 יתר לבבי עלי ארון ומשכו ואיז זקב ואפוד ושם קדש סטירער;
 איים יחו לצדאותו מופת עלי שיברג ירפאו אלי משנה שבבר;
 שמש וכל כוכבי שחק בעמק דמו קוילך בנה מה שאי قول תפורה;
 ספר וכיימה ועת וקסיל לזאת יכפו בכם אשר אספו כוכבי שחריר;
 מטה רשיים בכם שרים בידם תלות שבת משושן וגיל וכל זמבר;
 אבל לבנון וגיל כרמל בלי בשמע פניו סגנים בבא אֶר בשעניר;
 פקמת לבונים ביום אבדה ואסרו קציבור ושותו בני אין יקביר;

מקלל מלקים לבוש בנות רעלות פאר ראמות גביש ואף ספר גיביר;
 באו בקרים בתוך קרייה עליה לאין קץ לתכמה וסוף פרצוי גדבירה;
 גבאה ועז בענן אלה ואלה מקום פגול מלאים סללייר פגירה;
 יהמו קרבני חיים זילו דמעי כמו נברים לכאים ביום טרפו כפירה;
 יסער לבבי כמו סופה וסער חמץ גון יסער עלי אשמות כמבר;
 חמר בשורי ליום באר קדווש יעקב מקדש ומזבח בלוי בוא בחתירה;
 שורק נטע בעמן פיתובקר כאז פכח ונצה תשגישי זמבר;
 שובי אביה לאיל יוצרך יקונבר לדור עדור בתוכך שכון בעל בעור;
 אריה בגור לבלי עללה מסלות וצי אדריר ושייט לבלי עבור יאוכר;
 בפשי שלומך דרוש אומה חמץ צח עלי אורות בעב טל בחום יום בד קציבור;
 אשמה ואשייש ביום אשמע מبشر בקול שלום מפוקה דרוש ושלום אסיבר;

מה

אלי ציון שעיריה, כמו אשה בצליפה, וכבתולה פגורת שך, על בעל בעריה
 עלי ארמן אשר בטש, באשמת צאן עדריה,
 ועל ביאת מחרפי אל, בתוך מקדש סדריה.
 עלי גלות משרתי אל, בעימן שיר זמראיה,
 ועל דםם אשר שפר כמו מימי ואורים,
 עלי הגון מחוליה, אשר דםם בעריה,
 ועל עד אשר שפם ובטל סבקדריה.
 עלי זבח תמייך ופקוני בכוריה,
 ועל חלול כלוי היכל ומזבח קטומי.
 עלי טפי מלכיך בבני דוד גביריה,
 ועל יפים אשר חשר בעת סרו בתרפה.
 עלי כבוד אשר גלה בעת פרבו דביריה,

ועל לומץ אֲשֶׁר לְמַצֵּז וְלִשְׁמֹן שָׁקִים פְּגֻזִים:
עלִי מַפְצֵץ וּרְבָה מִכּוֹת אֲשֶׁר הַפּוּ בְּדִירִים,

ועל בְּפֹזֶץ אַלְיָן סְלָעָן עַזְלִיק בְּעַרְקִים.
עלִי שְׁמַחְתִּי מְשֻׁבָּאֵיךְ בְּשַׁחַקְמָם עַל שְׁבָרִים,

ועל עַמִּי בְּנֵי חֹרִין בְּדִירִים טְהוֹרִים.
עלִי פְּשָׁע אֲשֶׁר עֲוָתָה סְלָול דָּרָךְ אַשְׁוּרִים,

ועל צְבָאות קְפָלִים שְׁחוֹרִים.
עלִי קְולָות מְטָרָפִים בָּעֵת בְּבוּ פְּגֻרִים,

ועל רְגַשְׁתִּי מְגַדְּפִים בְּתוֹךְ מְשֻׁבָּן פְּצָרִים.
עלִי שְׁמָךְ אֲשֶׁר חָלָל בְּפִי קְמִי מְצָרִים,

ועל פְּסִן יָצַחְוּ לְךָ קְשׂוֹב וְשָׁפָע אַמְּרִים.
אלִי אַיִן וְעַרְקִים, בָּמוֹ אֲנָשָׁה בְּצִירִים, וּכְבָתְולָה פְּגֻזָּת שָׁק, עַל בָּעֵל בְּעוּרִים

בכה תבכה בלילה

"מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים ... אבל מקדש שני שהיה עוסק בתורה ובמצוות וגמלות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חنم, ללמדך ש школה שנאת חنم כנגד ג' עבירות ... רבי יוחנן ורבי אלעזר אמרו תורויהו: ראשונים שנתגלה עונם - נתגלה קצם, אחרונים שלא נתגלה עונם - לא נתגלה קצם" (יомא ט' ע"ב).

ובהמשך: "אמר רבי יוחנן: טוביה צפורהן של ראשונים מכריסם של אחרונים. אמר ליה ריש לקיש: אדרבא, אחרונים עדיפין אף על גב דאייא שעבוד מלכויות - קא עסקי בתורה. אמר לו: בירה תוכיח שחזרה לראשונים ולא חזרה לאחרונים".

במדרש לסוף פרשת האזינו מובא: "בשעת הкусם, נתעלה וישב במרום מרומים, וצועקין ישראל ואין עונה להן, ובוכין ואם קולם נשמעו, ואזרחים צום יושבין ומתרפלשים בעפר, ומתקסין שקין ומורידין דמעות כנהלי מים, ובוכין מגדלים ועד קטנים, ואין נשמעים. וכל כך למה? מפני שנאת חنم שהוא קשה לפני הקדוש ברוך הוא מכל עונות וחתאים שבעוולם".

דורות הראשונים עמדו בנסיניות קשים ונכשלו בשלוש עבירות חמורות שהביאו לחורבן הבית, אך עונם היה בגלי ולא מתור רצון פנימי, ועל כן ענשם היה בגלות של 70 שנה, אך דורות האחرونים למרות שעסקו בתורה וגמלות חסדים בגלי, חטאם היה בסוד האדם ובפנימיותו, השנאת חنم נבעה מקלקל המידות, ولكن שנאת חنم חמורה מג' העבירות, לפי שהשנאה בלב פנימה - לחזור בתשובה מהעבירות הקשות ביותר, קל יותר מלישראל עקומהית שבלב, וכן לא נתגלה קצם, כיוון שעונם לא תוקן.

המהר"ל מבאר את ההבדל בין שני החורבות: "המקדש הראשון היה מיוחד במעלה, שהיה בו השכינה ולפיכך חורבן שלו כאשר לא היה ראוי שהשכינה תשירה ביניהם ... אבל מעלת המקדש השמי היה מחמת ישראל עצמן, ודבר זה כי ישראל הם המתאחדים על ידי בית המקדש שהיה להם ... ולא היה פירוד וחילוק בישראל, ומפני כך נחרב בעונן שנאת חنم שנחילק לבם והיו מחולקים ולא היו ראויים למקדש".

יסוד קדושת המקדש הוא בכך אחדותם של ישראל, ועל יסוד זה סדר העבודה שגורם לשכינה שתשרה בתוכם. בבית ראשון נשמרו היסודות של אחדות ישראל בעבודה, ולכן נתגלה קצם במבנה הבית השני, אף חורבן הבית השני שנחרב בעונן שנת חנוך – נחרבו יסודות המקדש, ולכן לא נתגלה קצם – "ערו ערוי עד היסוד בה".

כעון זה מצינו במדרש על הפסוק בעמום: "הובנה בשמים מעליותיו, ואגדתו על ארץ יסדה", משל לארמן שהיה בני עלי גבי הספינה. כל זמן שהספינות מחוברות, ארמן שעלה גביהם עומד, לפיכך נאמר 'הובנה בשמים מעליותיו' – אימתי כביכול כסאו מבוסס למלון – בזמן שישראל עשוין אגדודה אחת. וכן מובא בספר כד הקמח לרביבנו בח"י: "שנת חנוך הוא חלק לבבות, שדעתם בני אדם משתנים זה מזה ואין מסכימים לדעה אחת, וכל אחד ואחד יש לו דעת בפני עצמו ואין לחבירו יתרון עליו, ואין אחד מהם מכיר ערך מי שהוא גדול ממנו, אלא שרצוים להיות כולם ראשים, ובכן דעתיהם ולבותיהם חולקים".

על הכתוב "ויפול על צוארי בנימין אחיו" הנאמר אצל יוסף בפיגישתו עם אחיו, נאמר במדרש: "כשם שלא פיס יוסף את אחיו אלא בבכיה, כך הקדוש ברוך הוא אינו גואל את ישראל אלא מתוך בכיה, שנאמר: 'בבכי יבואו ובחנונים אובילים'". יוסף ואחיו סבלו שננות גלות קשות ו يوسف כשבוגש עם אחיו מבקש לפיסם שנשלח למצרים כדי להחיותם עם רב והפiso נעשה בבכיה, שנזכרו במה שנראה להם רעה, והשמהה שהקל התהפר לטובה, כך בבואה האגולה שתוכיה שלמרות הצער על העבר, הכל היה לטובה להחיותם עם רב, וזה פיס הבכי, ולכן נקרא יומ תשעה באב מועד, כנאמר: "קרה עלי מועד לשבור בחורי", ואין אומרים בו תחינות ואין נופלים על פניהם, ובכיה לדורות היא התקווה שהפרק היום לשנון ולשמחה.

חדש לברים רבה אמוניתר (אייכה ג, כד)

במדרש אייכה מובא: אדם מפקיד פקדון, ספק אם מחזירו, והקדוש ברוך הוא מחייב פקדון הנשמה בכל בוקר, ולא עוד אלא שמחזרו מיופה ומהודר.

ומבואר ה'חתם סופר' שכשאדם שוכר שומר שכר לזמן מסוים וקבע עמו סכום עבור השמירה כראוי, ואם יפסידנו ויקלקל את החפש יהיה גובה ממנו מדינית שבנכסי, וairo שבתוון הזמן הפקיד השומר לשעה את החפש בידי הבעלים, וראה הבעלים שהשומר זלזל בשמירה והתקלקל החפש, הרי דרך העולם שהבעלים לא יחויר את החפש לשמירה בידי השומר, שהרי יאמր לעצמו, למה לי להшибו ויסוף לקלקלו, למרות שאוכל לגבות מדינית שבנכסי, אעכט חפשי בידי ולא אחזרהו לו עוד.

הקדוש ברוך הוא הפקיד בידי האדם נשמה לזמן קצר, ואם ישמרها כראוי – שתהא יציאתו מהעולם כביאתו לעולם, יהיה שכר האדם – השומר, אך אם יפסיד ויגום הנשמה, ענסו רע ומר והנשמה צריכה תיקון וליבון בגינטם עד שתחזר לזכותה וטהرتה. בכל לילה חזיר האדם ומפקיד נשמתו בידי הקב"ה המוצא פקדונו פגום ומקולקל, ואם כן לhma יחויר לו נשמתו בבוקר והרי השומר יוסיף ויגמינה, הלא מוטב שיעכב הנשמה אצלו והאדם ימות بعد עוננו. אך הקדוש ברוך הוא אינו כן, אלא מחייב נשמת האדם בכל בוקר משומ שואלי בכל זאת יתקן האדם את נשמתו ויטיב דרכו, ועל זה אמר הנביה ומשבח – "רבה אמוניתר".

נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה' (אייכה ג, מ)

והקשה באלשיר, הרי הפסוק הקודם מדבר בלשון יחיד – "מה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו" ומדוע כאן נקט לשון רבים – "נחפשה דרכינו"? מיישב על פי הגמרה בברכות המביאה מעשה ברב הונה שהחמייצו

לו 400 חビות של יין, אמרו לו תלמידיו שיפשוף במעשי. אמר להם: וכי חשוד אני בעיניכם שלא פשפשתי ובדקתי מעשי? אמרו לו: וכי הקדוש ברוך הוא חשוד לעשות דבר בלי משפט ודין! אמר להם: האם שמעתם עלי איזה לשון הרע? אמרו לו: שמענו שלא נתת לא里斯 את חלקו. נתן רב הונא לאריס את חלקו וחזר היין להיות כבתחילה, ויש אומרים שהתייקר החומץ ומכרו במחיר של יין.

נמצא שرك בಗל שדרש וחקר רב הונא אצל תלמידיו, הגיע לידי גילוי החטא ותיקונו, ועל כך אומר המקונים: "מה יתאונן ... גבר על חטאינו", באם רוצה האדם לתקן עוננו, אזי "נחפשה דרכינו" – יבדוק>Ifshafshuf במעשי, ואם לא ימצא, אזי "ונחקורה" – יחקור וידרש אצל אחרים, כי אם יסמור על עצמו, לא יגיע לידי גילוי החטא, لكن עליו להסתיע באחרים, וזה "ונשובה עד ה'".

למה לי רוב זבחיכם (הפטרת חזון, יא)

לכארה תמה, הלא חלק נכבד מהתורה עוסק במעשי הקרבנות ותורת הכהנים, ואיך אומר הנביא "למה לי", וכן נאמר בירמיהו: "כי לא דברתني את אבותיכם ולא צויתם על דברי עולה וזבח"?

ומסביר ה' מגיד מדורבנא' במשל לסוחר שנוכח לראות כיצד סוחר אחר שהוא ידיד קרוב לאביו, אינו פוקד מעולם את בית מסחרו, אף שהוא מתעסק עם שאר הסוחרים בעיר.

הLER לאותו סוחר ואמר לו: הלא ידיד נאמן היה לאבך ומදוע איןך פוקד מעולם את בית המסחר שלי? בענה הסוחר ואמר: אכן, צודק אתה בדברך, ומעתה ואילך אשתדל למלא בקשרך ולסור לבית המסחר שלך.

ואכן, מאותו יום, היה נכנס לבית המסחר ודורך בשלוומו ושלומם משפחתו, אבל לככל עשיית מסחר עמו לא היה בא. הנמשל: עיקר תכליות הקרבנות היא שעל ידם יתעלה האדם ויישמר מעוונות וחטאיהם, ויספגו לתוכו יראה וטהרה, אבל כשמרוכנים את התוכן הפנימי, אומר הכתוב: "מי ביקש זאת מידכם רמוס חצרי".

צין במשפט תפדה ושביה בצדקה (הפטרת חזון, כד)

ובמסכת Baba Batra: "גדולה הצדקה שמקربת את הגאולה". כוחה וסגולתה של הצדקה היא, שגם בתבונן נראה שכיום כמעט ואין ביכולינו לקיים את כל המצוות, רק מצוה אחת נשarra בידינו אשר לא חסר בה מאומה, והיא – מצות הצדקה, שהרי אין לה שיעור וקייצה כמה ליתן וככל אחד מחוויב בה כפי יכולתו, זהה מהשגת הבורא בטובו וחסדו עמו, לתת לנו האפשרות לזכות במצבה זו בנקל, כדי שעל ידה נזכה לגאולה